

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Garren Pier Jean\Mark Stone 80 - Zachrante
Titanic.PDB

PDB Name: Mark Stone 80-Zachrante Titanic
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 9.12.2007
Modification Date: 9.12.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

PETR MACEK
MARK STONE
ZACHRAŇTE TITANIC!

© Ivo Železný, nakladatelství a vydavatelství, spol. s r. o., 2006
© Petr Macek, 2006
ISBN 80-237-3955-7

Úvod

Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planet, už pět století po-kračuje v mocné expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sblížování s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nich závislími a žebřili o tech-niku, kterou sami nedokázali pochopit. V případě jedné planety to došlo dokonce tak daleko, že domorodci málem vyhnuli. Podařilo se zachránit jen několik párů, které byly umístěny do rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.

Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď Prů-zkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.

Pokud planeta byla na určité technické úrovni, navázalo s ní Mi-nisterstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném pří-padě byl případ svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami (SDPP), která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců.

Protože se však ukázalo, že taková pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky, složené z agenta činné služby a androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce.

Jedním z takových agentů byl i Mark Stone.

1.

Generál Khov zabodl tlustý prst doprostřed archaicky papírové hvězdné mapy, která zdobila stěnu jeho kanceláře, a snivě přimhouřil oči.

"Idilia," vydechl. "Perfektní místo na dovolenou, co říkáš, Mar-ku?"

Mark Stone, kapitán Služby pro dohled nad primitivními plane-tami, byl v této agentuře něco jako specialista na krácení volného času. Nebylo proto nic divného, že se generál rozhodl místo své prázdninové destinace konzultovat právě s ním. Teď vyčkával, do-stane-li požehnání.

Stone se krátce zamyslel a na rtech se mu rozlil nostalgický úsměv.

"Nekonečné pláže, azurové moře, tříprse společnosti. Nemohl jste si vybrat lépe," vypočítal Stone klady tropické planety. "Skoro vám závidím."

Přesně tohle chtěl Khov slyšet.

"Už jsem si dokonce zamluvil hotel," vyndal potěšeně ze šuplíku svého stolu pestrobarevný prospekt s palmami na pozadí dvou sluncí. Barvy na křídovém papíře slibovaly luxus a nevšední prožitky všem návštěvníkům, kteří se nebojí hrábnout hluboko do peněženek.

"Krásná vyhlídka patří k těm nejlepším na planetě," schválil Mark i tento výběr. "Když na baru řeknete, že jste ode mě, dostanete panáka zdarma."

"Budu na to pamatovat. Mám se na tebe odvolat ještě někde jin-de?"

"Raději ne. A rozhodně moje jméno nezmiňujte v místním ma-sérském salónu. Dělá tam jedna přecitlivělá slečna, co hledá manže-la."

"Podobné podniky ani nenavštěvuji, kapitáne."

"Jistěže nenavštěvujete," ujistil ho Stone. "Mimochodem jak po-letíte?"

"Vyhlídkovou lodí!"

Na Khovově stole se jako zázrakem objevil další letáček. Bylo jasné, že generál plánování své první rekreace po opravdu dlouhé době věnoval nemálo času.

"Vy si umíte užívat!" prohlédl si Stone brožurku společnosti Star Line.

Mark věděl, co říká. První meziplanetární plavba třicetipatrového korábu Titanic měla vytyčit novou metu pojmu honosná dovolená a hodlala očistit zprofanované jméno zděděné po luxusním pozemském parníku. Koráb měl odstartovat již za několik dní a místenky na tuto pře-lomovou plavbu byly už řadu měsíců beznadějně rozprodány mezi smetánku Unie. I Elsa Swensonová, Markova přítelkyně, si jednu zakoupila. "Jeho trasa povede od Země okolo prstenců Jupitera a pak přes Risu a Alfu Centauri přímo na Idilii," vykládal nadšeně generál. "Už jsem se byl podívat v docích na Měsíci. Musím říct, že je to nádherná loď!"

"A nebudete se mezi těma snobama nudit?"

"Možná chvíli," připustil Khov. "Ale bude tam spousta bohatých vdov."

Mark se z plna hrdla zasmál.

"V tom případě přeju hodně štěstí!"

"Cesta bude trvat deset dní. Víc než štěstí budu potřebovat vytr-valost."

"Tu vy dozajista máte, pane. Jinak byste mi nemohl šéfovat tolik let."

"Máš pravdu, Marku," posadil se generál konečně do svého křesla. "Právě proto, že tě tak dobře znám, mám pro tebe speciální úkol."

Stone nastražil uši. Mohl čekat, že tu není jen coby prázdninový poradce.

"Dohromady budu pryč měsíc, a potřebuji někoho, kdo tu zatím na všechno dohlédne. Mise našich agentů jsou naplánovány dlouho dopředu, takže se bude vlastně jednat jen o takový stínový dohled nad chodem Služby. Nic moc těžkého, jen banality. Vlastně také ta-ková dovolená."

Markovi se nelíbilo, kam tato na první pohled nacvičená řeč spě-je.

Tušení ho nezklamalo.

"Chci, abys to byl ty," pokračoval generál bez ošívání. "Bereš to?"

Jak odmítnout, a neurazit?

"Je to pro mě čest, pane...", začal pomalu Mark a v mozku mu to o překot šrotovalo. Přemýšlel, jak se z toho vykroutí. Představa, že by se musel měsíc potýkat s administrativou, mu připadala jako noční můra a raději by tu dobu strávil na té nejprimitivnější planetě ze své jurisdikce.

"Ale...?"

"Asi bych na to nestačil."

"Nesmysl," smetl generál jeho námitku ze stolu. "Všechny důle-žitě věci jsem předem vyřídil. To, co zůstalo, může počkat na můj návrat."

"Já ale opravdu nejsem kancelářský typ, vždyť to víte."

"Zůstane tu s tebou Peggy a ta úředničinu zvládne sama," nedal se Khov.

"Tak vidíte, když to zvládne Peggy, tak mě tu vůbec nepotřebu-jete."

Generál si povzdychl, vstal a ze své krabičky na stole vytáhl dva kubánské doutníky. Jeden podal Markovi a druhý si labužnický zapá-lil. Mohutným potáhnutím si vychutnal jeho chuť a poslal ke stropu obláček voňavého kouře. Pak vzal Marka otcovsky kolem ramen.

"Nežádal bych tě o to, kdybych necítil, že je to opravdu nutné, synku," řekl tiše. "Ale považuji za důležité, aby nejen naši přátelé, ale i nepřátelé klidně spali. Chci, aby věděli, že i přestože jsem pryč, tady za tímto stolem sedí někdo, kdo je schopný v případě nečekané krize ihned reagovat."

To byl argument, proti kterému Stone bojovat neuměl.

"Nechci, aby měl Neuman nebo kdokoliv jiný důvod, jak nás u prezidenta znemožnit nebo poškodit. Za čtvrt roku se má schvalovat rozpočet."

"Chápu."

"To jsem rád, Marku. Takže se na tebe můžu spolehnout?"

"Samozřejmě," povzdechl si Stone a rozhlédl se po kanceláři, v níž bude muset strávit příštích pár týdnů. "Můžu vám tu alespoň vy-malovat?"

"To ať tě ani nenapadne!" zahromoval generál. Než mu došlo, že to byl pokus o vtip, na okamžik zauvažoval, jestli neměl do vedení posadit někoho jiného.

"Dostanu přidáno?" zajímal se ještě kapitán. "Nebo vyšší hod-nost?"

"Uvidíme, jak si povedeš," odvedl ho Khov ke dveřím a vystrčil ho ven. Audience byla u konce. "A teď odchod. Začínáš příští týden v pondělí."

Mark šel přes Peggyinu kancelář k výtahům, ale ještě se otočil.

"Vraťte se brzo, generále."

Prese všechnu odvahu se do toho přání vmíchalo i trochu zoufalé prosby.

2.

První dny v novém zaměstnání bývají vždycky zrádné.

Mark se opřel do Khovova vypoistrovaného křesla a rukou přejel po naleštěném okraji dubového psacího stolu. Na jeho desce už stál vedle telefonu a plazmového počítače poněkud neumělý model astronefu, který si postavil v dětství, a podobenka Elsy Swensonové v kýčovitém rámu.

Dříve než se pustil do práce, věnoval tichou vzpomínku svému šéfovi a milence, kteří si právě užívali přepychu mezihvězdného ko-rábu, a otevřel znučeně první složku. Bylo to hlášení z běžného prů-zkumu.

Tedy běžného pouze na první pohled.

Raport poručíka Smithe shrnoval průzkumníkovy poznatky z primitivní planety AX 458798. Byla to první návštěva této nově ob-jevené oběžnice a již během prvních řádků Mark litoval, že ten úkol nepřipadl jemu.

Jednalo se totiž o hustě obydlenou planetu, vyznávající matriar-chální uspořádání společnosti, kde běžným platidlem za služby i statky byl sex. Místní ženy se prý vyznačovaly nevšední krásou a láskou k nakupování.

Mark se do zprávy začel a při prohlížení rozsáhlé přiložené fo-todokumentace si opřel podpatky bot o generálův stůl. Vyrušilo ho důrazné zakašlání.

"Neruším, kapitáne?"

Intonace důrazného hlasu jen vzdáleně připomínala otázku a spíše než na cokoliv jiného útočila na oznamovací tón. Jen jeden je-diný člověk se odvážil do této svatyně vstoupit bez zaklepání a svými hlasivkami dokázal řezat papír. Tou bytostí byla generálova sekretář-ka Peggy.

Tato žena byla s SDPP spjata už od jejich počátků a věnovala jí i generálovi podstatnou část svého života. Co jí staropanenský život ubral na ženské přitažlivosti, to jí dal na výkonnosti a organizačních schopnostech. Khov ji právem pokládal za svou pravou ruku a Mark byl jedině rád, že s titulem zastupujícího velitele dostal k dispozici i ji.

"Ty nikdy, drahoušku."

Kterýkoliv další pracovník agentury by po takovémto oslovení musel spolknout jazyk, Peggy by se o to postarala, ale Markovi bylo vše dovoleno.

Sekretářka se zasmála, mrkla na Stonea a její koňský obličej, zakrytý dioptrickými brýlemi, se okamžitě rozjasnil mateřskou láskou.

"Vidím, že ses tu zabydlel."

"To víš, ve své kanceláři takové pohodlí nemám."

"Ale jdi," položila na kraj psacího stolu další stoh složek. "To ti tak budu věřit. Myslím, že tvoje kapesné je větší než měsíční rozpočet Služby."

"To ne. V kanceláři mám jen překližkovou kartotéku a obyčejné lůžko s tvrdou matrací. Chceš ho vidět? Co dnes večer po úředních hodinách?"

"Ty nikdy nevyrosteš. Tady máš ještě nějaké složky, koukni do nich."

"A co v nich najdu?"

"Hlášení výsadkových týmů jako v těch, co už máš. Až je podrobně prostuduješ, podepiš je třikrát přes kopírák a já je zařadím. Když k nim budeš mít nějaké připomínky, vyplň dvojmo formulář DC 565, dej na něj červené razítko kanceláře a zeleně zaškrtni stupeň důležitosti."

"Udělej vola úředníkem a vymysli formulář."

"Je to generálův systém."

"Jsou i výjimky," připustila nešťastná kancelářská krysa a zavřela složku kapitána Smithe. Kéž by i ty další mise byly stejně zajímavé.

"Tuhle mi barevně okopíruj, prosím," podal ji sekretářce, a aniž se obtěžoval sundat nohy ze stolu, ležérně sáhl po nové várce byro-kracie.

Nebylo mu přáno. Nejsou nudnější planety než ty, které mají domorodé obyvatelstvo na preindustriální úrovni. A takových tu byla většina.

Stone se po několika řádcích strojově psaného textu rozhodl ne-pokračovat, a rovnou se dole podepsal. Do ostatních ani nenahlížel a svůj autogram jim věnoval bez následného zdržování všech zúčast-něných.

"Mno," pochovalil se za dobře vykonanou práci. "Co tam máme dál?"

"Pro tuhle chvíli nic," pokrčila rameny Peggy a měla se k od-chodu. "Jen jedna věc, ber to jako soukromou radu. Jestli generál najde na svém stole jednu jedinou šmouhu od tvých bot, věnuje ti taky jednu vyhlídkovou plavbu vesmírem. Ale budeš cestovat vně jeho člunu."

Mark se té výhrůžce z plna hrdla zasmál.

* * *

Praskla voda na podlaží dvacet čtyři. Ta zpráva Stonea zastihla na kolenou a s leštěnkou na nábytek v ruce. Naštěstí v té době už se deska generálova stolu znovu leskla jako zrcadlo. Mark pomalu vstal, narovnal se v křži a teprve potom věnoval nemilé novince pozornost, jakou si zasloužila.

"Tak zavolejte údržbáře, ne?"

"Čtyřicetácté je bohužel právě údržbářské patro," informovala ho Peggy suše. "Všichni se snaží zachránit, co se dá, a vynášejí věci do vyšších pater."

"Proč nezastaví přívod vody?"

"Už se stalo. Stoupačka na této straně budovy bude mimo pro-voz pár dní. Tak po tu dobu, prosím, nechod' na záchod. Bude to lep-ší pro všechny."

Mark si mohl jen zoufat.

"Co jim na tom, proboha, bude trvat tak dlouho?"

"Je doba dovolených. Všichni opraváři jsou mimo nebo mají práci jinde."

"Ale tohle je krizová situace! Ať tomu dají prioritu! To je roz-kaz!"

"I tak to bude trvat nejméně dva dny."

Asertivita Khovovy sekretářky nutila Marka zvyšovat hystericky hlas. Poprvé cítil bezmoc, jakou znají jen šéfové těch největších stát-ních molochů, firem, kde fungují odbory a jsou zakázány fyzické tresty i otrokářství. Jak jen si v tuhle chvíli přál být na nějaké nebez-pečné planetě uprostřed palby nepřátel. Tam by si věděl rady hned.

Jako na potvoru se zrovna ozvalo volání přírody. A dost neod-bytně.

"Co by dělal na mém místě generál, Peggy?" ponížil se a požádal o radu.

Místo ní mu podala velkou plastovou láhev. Mark se na ni ne-věřicně podíval a pak zpět na svébytnou sekretářku. Její oči nežerto-valy.

První dny v novém zaměstnání bývají vždycky zrádné.

* * *

Kulomet Harris zkazil misi. Na tom nebylo nic divného, tento Stoneův kolega byl podobnými výsledky známý, a proto nedostával důležité úkoly, ale poprvé tuto situaci musel Mark řešit osobně a odpustit si obvyklé srandičky. Jeho podřízený teď před ním stál na koberečku a nejistě přešla-poval. Mark se vyžíval v pocitu důležitosti, jaký s sebou přinášelo Khovovo vyvýšené křeslo a lampička v pozadí namířená proudem světla do Kulometova obličeje, poznamenaného akné. Když už nic jiného, tehle pocit moci nad smrtelníky za všechnu tu potupnou opičárnu stál. "Takže?"

"Já fakt nevím, jak se to mohlo stát," žmolal Harris mezi prsty lem své uniformy a klopil oči do koberce. "V jednu chvíli bylo všechno v pořádku, a pak najednou měla ta královna vosí hnízdo na hlavě."

"A jak se povede, že šíp z čista jasná vyletí někomu ze zajištěné kuše?"

Kulomet sebral všechnu svou odvalu a pohlédl Markovi hrdě do očí.

"Ukazoval jsem svému praktikantovi, jak se správně mří. Střela byla omylem uvedena v činnost jeho nesprávným zacházením. Jsem nevinný!"

"Tvůj student říká," pokračoval Mark, "že vosy zaútočily na královnu i její doprovod a způsobily jim velice bolestivé otoky. Při-volané strážě tebe i tvůj tým objevily a obvinily vás z úkladného spiknutí a atentátu."

"Naštěstí jsem zachoval duchapřítomnost a dostal jsem nás z to-ho."

Mark velice pomalu zdvihl oči.

"To myslíš vážně?"

"No."

"Střílel jsi palnou zbraní na planetě, která má být ještě několik století v karanténě!" vztekal se Stone. "Díky tobě jsme museli usku-tečnit první kontakt už teď. Ta společnost na to ještě nebyla připra-vená!"

"Nedalo se nic dělat."

"To není argument! Díky své neschopnosti jsi zdiskreditoval ce-lou SDPP! Jak si myslíš, že se budou vyvíjet naše diplomatické vzta-hy?"

Harris přivřel víčka do útočných štěrbin a naklonil se naštvane k Markovi.

"Na co si to hraješ, kamaráde?"

Stone zamrkal.

"Děláš tu šéfká a všechnu práci necháváš na nás," pokračoval nesmyslně Harris, aniž si uvědomil, že Mark je v úřadu teprve první den. "Stouplo ti to do hlavy, a vozíš si na mňe svoje ego, co? Za všechny další agenty ve Službě ti můžu říct, že jestli se takhle budeš chovat dál, budeš mít na krku stávk. Budu si na tebe stěžovat gene-rálovi!"

Na ta slova se hrdě otočil ke dveřím a se vztyčenou hlavou od-kráčel.

Stone se na nic nezmohl.

První dny v novém zaměstnání bývají vždycky zrádné.

* * *

Do Markovy kanceláře společně s poštou dorazil oběžník ze zá-sobovacího.

Obsahoval jen jednu stručnou informaci, a to tu, že došly gene-rátory silového pole v antigravitačních opascích. Ty tvořily důležitou součást základního vybavení každého výsadkového agenta Služby.

Také Stone ho používal prakticky při každé své výpravě za dob-rodružstvím. Jenže nikdy ho nenapadlo se zamyslet, kde se takové generátory berou.

Radu opět hledal u Peggy. A našel ji.

"Generátory nám dodává ACME," poradila mu. "Zavolej tam a objednej je."

Jak řekla, tak udělal.

"Dobrý den, jsem Mark Stone, zastupující velitel SDPP," ohlásil se slušně do videofonu. "Potřeboval bych doplnit generátory do na-ších opasků. Je to možné?"

"Ale jistě," usmála se na něj zářivě slečna z obchodního odděle-ní. "Vyplňte akvizici 567-B a pošlete mi ji faxem."

Okamžitě ji zpra-cuji."

"Kdy je můžeme očekávat?"

"Běžná dodací lhůta jsou tři měsíce."

Markovi ztuhl úsměv na rtech. "Ale moji lidé je potřebují hned!" zaštkal.

"Já bych ráda, pane Stone, ale mám tu takových objednávek celý stoh."

"A nemohla byste nás upřednostnit?" pokusil se Mark loudit a nasadil psí pohled. "Určitě je něco, co by pro vás mohla Služba nebo já udělat."

Slečna se zamyslela.

"No, potřebovali bychom pomoci s celníky. Drží nám na Marsu zboží."

"Tam moje pravomoci, obávám se, nesahají."

Úsměv Miss ACME zklamaně pohasl.

"Nic jiného nepotřebujeme."

"Uvidím, co se s tím dá dělat, možná bych jim mohl něco na-bídnout," rozhodl se Mark. "Když vám to zařídím, opravdu dostanu 567-B?"

"Do tří dnů."

A tak Stone zavolal na celní správu. Celní správa chtěla nové helijety. Helijet Industries chtěly zkušební prostor. Mark ve své kan-celáři sedí tiše, ani nedýše, uvázla mu skořepinka v hrdle. Alespoň si tak připadal, jako v té pohádce o kohoutkovi a slepičce. SDPP po-skytla prostor, celníci dostali příslib na nová letadla, propustili do-dávku pro ACME a

ta dodala Službě pro dohled nad primitivními planetami součástku.

Jen generál asi bude kvůli zkušebnímu prostoru pro helijety nad chráněnou planetou zuřit. Ale co, neměl odjíždět nebo měl zařídit generátory.

První dny v novém zaměstnání bývají vždycky zrádné.

* * *

Od té doby, co práskl dveřmi Markovy kanceláře, se Kulomet Harris opravdu činil. Nějakým způsobem se mu podařilo zalamovat šéfa Specnasu, důležité složky Služby, který byl de facto druhým nejmočnějším mužem organizace. Peggy se jej sice statečně pokusila zastavit, ale nestačila na to. Velitel těch nejdrsnějších výsadek byl pevně rozhodnutý.

"Stone," zachrchlal hlasem silného kuřáka, když vpadl do pra-covny, ve které Mark právě přijímal novou uklízečku.

"Prý si vyska-kuješ na mé lidi?"

"Co je to sakra za nesmysl?"

"Harris říkal..."

"Už zase ten Harris," přerušil ho Mark a zapnul si opasek u kalhot. "Ten chlap je moje Nemesis! Já ho roztrhnu jako hada! Kde je?"

"Je to pravda?"

"Franku, vždyť mě znáš! Znáš i Harrise. Tak co si myslíš, kdo kecá?"

"No..."

"Franku!"

"Říkal, že jsi s novým místem dostal slinu," mračil se. "Nebylo by to poprvé, co by někdo z nás zblblnul, když dostal povýšení a utěl se z bahna terénu."

Mark mu beze slova hodil hlášení, kvůli kterému Harrise pesko-val. Hromotluk si ho zběžně přečetl a zdálo se, že trochu páry ubral. Ale ne všechnu.

"No dobrá."

"Tak vidíš."

Frank odložil hlášení a nebezpečně se k Markovi naklonil přes desku stolu. "Je tu ještě jedna věc, o které si musíme velice vážně promluvit."

"Cokoliv."

"Dostaneme přidáno?"

"Obávám se, že to není mé kompetenci. Ale doporučím to gene-rálovi."

Po chvilce zdánlivě nekonečného ticha, kdy se nedalo odhad-nout, jaká bude mariňákova reakce, se muž rozzářil a plácl Marka po rameni. "Myslel jsem si to. Tak já Harrisovi řeknu, ať se jde vycpat a naučí se postupy."

Stoneovi se ulevilo. Znepřátelit si Franka a Specnas znamenalo mít trable.

"Zajdeme na pivo?!"

"Kdykoliv," zafuněl Frank. "Ale něco mi říká, že ještě musíš dodělat ten přijímací pohovor," mrkl na uklízečku, která během slovní konfrontace postávala s mopem a kýblem v rohu pracovny a ani nedutala.

Mark počkal, až kolega odejde, a usmál se na dívku.

"Tak kde jsme to skončili? Už vím, chtěl jsem vás naučit šůro-vat."

* * *

Mark seděl vyčerpaně zabořen v křesle a se sklenkou bourbonu, který našel ve spodním šuplíku generálova stolu, pozoroval ruch hlu-boko dole pod okny na nočních ulicích hektického města. Za dnešek zvládl zlovůli techniky, Kulometovy destruktivní sklony, zásobovací mašinérii, diplomatický incident i stávkovou pohotovost, a děsil se toho, co přinese zítřek.

"Jak tohle můžete zvládat každý den, pane?" pronesl naprázdno do ticha kanceláře.

Khov mu neodpověděl.

Zastupující velitel Služby odpověď ani nečekal. Kopl do sebe zbytek lihoviny a unaveně se zvedl. Byl akorát tak zralý do postele. Až se generál vrátí z dovolené, dostane to od Marka pěkně sežrat. Tohle nebyla ta selanka, na kterou ho vábil, když odjížděl.

Pozhasíнал všechny počítače i lampičky, co ozařovaly interiér, a oblékl si bundu.

"Peggy?" stiskl ještě na odchodu tlačítko interkomu. "Jdi taky už domů."

"Akorát jsem k tobě chtěla jít," ozvala se sekretářka prakticky okamžitě. "Myslím že domů ještě nepůjdeme. Právě nám dorazila zpráva!"

"Jaká?" zeptal se Stone s obavami.

"Unesli Titanic!"

Chvilku trvalo, než mu to došlo.

První dny v novém zaměstnání bývají vždycky zrádné.

3.

Krizové centrum Bílého domu se za posledních několik set let vůbec nezměnilo. Prezidenti přicházeli a odcházeli, ale koberec, který sem nechala položit Nancy Reaganova, zůstal. Místy už lehce vy-bledlý, ale pořád funkční.

Místo, kde svého času vládly hlavy staré supervelmoci, si za svůj hlavní stan zvolil i prezident Pozemské Unie. Hrál tu golf, přijímal návštěvy či vyslance členských planet a jednou za čas také řešil vážné krize.

Jako dnes.

Prezident Clifton seděl v čele dlouhého stolu, obklopeného za-smušilými muži, a vůbec neměl radost, že musel přerušit partičku bridge s ambasadorem Teranie XL.

"Nemám moc času," zahájil svůj projev. "Takže mi řekněte jádro pudla co možná ve stručnosti," požádal předsedu Sboru náčelníků štábů.

Jeden z uniformovaných přísedících se zdvihl.

"Pane, nechal jsem svolat tuto schůzi, protože čelíme obrovské krizi."

"Nenapínejte mě."

"Před hodinou jsme obdrželi tuto zprávu."

Předseda dálkovým ovladačem zapojil holovizor za Cliftonovou hlavou a na něm se vyloupil obraz holohlavého muže v černých brýlích.

"Volám všechny lidi, kterých se to týká," oznámil suše do ka-mery. "Vesmírný vyhlídkový křižník Titanic se dostal pod kontrolu mých mužů."

Prezident se napil kávy.

"Všech tři sta padesát cestujících a sto členů posádky se stalo mými rukojmími," pokračoval plešatec. "Pokud nedostanu za každé-ho z nich výkupné milion dolsů, nechám do ventilace vypustit jedovatý plyn, který je zabije." Místností to zašumělo.

"A ve znamení hesla jeden za všechny, všichni za jednoho budou zajatci propuštění až po zaplacení celé částky. Solidarita, víte?" vycenil do kamery bílé zuby. "Číslo účtu obdržíte. Na zaplacení máte tři dny."

Po posledních slovech se obraz automaticky přerušil, vysílání skončilo.

Nastala dramatická odmlka.

Velice brzy ji přerušil prezident, neměl pro pietu příliš citu. "To je jistě nepříjemná lapálie," shrnul své dojmy. "Ale nic, co by ne-zvládla moje exekutiva. Proč musím já osobně řešit případ prostého terorismu?"

Předseda Sboru náčelníků štábů vyndal z aktovky papír, potiště-ný dlouhým sloupcemjmen. Poslal jej se zasvištěním přes stůl prezi-dentovi.

"Toto je seznam pasažérů Titanicu, pane." Clifton si nasadil brýle a seznam si prohlédl. "Působivé," hvízdal. "Blesk bude mít žně. Ale co s tím mám dělat?"

"Je ještě něco, co bylo na palubě lodi."

To promluvil muž na opačném konci stolu. Prezident zaostřil a spatřil bledého člověka s tmavými pronikavými očima a mohutným plnovousem. Přestože seděl mezi samými generály a politickými hlavouny, dost se od nich lišil. Na sobě měl modrý plášť a z jeho očí vyzařovalo víc než obvyklé patolízalství, na jaké byl Clifton od mužů kolem stolu zvyklý.

"Měli snad černé pasažéry?" pokusil se prezident o lehký tón, protože se pod pohledem toho vědátora s rentgenovými očima cítil podivně nesvůj.

"Ne, pane," ujal se opět své role Předseda. "Na Titanicu byl po-kusně instalován hypermoderní pohon, který tady profesor Ebola vyvinul pro armádu."

Teprve teď se prezident jaksepatří vyděsil.

"Proboha, snad ne XV 1?!"

"Bohužel, je to tak."

Clifton si povolil kravatu a lehce se orosil. Iksvé jednička byla prototypem stroje, který měl armádě Pozemské Unie dovolit pohy-bovat se konečnou rychlostí. S jeho pomocí by mohly ozbrojené složky prakticky okamžitě zasáhnout na jakémkoliv místě v Galaxii. Program XV 1 byl jedním z nejtajnějších, a byl dokonce tak tajný, že ani prezident si nepřál být informován o jeho pokroku. Znal své sla-biny, a věděl, že když se na nějaké charitě hodně opije, mluví víc, než by měl.

V nesprávných rukou mohl být tento pohon velice nebezpečnou zbraní.

"Ti únosci, teroristé, vědí, k čemu se dostali?"

"Předpokládáme, že ne," pokrčil rameny jeden z přítomných ge-nerálů.

Profesor Ebola mířil vždy rovnou k věci.

"Jenže jestli ovládli řídicí středisko křižníku, velice brzy to zjis-tí," zasýčkoval a s neodbytností viru, s nímž měl stejné jméno, se po krizovém štábu rozhlédl. "To by mě zajímalo, jakýho chytráka vlastně napadlo nainstalovat tu moji mašinku zrovna na komerční křižník."

Chytrák se urazil, a bouchl pěstí do stolu.

"No dovolte, to bych si vyprosil," prskal onen vysoce postavený činitel. "Bylo to po poradě s těmi nejlepšími mozky a strategý vě-deckého týmu!"

"Byl to tentýž tým, který tvrdil, že je možné utěsnit chladicí vě-že jaderné elektrárny žvýkačkou? Jakou mají školu, McGyverovu vyšší?"

"Titanic je v současnosti největší plavidlo, jaké bylo v docích Unie zkonstruováno," zastal se před Ebolou svého podřízeného Před-seda. "Bylo jediné logické umístit prototyp na ně, aby se vědělo, ja-kou zátěž utáhne."

Činitel se ale nechtěl nechat zahanbit.

"Navíc na Titanic jsme k pohonu umístili vědeckou jednotku!"

"A kde je ta jednotka teď?"

"Musíme bohužel předpokládat, že se také stala obětí únosců."

"Dobrá, dobrá," mávl prezident rukou, "to teď asi nemá cenu ře-šit."

"Kapitán Braison byl pověřen, aby společně s našimi vědci po návratu z vyhlídkové cesty provedl pokusné lety za Alfu Centauri a mimo Galaxii."

"Co budeme dělat? Nějaké nápady?"

"Musíme Titanic okamžitě získat zpět pod naši kontrolu," roz-hodl Předseda nekompromisně. "A rukojmí z řad civilistů se o XV 1 nesmíjí dozvědět."

"To zní dobře. Jakou pošlete jednotku?"

"Naši nejlepší, pane prezidente. Sám ji povedu. Vyšleme Na-buchodonor." "

Do tohoto okamžiku admirál Neuman mlčel. Nebylo toho moc, co by mohl říci. O bezpečnostním riziku předem informován nebyl, a proto byl stejně překvapený jako prezident. Jeho štíhlá, hubená tvář se proto protáhla ještě více a kostnaté prsty netrpělivě zabubnovaly na desku stolu.

"Tedy za předpokladu, že svěříte záchrannou misi Vesmírné po-licii."

"Proto jsem vás taky nechal zavolat, admirále."

Náčelníkové štábu nebyli žádná ořezávátka, a když jim teklo do bot, dokázali se neskutečně zmobilizovat a jednali jako jedna velká ruka zákona.

"A nemělo by se jim opravdu zaplatit?" dovolil si navrhnout ja-kýsi odvážlivec vzadu. "To by možná bylo elegantnější řešení."

"Než dají rodiny rukojmích dohromady peníze, mohlo by být už pozdě."

"Tak zaplaťme ze státního rozpočtu."

"Takovou sumu parlament hned tak neschválí," počítal prezident v duchu ohromující sumu, jakou měli vysolit. "Každý si bude chtít přilíhát polivčičku."

"Ledaže bychom to zaplatili ze svého," ozval se znovu hlas, kte-rý si Clifton pracovně pojmenoval jako svědomí.

"Vzdali se třináct-tých platů..."

Takový bezprecedentní návrh také neprošel.

"Já myslím," nadhodil někdo jiný opatrně, "že bychom měli Ti-tanic raději rychle zničit. A to dřív, než ho ti teroristé stihnou zneužít proti nám..."

"Obětovat rukojmí?"

"Nikdo by se to nikdy nedozvěděl," rozvíjel svůj nápad našeptá-vač. "Ten masakr by se svedl na únosce a eliminovalo by se tím bez-pečnostní riziko."

XV 1 byl pro Unii hodně důležitý, ale až takhle? Činovníci ko-lem stolu kolem sebe vrhali kradmé pohledy, a přestože takovéhle řešení by jim vyhovovalo nejvíc, nikdo se je neodvážil podpořit na-hlas.

"Tak o tom nechci nic vědět," zvedl se Ebola a odešel.

Přestože prezident by nejraději udělal totéž, on bohužel nemohl.

"Berme to jako plán B," řekl potichu, když za sebou profesor práskl dveřmi. "Dál o tom nechci slyšet. Konejte, jako bych tu nikdy nebyl."

"Dostanete k ruce jakékoliv vybavení, které budete potřebovat, ať to stojí co chce, admirále," řekl raději předseda rychle a vrhl ser-vilní pohled k prezidentovi. Konečně mu mohl ukázat své schopnosti. "Pokuste se získat loď silou, dřív než ti teroristi zjistí, co mají v rukou. Rukojmím by nemělo být ublíženo, ale prioritou se musí stát záchrana prototypu XV 1."

Slova nemělo a priorita zdůraznil. Všichni pochopili, co tím chce naznačit.

Prezident zavřel složku se seznamem cestujících a přikývl. Děj se vůle boží.

"Vesmírná policie a její flotila je plně vybavena a připravena," vstal Neuman a hrdě vypnul hrud', posázenou medailemi.

"Jen budu potřebovat spolupráci tajné služby. Potřebuji všechny dostupné in-formace o tom muži," ukázal na zmrazený obraz holohlavého šéfa únosců. "Jeho psychologický profil, seznam jeho spolupracovníků a tak dále."

Prezident souhlasně přikývl.

"Záznamy z této porady nesmějí opustit místnost, je to doufám jasné? O existenci pohonu a celé akci by neměl vědět nikdo mimo nejvyšší velení."

"Samozřejmě, pane."

"Mimochodem a co SDPP?"

"Co s ní?" Kdykoliv admirál Neuman slyšel toto jméno, a hlavně jednoho z jejich lidí, dělala se mu na kůži kopřivka. "Ta s tím nemá co dělat."

"Na seznamu cestujících je i generál Khov." Prezident se možná nevyznal dobře v dějepise, ale byl to všímavý muž.

"Taky tam je slečna Swensonová. Nechodí ona s tím jejich slavným kapitánem Stonem?"

"A?"

"Možná budou chtít mít svou účast na záchranné akci."

"Podle mě je Služba pro dohled nad primitivními planetami mi-mo hru."

Clifton si promnul spánky.

"Dobrá," rozhlédl se po dobrovolnících. "Kdo to panu Stoneovi oznámí?"

Nikdo se nepřihlásil, a tak to zbylo na něj.

4.

Prezident a maminka mají vždycky pravdu.

Ani tentokrát se pan Clifton nemýlil, když předpokládal, že se jistému kapitánovi SDPP nebude líbit úmysl Vesmírné policie zcela ho vyřadit z akce Zachraňte Titanic.

Jediné, v čem pan prezident pravdu neměl, bylo jeho mínění o Markově poslušnosti. Kdyby byl jen trochu lepší odhadce povah, jistě by z kamenné tváře, jakou Stone zachoval, když mu tuto zprávu oznamoval, vytušil, že rozkazy o nezasahování jdou Stoneovi jedním uchem tam a druhým ven.

Před touto průtokovostí autorit by ctihodného pana prezidenta mohli varovat jen generál Khov a admirál Neuman, ale jeden byl v zajetí teroristů a druhý už dávno někde plánoval příslušnou reciproční operaci.

Stone tedy nejvyššímu představiteli Pozemské Unie na vše při-takal a s vážnou tváří vzal na vědomí i ujištění, že VP má

vše pevně v rukou, a jeho šéf i přítelkyně budou dozajista nejpозději pozítří na svobodě.

Pak slušně poděkoval, vypnul videofon a zavolal interkomem Peggy.

Uslzená žena, stejně tak jako Mark, vůbec nespala. Svědčily o tom jednak kruhy pod očima a také to, že se za posledních dvacet čtyři hodin vůbec nepřevlékla.

"Tak co říkali?" zeptala se ustaraně hned ve dveřích. "Už něco vědí?"

"Dostali požadavek na výkupné," podělil se s ní Stone o informace. "Prý shánějí peníze. Ale chtějí se pokusit i o vysvobození ru-kojmích."

"Cože? Vždyť to může stát cestující na Titanicu život!"

"Pravděpodobně by tak vysoká částka ohrozila státní rozpočet," pokrčil Mark rameny. "Prezident mě ale ujistil že Neumanovi muži to zvládnou."

"Co budeš dělat?"

"Oficiálně nic. Jsem poslušný státní úředník, který ví, že mezi-planetární terorismus jde zcela mimo pole působnosti naší Služby."

Peggy zbystřila. Byla si jistá, že tohle nebylo Markovo poslední slovo.

Nepletla se.

Mark vstal a rozvážně přešel k nástěnné mapě galaxie Mléčná dráha, na které mu před pár dny generál ukazoval pouť vyhlídkového křižníku.

"Tady koukám," řekl co možná ledabyle, "že Titanic bude pro-plouvat kolem Teranie 2 a 3. Jestli se dobře pamatuji, obě jsou pod naším dohledem, že?"

"Máš pravdu," souhlasila Peggy. "Jedna je obydlená domoro-dými kmeny na civilizační úrovni doby ledové a na druhé panuje stře-dověk."

"Zajímavé. Neměl bych se tam zajet podívat na nečekanou in-spekci?"

"To by admirál a prezident asi nebyli rádi." Poslušný státní úředník byl jejími nárazkami upřímně zděšen a znechucen.

"Chceš mi naznačit, že tam chci jenom proto, abych měl důvod přiblížit se k Titanicu a pokusit se o nějakou vlastní šílenou akci? Myslíš, že nedůvěřuji naší schopné Vesmírné policii, která už vyko-nala tolik dobrého?"

"Řekla jsem snad něco takového?"

"No ještě aby," usmál se Mark. "To bys mi totiž četla myšlenky."

"To přenechám tvému androidovi. Mám ti nechat připravit ast-ronet?"

"Prosím," mrkl na ni spiklenecky. "Ale ještě budu na cestu po-třebovat něco, co mi ty sehnat nemůžeš. Zavolej mi, prosím, co nejdřív Raye."

* * *

Android se na Stonea kárávě zadíval.

"Jseš si, doufám, vědom toho, že nás za tohle můžou na hodinu vyrazit?"

„A kdo by nás vyrazil, když tomu tady velím já?" zazubil se Mark. Ray se zamyslel a uznal, že na tom něco pravdy bude. Taky už bylo pozdě bycha honit, protože požadovaný úkol už splnil. Ale jeho etický program si prostě potřeboval některé věci ujasnit, proto ta otázka.

Před Markem se na stole objevil dlouhý tubus.

Pečlivě ho otevřel, a jakoby náhodou si přitom nevšiml pečeti s razítkem MAJETEK MINISTERSTVA OBRANY a PŘÍSNĚ TAJ-NÉ.

"Kde jsi vzal jistotu, že se Titanic bude držet plánovaného kur-su?"

"Takový kolos by stejně nikde neschovali," zabručel Mark ne-přítomně a opatrně rozbaloval zkroucené plány.

"Předpokládají, že si nikdo netroufne ohrozit rukojmí. Tak proč měnit trasu. A Idilia je stejně v jednom z nejkřidnějších koutů vesmíru, což jim plně vyho-vuje."

Stone na rohy plánek položil různá těžítka a kelímky s propiso-vačkami, aby zabránil jejich opětovnému srolování, a teprve teď an-droid spatřil, co za vzácnost to vlastně z archivu tajné služby přinesl.

Byly to plány Titanicu.

"No ty vole," okomentoval to svérázně. "Mohl jsem skončit jako toustovač!"

"Věděl jsem, že tě nechytí," uklidnil ho Mark a jal se nákresy pečlivě studovat. Zobrazovaly totiž nejen detailní průřez luxusním vesmírným křižníkem se všemi jeho kajutami, chodbami a zákoutími, ale i rozvody kanalizace, inženýrských sítí, klimatizace a interní komunikace.

"Tohle je strojovna?"

Mark se podíval, kam Ray ukazuje, a překvapeně na označené místo zaostřil.

"Nějaká velika..."

"Asi k tomu bude nějaký důvod," zapřemýšlel nahlas. "Třeba chce mít šéfinženýr hodně prostoru na nohy. Kde myslíš, že zadržují rukojmí?"

Ray touto otázkou nebyl překvapen. Po pravdě řečeno čekal ji už dříve.

"Takže jsem předpokládal správně, že chceš vzít záchranu Tita-nicu do vlastních rukou? Nebude lepší nechat to lidem, kteří za to jsou placeni?"

"Co to všichni máte? To jsem tak průhlednej? Mám to napsaný na čele?"

"Spíš tě moc dobře známe."

"OK," odpověděl Mark stručně. "Jde o Elsu a generála, proto je to i moje věc."

"Ale já jdu s tebou."

"V to jsem doufal, kamaráde," usmál se Stone. "Kde tedy hledat ta rukojmí?"

* * *

V úplně jiné místnosti na úplně jiném místě se nad úplně stejnými plány skláněl i admirál Neuman. Promýšlel postup se svým zástupcem a posádka s nižšími důstojníky zatím připravovala k odletu jeho loď.

Ve chvíli, kdy jeho první důstojník Wagner, stejně jako Mark, došel k předpokladu, že teroristé se s Titanicem nebudou nijak odchylovat z trasy, admirál ho ani pořádně neposlouchal. Přemýšlel nad rozkazem, který obdržel.

Také uměl číst mezi řádky.

Prezident to vyjádřil lišácky, ale admirál přesně pochopil, co se stane. Cestující Titanicu se stali v této hře nedobrovolnými pěšáky. XV 1 musela být zachráněna za každou cenu, a to co nejdříve, dříve než únosci zjistí její potenciál. Osud rukojmích byl vedlejším zájmem. Slova jako priorita znějí hezky, ale v praxi to znamenalo, že když to nepůjde jinak, rukojmí musí být obětována ve prospěch tajného projektu.

S teroristy se nevyjednává.

Neuman přijde a vezme si silou to, pro co byl poslán, dřív než se stačí kdokoli rozkoukat. I kdyby měl jít přes mrtvoly, Nezbývalo než doufat, že únosci kapitulují, jinak se to zvrhne v ošklivý a krvavý masakr. Raději prototyp zničí, než aby ho nechal v rukou nějakého šilence.

Skoro mu bylo Stonea líto. Khov i Swensonová jsou..., byli při-nosnými členy společnosti i Pozemské Unie. Slíbil si, že útok bude rychlý.

Admirál ukončil poradu a rozpustil štáb. Bylo na čase vrátit se na můstek.

Ve velitelském centru vlajkové lodi flotily Vesmírné policie se Neuman cítil jako pasa v harému. Křižník

Nabuchodonozor předstával to nejlepší, co měla jeho flotila ve vlastnictví. Dvacet palub napěchovaných zbraněmi palnými, laserovými, prostorovými i mimoprostorovými, špičkové vybavení laboratoří a posádka s tím nejlepším služebním hodnocením, to všechno představovalo sílu, které se každý obával.

Nabuchodonozor byl zkrátka admirálovou chloubou a jediné, co mu chybělo do dokonalosti, byl právě onen experimentální pohon, který byl na Titanicu. To bylo ale otázkou času. Schvaloval, že si výzkumný tým jako pokusný vzorek vybral civilní plavidlo. Neraď by, aby se něco stalo tomu jeho.

Nablýskané chromované držáky u jeho křesla byly skoro cítit potlačovanou energií lodě. Ta sálala doslova z každého přístroje na můstku.

Nebude to náročná operace.

Admirál se posadil a pohledem zkontroloval posádku velitelského centra. Všechno to byli mladí muži a ženy v uniformách Vesmírné policie.

"Loď je připravena k odletu, pane!" zasalutoval Wagner vedle něj.

Dalo by se říci, že admirál byl vzrušený. Ve spáncích mu bušilo očekáváním akce. Olízl si vyschlé rty a zapnul si přes prsa bezpečnostní pás.

"Start."

Nabuchodonozor vystřelil z doku jako raketa a zmizel mezi hvězdami.

A stejným směrem jako obří křižník zmizel před pár minutami i jeden malý astronef.

5.

Jakmile se na dálkových senzorech Markova astronefu objevil Titanic, Ray rychle zadal do ovládání kormidla sérii pokynů a člun vystoupil z hyperprostoru. Museli zůstat tak daleko, aby si jich teroristé nevšimli.

"Blížíme se na místo určení," oznámil Stoneovi.

"Jaký je čas?"

"Dvanáct hodin od vznesení jejich požadavků."

"OK. Využijeme blízkosti Jupitera a jeho rušivého pole," navrhl Mark. "Když bude planeta mezi našimi loděmi, nezaznamenají nás. Jsme tak malí, že se jim ztratíme v prstenci meteoritů. Jak je na tom Neuman?"

Ray zapátral na svém skeneru.

"Země opustili až po nás, takže tu budou asi za dvě pozemské hodiny."

Astronef hbitě změnil kurs, aby se vyhnul zpozorování Titanicem, a zaplul mezi meteority, obíhající v hustém roji sytě oranžovou planetu.

"Takže máme dvě hodiny na to, abychom vyfoukli Vesmírné policii slávu."

"Na to nám stačí dvě minuty, ne?"

Mark se usmál. "Dneska ne. Na té lodi je Elsa a generál. Ne-smíme riskovat, plán si musíme připravit do nejmenších detailů. Po-třeboval bych vědět co nejvíc podrobností o jejich šéfovi, o tom, co zadal požadavky."

Android už měl složku připravenou. Poslal ji na Markovu počítačovou obrazovku. U fotky holohlavého teroristy byl dlouhý životopis.

"Tak copak je to za ptáčka," začal se Stone, "co si troufl unést mi milenkou?"

* * *

Každý chovanec, který prošel Unijním systémem dětské sociální péče, si odnesl jisté stigma.

Náš únosce se do dětského domova dostal už v kojeneckém věku, kdy ho u popelnice v průmyslovém centru Teranie XL našel po-chůzkař Vesmírné policie. Dítě, zabalené ve špinavém ubrusu, nasák-lém levným červeným vínem a výkaly, okamžitě odnesl do nemocni-ce. Původně si myslel, že je mrtvé, protože nebrečelo, jen tupě zíralo do prázdna. V dětském domově Cipisek, kam ho po běžném vyšetření umís-tili, získal kromě psychologického bloku v podobě odporu k ženám v uniformě a krupicové kaši také jizvu ve tvaru písmene X na temeni, pozůstatek to nárazu na nohu stolu v dětské jídelně při rvačce mezi dvěma delikventy. Jak se to přesně stalo a proč k nehodě vlastně do-šlo, raději nikdo nikdy nevyšetřoval.

Jisté však je, že druhý nezletilec se krátce poté záhadně ztratil a že ředitel onoho ústavu pro nezletilé spáchal několik

neděl po inci-dentu sebevraždy.

A tak vznikl pan X, emocionálně nestabilní a nebezpečný jedi-nec.

I jeho další životní dráha byla pestrá. Po dovršení plnoletosti, která díky zfalšovanému rodnému listu přišla o pět let dříve než měla, a opuštění sociálního ústavu, se pohyboval hlavně po různých nákladních lodích, kde sbíral znalosti a zkušenosti opravdového svě-ta. Brzy zjistil, že vzdělání, jaké mu poskytla zalešená státní institu-ce, je mu prakticky k ničemu.

Léta běžela a mladý, bystrý holohlavec pomalu získával nutné ostruhy.

Školu života završil po třech letech služby maturitou v podobě vzpoury a zavraždění kapitána menšího zásobovacího člunu. Díky síle své osobnosti si ochočil větší část posádky a původnímu kapitánovi věrnou opozici nechal milostivě odejít přetlakovou komorou do vesmíru.

Tím utlumil i poslední známky nerozhodnosti některých jedinců a zajistil si jejich bezmeznou loajalitu. Vznikla tak skupina nájezdníků a bukanýrů, která se stala reálnou hrozbou dopravců v jednom okrajovém sektoru.

Piráti se nemuseli bát lokální zkorumpované jednotky VP, a stali se obávanými štikami v malém rybníce. S jídlem však roste chuť, a pan X začal pošilhávat po větší kořisti. Článek v jednom mezigalak-tickém společenském týdeníku ho na nový cíl doslova navedl.

Titanic se zdál být tou pravou vstupenkou do vyšší teroristické ligy.

Okamžitě se rozhodl pro akci a jeho posádka krvežíznivých bu-kanýrů ho v rozhodnutí jen podpořila. Vymyslel ďábelsky vychytralý plán na únos lodi a ten se povedl. Pak už nezbylo než trpělivě čekat, až bohatí příbuzní rukojmích pěkně začalují tučné výkupné.

Do této chvíle běželo všechno úplně přesně podle jeho předpo-kladů.

Právě teď se procházel po vycházkové palubě luxusního křižníku a vychutnával si pocit, že má tak obrovskou loď i s její posádkou pod kontrolou.

Za panoramatickými okny se míhaly hvězdy, jejichž světlo se mu odráželo od lesklé pleši. X se zastavil, aby si vychutnal ten pohled. Míjeli právě jemu neznámou oranžovou planetu se třpytivým prstencem meteoritů.

Jak se tak chvílku kochal, ozvaly se za jeho zády kroky.

Pan X se otočil a spatřil, že k němu přichází jeho neméně mo-hutný pobočník. Vedl vysokého muže s mongoloidními rysy a úče-sem velice podobným jeho.

"Tenhle s vámi chtěl mluvit, pane."

Oči dvou tvrdohlavých mužů se střetly v tichém zápase upře-ných pohledů.

První bitvu vyhrál Khov.

Šéf únosců uhnul očima jako první, ale bylo to pro generála jen malé vítězství. Na rukou měl pouta a X ovládal osudy svých vězňů jediným tlačítkem.

"Kdo jste?"

"Jsem generál Khov, velitel Služby pro dohled nad primitivními Planetami."

"Já jsem X."

Přestože generál zvítězil i co se délky titulu týkalo, nebyl z toho šťastný. Stručné představení mu ukázalo, že tento únosce si nepotře-buje vylepšovat ego pompézními řečmi, a to ho činilo mnohem ne-bezpečnějším.

Ukazovalo to na muže sebejistého, který ví, co chce, a ví, jak toho dosáhnout.

Terorista se nehodlal nechat vyrušovat. "Proč jste si se mnou přál mluvit?"

"Chci vědět, co chcete."

"Co chci, generále?" převaloval pan X tu prostou otázku na ja-zyku, jako by si nebyl jist, jakou má chuť, a při přemýšlení nad od-povědí se znovu otočil k výhledu do temnoty vesmíru. "Štěstí. Lásku. Sociální jistoty."

"Tady vás čeká porážka a vězení."

Plešatec se rozesmál hlubokým a zlověstným smíchem, jaký je vlastní všem záporákům a při kterém tuhne krev v žilách i jeho po-hůnkům.

"To si nemyslím, generále."

"Ještě není pozdě se vzdát. Ztratím za vás slovo před Unijním soudem."

"To je od vás jistě laskavé. Ale nebude to zapotřebí."

X si dlaní pohládl pleš, položil Khovovi ruku na rameno a za asistence pobočníka a osobního strážce v jedné osobě s ním začal korzovat po vycházkové palubě. Dělal mu dobře, že svědky tohoto rozhovoru jsou mu hvězdy.

"Víte, cením si odvahy lidí, jako jste vy," rozmluvil se X tónem lidí, co se rádi poslouchají. "Ptáte se proč? Projděme si tedy spolu vaši situaci. Jsme společně uzavřeni na lodi, sice velké a luxusní, ale pořád jen lodi. Od vesmírného vakua nás dělí jen několik palců hmo-ty. Souhlasíte?"

Nebylo proč nesouhlasit.

"Výborně," zaradoval se. "A já se svými muži mám tuto loď zcela pod kontrolou. Takže když budu chtít, může se těch několik palců hmoty, která vás chrání před nehostinností vesmíru, zcela roz-plynout. Kdekoliv na této lodi," ztvrdl mu hlas. "Bylo by škoda, kdyby to mělo být ve vaší kajutě."

"Chápu."

"Takže se shodneme, že nebudete obtěžovat a dělat problémy, ano?"

"Myslel jsem to s vámi dobře."

Pan X se chytil za srdce. "Jak dojemné!"

Khov znechuceně shodil jeho ruku z ramene a vrátil se k poboč-níkovi.

"Pozemská Unie vás donutí tvrdě zaplatit za vaše činy!"

"Právě naopak," zaculil se terorista znovu. "Tvrdě platit bude Unie!"

"Vězení je plné lidí, kteří měli stejně stupidní a megalomanské projevy."

"Zpupnost není na místě," přeměřil si naposledy generála pohledem, který sliboval problémy, odvrátil se a zavelel:

"Odved'te ho!"

Pobočník Khova poslušně čapl za předloktí a odváděl ho zpět pod zámek. Ještě dlouho je po cestě koridory pronásledoval bezcitný smích pana X.

* * *

Kajuta generála Khova byla sice pěkná a luxusní, ale trávit v ní věčnost byla otrava. Nehledě na to, že když se Titanicu zmocnili te-roristé, odnesli z kajut všechno nadstandardní vybavení, a z pohodlných kamrlíků se staly obyčejné vězeňské kóje. Jediné, co zůstalo, byl výhled z okna.

Jakmile za jeho strážným zaklapl zámek a pípl signál oznamující zapnutí poplachu, položil generál ucho na dveře a bedlivě poslouchal, jak po chodbě odezívají strážného kroky. Za pár vteřin nastalo venku ticho.

Nečekal, že jeho požadavek na setkání s velitelem únosců bude mít nějaký dopad. To, že mu navrhl kapitulaci, bylo jen plácnutí do vody a bylo mu od začátku jasné, že to nevyjde. Ale chtěl se s tím mužem setkat tváří v tvář, chtěl vědět, s kým má tu čest. Teď mohl naplánovat útek.

Sundal si kravatu a povolil límeček u košile.

"To je zas dovolená," povzdychl si a rozhlédl se po spartánském obydlí.

Generál sice dbal na formálnost, ale v tuhle chvíli musel bonton, jaký vyžadovala plavební společnost vlastníci Titanic stranou. Ucho-pil do masitých prstů diamantovou jehlicí do kravaty a odklopil panel vnitřní komunikace.

Objevila se před ním spleť drátů, jakou viděl naposledy na uni-verzitě.

"Tak a teď si jen vzpomenout na kurzy elektrotechniky," za-mumlal a zabodl jehlicí nazdařbůh do jednoho z barevných vodičů.

Odměnou mu byl zkrat a popálenina druhého stupně.

Khov zasakroval, upustil jehlicí a strčil bolavý buřtíkovitý prst do pusy.

Nebyl ale mužem, který by se lehko vzdával.

Znovu jehlicí sebral a pustil se do práce s ještě větší vervou.

Jen mnohem opatrněji.

6.

Nabuchodonozor se vynořil z prostoru mezi hvězdami a umístil svůj majestát tak, aby kolidoval s trasou Titanicu. Obě lodě se k sobě začaly nebezpečně přibližovat, a bylo jen otázkou času, kdy se čelně srazí.

Jen chvíli před ničivou srážkou se výletní křižník poslušně za-stavil a zůstal viset ve vesmíru. Poslechl nevyřčenou hrozbu přesně tak, jak tvůrce tohoto strategického manévru jménem Neuman alfa předpokládal. Na velitelském můstku vlajkové lodi Vesmírné policie si oddechli a první důstojník Wagner si otřel zpoceně čelo.

Admirálovi přeběhl přes rty lehký úšklebek.

"Zavolejte je!"

Wagner vytočil volací frekvenci a přepojil hovor na admirálovo křeslo.

"Policajti si myslí, že si můžou dovolit všechno," vybafl na strohému muže pan X z monitoru. "Když už tady blokuje me-zihvězdnou trasu, tak doufám, že jste alespoň přivezli všechny pení-ze."

Neuman si plešatce přeměřil studeným pohledem a drze mu do obličeje zívł.

"Jsem admirál Neuman, vrchní velitel Vesmírné Policie Pozem-ské Unie," představil se stejně jako generál Khov předtím celým svým titulem. "Dopustil jste se trestného činu podle paragrafu GH 576 únosem soukromého majetku, dále pak podle paragrafů GH987 a GH876..."

"To stačí, admirále," přerušil X vodopád obvinění. "Vím, co jsem udělal."

Útočník se rozhlédl po tvářích posádky Nabuchodonozoru a ušklíbl se.

"Máte pěknou lodičku, skoro stejně tak vypulirovanou jako ty vaše kecy. Před chvílí to na mě stejně takhle zkoušel jeden chlápek z mejch rukojmích, takovej tlustej. Nechodili jste spolu do fizlovský jednotřídky?"

Neuman se krátce poradil s Wagnerem.

"Generál Khov má jinou akademii. Vyzývám vás k okamžité kapitulaci."

"Co když to nemám v úmyslu?"

"Mám oprávnění podniknout jakékoliv kroky nutné k převzetí kontroly."

Pan X se zamračil.

"Myslíte, že vám uvěřím, že jen tak lárum fárům obětujete ru-kojní?"

Odpovědi mu byl jen admirálův asketický výraz.

"Ne, to vy to jen tak na mě zkoušíte," vložil si únosce mlčení po svém. "Ono to okřídlené rčení ,s teroristy se nevyjednává' zní při volební kampani dobře, ale na drahou stranu takový masakr může čísla pěkně srazit."

"Nejsem tady, abych s vámi probíral politiku," pokrčil Neuman výložkovými rameny. "Zkraťme to. Máte dvě hodiny na to, abyste se vzdal."

"A pak co?"

X nemohl věřit, že s ním důstojník mluví takovým pohrdavým tónem.

"Pak budu nucen podniknout jistě kroky."

"Vyhrožujete mi?"

"Ne. Jestli jsem to správně pochopil, tak vy vyhrožujete nám, pane."

Těžko říci, kdo komu práskl telefonem jako první, oba muži se rozhodli, že tento rozhovor je už dále nebat. V éteru nastalo zlo-věstné ticho.

A zatímco admirál se rozhodl, že ten čas využije k přešetření svých vyznamenání v kajutě, brunátný pan X se rozhodoval co dál.

"Co si o sobě ten obstarožní dědek myslí!" soptil v útrokách Ti-tanicu.

"Asi si myslí, že má vyzbrojenější loď," navrhl mu pobočník vysvětlení.

"To ho neopravňuje, aby se mnou jednal jako se psem! Já mám trumfy v kapse. Oni by mi měli zobat z ruky, vždyť vězním celou smetánku Unie!"

"Vždyť je to jedno, ne?" podivil se pobočník nad jeho vý-buchem. "Čekali jsme přeci, že se policajti pokusí o nějakou záchranu. Třeba je to jejich taktika, jak nás znejistět. Jsou zoufalí, a zkoušejí to."

To bylo pravda. Ale...

Něco tu není v pořádku, zamyslel se holohlavý únosce. Něco nesedí.

"Nemáme se čeho bát," pokoušel se ho pobočník uklidnit. "Jsme v bezpečí."

"Snad máš pravdu. A kdyby ne, dám jim jasný signál, že se mnou, Quidem X, si hrát nebudou! Popravím nějaké rukojmí!" uma-nul si. "A budu v tom pokračovat do té doby, dokud pěkně nezaplatí, co mají!"

Ani netušil, že to byl už druhý rozsudek, který nad nebohými rukojmími toho dne někdo vynesl. Kdyby to věděl, asi by se tak su-verénně netvářil.

Jeho trumfy totiž tak silné nebyly.

* * *

Zatímco křižník nabíjel zbraně a pan X nic netuše chodil kolem nejmocnějšího pohonu v Galaxii, jeden z předpokládaných trumfů s dvojnásobným or telem si tlumeně oddechl.

Komunikace mezi kajutami byla sice odpojená, aby se rukojmí nemohli mezi sebou dorozumívat, ale kam se technické rozvody hra-baly na Khova.

Stačilo mu jen pár desítek minut o samotě s odkrytým panelem a jehlicí od kravaty a ejhle, hned se daly dělat s interkomem malé zá-zraky.

Generál převedl záložní energii do zesilovače a zkusmo se po-kusil kontaktovat některou z vedlejších kajut. Nemohl už ovlivnit, kam signál doputuje, a jen se modlil, aby to nebylo někam blízko hlídky.

Zase měl štěstí.

"Haló, kdo je tam?" ozval se přiškrčený hlásek z druhé strany reproduktoru.

Ten hlas by poznal kdekoliv. Jestli někde mohl najít spojence, tak zde.

"Elso," vydechl s úlevou. "Jste to opravdu vy?"

"Generále!" vykřikla Elsa Swensonová. "Kde jste? Jak jste to dokázal?"

"Jsem pořád ve své kajutě. Zamčený stejně jako vy. Podařilo se mi naslepo zprovoznit komunikaci. Ale jen dočasně a asi jen do vaší kajuty."

"Jsem ráda, že jste v pořádku. Když nás odvěkli ze společenské místnosti, bála jsem se, že vás už nikdy neuvidím. Nevíte, co se stalo s kapitánem?"

"Ne, odvedli ho pryč," šeptal Khov do reproduktoru, zatímco druhým uchem bedlivě poslouchal, jestli ho nikdo na chodbě neslyší. "Posádku někam zavřeli stejně jako nás. Po palubách se pohybují jen jeho muži. Povedlo se mi mluvit se šéfem těch únosců. Je to výbušný egomaniak."

"Chce výkupné?"

"Zdá se, že ano. Věřme, že naše rodiny brzo zaplatí. Nechtěl bych s ním trávit moc času. Bůh ví, co se mu může přehnát tou pleša-tou palicí."

"Mark klidně zaplatí za všechny, má mou Master Card. Nenechá nás v tom."

"To rád věřím. Na kterém jste patře?"

"Na osmém, sekce A."

"Já na desátém v céčku," odušil Khov a v duchu si představil plán lodi. Elsa byla bohužel na druhé straně paluby a na levoboku, on na pravoboku.

"Co chcete dělat?"

"Pokusím se odsud dostat," prozradil jí. "Pak pro vás hned při-jdu."

Průmyslová královna Unie zaváhala, dalo se to vycítit i přes in-terkom.

Khov zbystřil.

"Jen... jste si jistý, že děláte správně?"

"Proč?"

"Když utečeme, třeba to toho únosce rozčílí."

"Je to lepší než čekat. Nemáme záruku, že nás po zaplacení opravdu pustí..."

"Říkal jste přeci, že je to pošuk," přemýšlela dál nahlas. "Když jsme si jisti, že za nás zaplatí, možná nemá smysl takhle zbytečně riskovat."

Khov našpulil svoje tlusté rty a chtěl jí něco odpovědět, ale ne-stihl to.

* * *

Skryti za oranžovou planetou, odposlouchávali vyjednávací roz-hovor Nabuchodonozoru s Titanicem i Mark s Rayem. Kapitán Služ-by ani jeho věrný android, stejně tak jako pan X, nemohli věřit tomu, co slyšeli.

"Zdá se ti to normální?" zeptal se Mark a sundal si z uší sluchát-ka.

"Rozhodně to neodpovídá standardním vyjednávacím postupům, když jsou v případě zapojení rukojmí a emocionálně nestabilní únosce."

"Neuman přeci musí mít k dispozici stejné materiály, jako máme my!"

"Kdyby ano, nikdy by s tím člověkem takhle nemluvil. Koleduje si."

"Přesně," luskl Stone prsty a jeho obočí vytvořilo u kořenu nosu starostlivou vrásku. "Vždyť to přeci takový starý mazák musí dobře vědět!"

"Leda by tím něco sledoval..."

Mark složil hlavu do dlaní a promnul si čelo. "Nejde mi do hla-vy, že by riskoval životy rukojmích takhle necitlivým přístupem jen tak."

"Co by za tím mohlo být?" přemýšlel zatím Ray nahlas po své vlastní lince.

Prohlížel si přitom na obrazovce obraz Titanicu obeplouvajícího Jupiter z druhé strany, jeho elegantní linie a velké gondoly motorů. A pak ho to napadlo.

"Marku! Už to mám!"

"Co?"

Ray vzrušeně ukázal na plány křižníku, které měli v kokpitu.

"Neuman nepotřebuje zachránit rukojmí! Jde mu o tu loď!"

"Co to plácáš?" rozčilil se Mark. "Přeci by nevyměnil kus plechu za cestující!"

"To není obyčejná loď! Že mi to nedošlo dřív!"

A hned šokovanému kamarádovi vysvětlil svou teorii.

7.

Mark si vyslechl všechny argumenty, podporující v první chvíli pro něj až příliš za uši přitaženou teorii o admirálově vyjednávací taktice a unikátnosti Titanicu s prototypem nového zázračného poho-nu, ale všechno to do sebe zapadalo. Dokonce tak přesvědčivě, že při konci androidova monologu už měl pevně zaťaté pěsti.

"Ty skety," ocenil zhnuseně charakter osob, které stály za tímto nepopulárním rozhodnutím, zatímco ty osoby v prezidentské paláci spokojeně spaly. "Chtějí obětovat stovky lidí kvůli nějakému perpe-tum mobile!"

"Divím se, že se k tomu nechal admirál Neuman jen tak přemlu-vit."

"Admirála z toho neviním," odtušil Mark. "Je to voják, který má rozkazy."

I přes toto ujištění v něm ale ta trocha potlačené zášti vůči veli-teli Vesmírné policie zůstala. Naštěstí pro Neumana byla však sme-tena tsunami nenávisti vůči těm nahoře. Ray by nechtěl být na jejich místě.

"Za tím určitě stojí Bílý dům a ti tajtrlíci v něm."

"Vůbec nechápu, jak se tak mohli rozhodnout. Jsou to volební sebevrazi?"

"Nepředpokládám, že se tím hodlá Clifton chlubit. Exekutiva to bude chtít pěkně zamést pod koberec, i když jim to v tomhle případě dá hodně práce," přemýšlel agent nahlas nad načrtnutým osudem celebrit. "Moc a peníze zavřou novinářům pusy a všechno se to svede na teroristy, kteří už nikomu nikdy nic neřeknou. Vojenské tajemství zůstane zachováno."

Nebyl by to Markův věrný Ray, aby v tomto chmurném prohlá-šení nevycítil skryté rozhodnutí, po jehož uzrání někomu přeběhl mráz po zádech.

Tuším, že s tím hodláš něco udělat..., vyslal k němu němý dotaz na společné telepatické frekvenci, jakou používali v nejdůvěrnějších chvílích.

Odpověď přišla stejnou cestou.

Tak to si piš.

Stone už se nehodlal dál zdržovat planým vyhrožováním, čas zúčtování přijde až na konci. Nejdřív bylo nutno zachránit, co se dá. A to zatraceně rychle.

"Kolik času máme, než admirál zaútočí na Titanic?"

"Něco málo přes hodinu a půl," konfrontoval Ray palubní chro-nometr.

"Takže máme asi devadesát minut na změnu admirálova roz-hodnutí."

Na ta slova odešel z kokpitu, práskl za sebou dveřmi a nechal za sebou jen dodatek, který Rayovi zlověstně rezonoval ve zvukovodu.

"Po dobrém, nebo po zlém."

* * *

Změnit po dobrém či po zlém admirálovy úmysly se rozhodl i pan X.

Před počítačovou obrazovkou v jeho pracovně seděl malý piho-vatý mužík s tlustými brýlemi a velkými sluchátky na uších a sou-středěně zíral na monitor s tapetou Mackosoftu. Jeho jediným úkolem bylo oznámit svému veliteli přísun peněz na jeho bankovní účet. Výkupné totiž stále nepřicházelo, což dodávalo Neumanovým vý-hrůžkám strategický rozměr.

Tyto a další podivné okolnosti, které tuto klasicky rozehranou hru "rukojmí-únosci-výkupné" provázely, pana X lehce znervózo-va-ly. Bylo třeba ukázat lodi Unie a její Vesmírné policie, jak se tato hra má správně hrát. Pořád sice nevěřil, že by se složka státní moci podílela na tak krvavé akci, v jakou by se tato potyčka mohla zvrh-nout, ale jistota je jistota. Poslední hádankou bylo, jak to provést tak, aby to dalo tomu pompéznímu admirálovi dostatečně najevo, že s panem X se neza-hrává, ale zase ho to příliš nenaštvalo a nepřivedlo na násilné myš-lenky.

V úvahu nepřicházelo nic menšího než poprava. Cokoliv jiného by se dalo vykládat jako prázdné gesto, plácnutí do vody s nulovým účinkem.

Nemohl, tedy spíše neměl by to ale být nikdo z těch zazobaných cestujících.

Poprava kapitána Titanicu se zdála být tím pravým. A právě na jeho čelo teď mířila hlaveň vymazlené pistole ráže 6.65 ve vlastnictví pobočníka pana X.

Po mužově nohavici stekl pramínek moči.

"Chce se vám ještě předtím na záchod?" okomentoval pistolník zurčící čúrek. "Žádný muž by neměl zemřít s plným

močovým měchýřem."

"Prosím, nezabíjejte mě," zaprosil kapitán Braison. "Mám ženu a tři děti."

Stejně tak by ale obměkčil kámen.

Pan X ho lhostejně vyslechl a zdvořile se usmál, ale rozkaz k popravě neodvolal. Čas se krátil a on potřeboval co nejdřív rázný argument.

Pobočník odjistil pojistku.

"Nemusíte zabíjet mě," zkusil to ještě jednou první muž Titanicu nervózně.

"Kapitáne, kapitáne, vy zlobíte," zašermoval mu X káravě prs-tem před nosem. "Když pořád mluvíte, nemůže se můj muž soustře-dit. Nerad bych aby minul mozek. A když se netrefí přesně, můžete umírat poměrně dlouho. Tak mlčte a nehýbejte se, je to jen pro vaše dobro."

"Ale já se vyznám na lodi lépe než ostatní!"

"Právě proto bude mít vaše smrt tak velký význam pro admirála Neumana. Smrtí obyčejného kuchaře nebo stevarda bychom jím moc netrášili."

Kapitán polkl a rozhodl se zdržovat tak dlouho, jak jen to bude možné.

"Můžu vám povědět její velké tajemství!"

X teatrálně zívá.

"A to je jaké? Špěhýrka na záchodech kajut první třídy? To vám nepomůže."

Ruka na vykonavatelově spoušti se zachvěla tak přesvědčivě, že kapitána Braisona opustily jakékoliv jiné myšlenky než ta na záchranu života. Přesně proti plavebním tradicím se rozhodl opustit potápějící se loď jako první.

"V lodi je ukrytá skrytá síla," vyhrkl. "Zabijte místo mě třeba prvního důstojníka a řeknu vám všechno, co vím! A věřte, že toho není málo."

Pan X na svého pobočníka významně mrkl a kapitán vši silou zavřel oči. Prásk! Dříve než Braisonův podřízený stihl uraženě pro-testovat, oddělila se jeho hlava od trapu oděného v uniformě z ná-moňnické modři vyšíváné zlatem a s překvapeným výrazem ve zbytku obličeje se zakutálela pod kormidlo.

Na můstku, kde se celá dramatická scéna odehrávala, zavládlo ticho.

Ledva dozněla ozvěna a usadil se střelný prach, Braison oči s úlevou otevřel. Pořád ještě žil, a jeho děti neměly na sirotčí důchod právo.

"Udělal jste dobře, pane," vypnul hrud' absolventa West Pointu a zasalutoval.

"Jestli to nebude stát za to, vždycky vás koneckonců mohu zabít dodatečně."

Kapitán opět splaskl a v obličeji se mu vystřídalo několik barev.

Pan X zaujal v jeho velitelském křesle uprostřed velína autorita-tivní pózu, překřížil si nohy pro větší pohodlí a jen tak mimochodem nechal pobočníka stále mřít. Ten si s morbidním smyslem pro humor vyznačil na kapitánově oroseném čele pomyslný terč.

"Čekám," oznámil X panovačně.

"Tato loď je vybavena experimentálními motory, schopnými konečné rychlosti!"

Triumfálně vyřčené oznámení neudělalo na pana X ten správný dojem. Možná proto, že jeho znalosti fyziky byly na úrovni dítěte první třídy alternativního vesmíru, a nějaký pošucí, co házeli jiné lidi do vany plné vody a sledovali, kolik toho z ní při jejich kompletním ponoření vyteče ven, považoval za klasickou scénu vyřizování si účtů z Kmotra.

Nerad ale přiznával slabiny, proto byl rád, když se zeptal mířící pobočník.

"Co je to konečná rychlost?"

"To je rychlost, díky které můžete být najednou na všech mís-tech!"

"Jak na všech?!"

"Cestujete prostě tak rychle, že ve chvíli, kdy odstartujete, už přistáváte," vysvětloval trpělivě kapitán Titanicu.

"Chápete, co tím chci říct?"

"Jo."

Prásk!

"Nemám rád, když na mě někdo mluví jako na debila," řekl po-bočník omluvně panu X, když Braisonova hlava zaujala polohu hned vedle hlavy prvního důstojníka, a petanqueovým št'ouchem ji poslala dál.

"Ale ty jsi debil," ujistil ho X. "Teď nevíme, jak se s tím zachá-zí."

"To ví on, ne?" ukázal se svou prostou logikou na pilota. "Umiš to?"

"Ano, pane!" vyskočil černošský pilot jako na pérku. Díky své exkluzivní znalosti si právě prodloužil život a vysloužil závist kolegů z posádky, kteří mohli nabídnout svým novým pánům služby pouze v tak průměrných oborech, jako je hvězdná astrometrika či komunikace.

V tu chvíli se na můstku rozezněla uširvoucí siréna palubního poplachu.

"Ten podrazák zaútočil o hodinu dříve než slíbil v ultimátu!" za-sakroval pan X, a pobočník se v očekávání nárazu rychle chytil opě-radla.

Zbytek živé posádky urychleně zasedl na bojová stanoviště. Na-buchodonozor se ale vznášel v klidu a míru na místě a jeho zbraně mlčely.

Pak najednou siréna utichla, nadechla se a spustila se stejnou in-tenzitou znovu.

X se otočil po jejím směru a zjistil, že vychází z hrdla krásné, štíhlé ženy, kterou právě jeho strážný vyvedl ze dveří přístupové chodby. Druhý pirát vedl za flígr onoho tlustého holohlavého generá-la.

"Ticho!" zakřičel X a na jeho pokyn první strážný zacpal Else ústa.

"Nechte ji!" začloulal sebou Khov a pokusil se zmítající Else pomoci. Rána pažbou do masitého zátylku, která by jiného nejmiň omráčila, ho ale poslala na kolena. Strážný Elsu utišil a odtrhl její vytřeštěný pohled od bezhlavých torza

kapitána a prvního důstojníka.

"Zase vy?" přeměřil si X generála unaveně. "Něco mi říká, že jste potížísta."

8.

Náhodnému stopaři po Galaxii by se cestou kolem Jupitera na-skytl velice zvláštní pohled, jaký by v žádném průvodci nenašel. Se-řazena tu byla, přesně podle velikosti, čtyři vesmírná tělesa, pěkně od největšího k nejmenšímu.

Tím prvním byla samozřejmě sama planeta s prstencem a po-vrchem zbrzděným těžařskými koloniemi. Nad jejími prstenci se vznášel obří křižník s luxusními liniemi, v porovnání s masou planety velký jako hračka.

V pořadí další se tohoto zátiší účastnila menší vlajková loď Vesmírné policie, která křižníku blokovala cestu v jeho cestě pryč ze sluneční soustavy.

A úplně vpravo, vedle těch kolosů málem přehlédnutá, se krčila malá lodička, pro kterou se ujalo označení astronef. Patřil Marku Stoneovi, kapitánovi Služby pro dohled nad primitivními planetami, toho času na palubě.

Mark byl ale rád, že ho větší plavidla nevidí. Využil totiž rušení blízké planety a pokoušel se dostat k Titanicu co možná nejbližší, a hlavně co možná nenápadně. V přechodové komoře astronefu už netrpělivě čekal připravený v kosmickém skafandru a s Gomézovým kluzákem v ruce. Ray se k němu připojil a zavřel za sebou vzducho-těsné dveře.

"Autopilota jsem nastavil, aby kolem křižníku proletěl tak, jak jsme se domluvili, a vrátil se do výchozí pozice," řekl, když otočil uzávěrem. "Ani jedna z těch lodí ho neuvidí, bude skrytý za plane-tou."

"Tak to musíme doufat, že ho nebudeme potřebovat na cestu zpět."

"No, tímhle bysme se daleko nedostali," ukázal Ray, který na výlet do kosmu skafandr ani kluzák nepotřeboval, na připravený kluzák v Markově ruce. "Ten stačí akorát tak na těch pár stovek met-rů."

Mark přikývl, aniž by jeho tlachání věnoval opravdovou pozor-nost, a soustředil se na číselník v kabině. Ukazoval čas, kdy měl uža-věř povolit.

Digitální ukazatel zasvítíl a k tomu pípló zvukové oznámení ča-soměru.

Kapitán SDPP otevřel výpusť a obě postavy vyskočily z komory do vesmíru.

Počkaly, až se od nich vzdálí trup samořiditelného astronefu, a teprve potom zapnuly svoje přístroje. Trysky Markova kluzáku se poslušně vzhály a oba kosmonauti zamířili ke spodní palubě Titanicu, který se vznášel nedaleko od nich.

Přístroj pro pohyb na krátkou vzdálenost v mezihvězdném pro-storu z arzenálu Služby splnil svůj úkol na jedničku stejně jako trysky v androidových chodidlech. Oba pasažéři se plynule dopravili k trupu, Mark se zachytil přísavkou za kovový plášť plavidla a Ray mu pomohl uložit kluzák do batohu. Zbývalo mu ještě třicet procent energie ze záložního generátoru.

Když byli připraveni, Ray zapojil svůj laser a začal se prořezávat do útrob.

Trvalo to jen chvíli a koncentrovaný jasný paprsek vyřízl do trupu lodi díru jako do malé konzervy. Stačilo totiž jen dostat se k ovládání únikových bojů. Když tenký plát plechu odpadl, Mark sáhl dovnitř.

Uvnitř to klaplo, skříplo a jedna z komor napravo od nich se od-klopila.

Záchranný modul ale nevyplul, to by zapnulo na lodi alarm. Ray s Markem se jen protáhli výpusť, prolezli kolem člunu a zahladili za sebou všechny stopy.

Ocitli se na Titanicu, na jeho nejspodnější palubě. Svítily tu rudé žárovky a bylo tu nesnesitelné horko. Po stropě se táhlo elektrické vedení. Záchranná akce mohla začít. Zbývalo šedesát minut do vypr-šení ultimata.

Stone si sundal přilbu a svlékl si těžký skafandr. Ve vesmíru se v něm pohyboval jako baletka, ale jakmile se ocitl v normální atmosféře lodi, připadal si, jako by měl v kapsách obleku tunové závaží.

"Máš v hlavě plány?" zeptal se, když se opět nadýchl čerstvého vzduchu.

"Do posledního detailu," zaklepal si ukazovákem na spánek. Než vypluli, naskenoval si do mozku všechny záznamy, které by jim mohly pomoci.

"Jak se jde odtud na můstek?"

"Výtahem číslo jedna, ale ten sem dolů nejede. Musíme na desá-tou palubu a tam přestoupit do jiné šachty. Odsud se dostaneme jen do strojovny."

"Myslíš, že ji únosci hlídají?"

"Nepochybně," souhlasil. "A to i když ještě nepřišli na tajemství Titanicu."

"Tak do akce," zavelel Mark. "Nebudeme přeci čekat, až se jim rozsvítí!"

Jenže ono už se rozsvítilo.

Jen zlomek vteřiny poté, co se za Rayovými zády rozzářila zá-hadná namodralá aura, Markovi došel význam oněch červených žá-rovek.

Prásk!

* * *

Elsa měla co dělat, aby neomdlela.

Právě ji i s generálem načapali, jak spolu tajně komunikují přes interkom, který Khov zprovoznil díky svým vzpomínkám na akade-mii, kurzům mladého technika a ukrutně drahé diamantové jehle do kravaty.

A právě ve chvíli, kdy si myslela, že už to nemůže být horší, málem uklouzla ve dveřích velitelského můstku Titanicu po kaluži krve, podle nárameníků na tělech pocházející z kapitána a prvního důstojníka.

"A ty se jmenuješ jak, maličká?" zaměřil se na ni rentgenový pohled pana X, když skončil s generálem. "Zdá se mi to, nebo se už známe?"

"To pochybuji," odsekla mu, když se uklidnila. "S lidmi jako vy se nestýkám."

Pobočník využil chvilky rozpačitého ticha, kterou únosce potře-boval na to, aby absorboval urážku, a cosi mu špitl do ucha. Jako by své co je šepetem, to je čertem chtěl doložit, vytáhl z kapsy noviny a strčil mu je před oči.

"Elsa Swensonová, no jistě!" zahlaholil X, když s pomocí prstu dočetl popisek pod černobílou fotografií. "Nejbohatší žena Unie, kterou tak často vidáme na titulních stránkách časopisů pro ženy v domácnosti?"

"Vy ty časopisy čtete?"

"Pouze na toaletě," přiznal, "ale od té doby, co je zdrazili a přešli na křídový papír, už to není ono. Škrábe to a má tendenci ucpávat odpad."

Elsa už tuto slovní výměnu nepovažovala za důstojnou pokračování, a tvrdohlavě se odmlčela. Khov se zatím ztěžka postavil na nohy, mnul si zarudlý krk a nechal se už poslušně odvést na kobereček.

"Proč jsou vlastně tady?" podíval se na ně X z výhodného úhlu křesla postaveného autoritářsky na vyvýšeném piedestalu. "Provedli něco?"

"Ten tlustý och se dostal ke komunikaci," žaloval strážný na Khova.

"Jak je to možné? Prikázal jsem přeci, aby bylo všechno zabezpečeno!"

"Nevím," zamumlal muž. "Udělal jsem všechno, přesně jak jste požadoval. Odnal jsem veškeré vybavení, ale použil jehlici od kra-vaty k přemostění obvodů ve stěně. Tomu jsem nemohl nijak zabránit."

Pan X se na generála uznale podíval. "Vy jste ale opravdu filu-ta!"

Pobočník, který prve generála za šéfem přivedl, si hrdečně od-kašlal.

"Stihl se spojit s někým venku?"

"Ne, podařilo se mu zapnout jen vnitřní okruh. Dovolal se tyhle holce."

"A copak jste si to společně šuškali?" vyzvídal pan X. "Nějaké důvěrnosti?"

"Ne," odtušil Khov. "Radili jsme se, jak vás co nejrychleji na-kopat do prdele."

Tohle bylo vážně moc i na otrlého zločince. Během několika minut ho jeho rukojmí už podruhé smrtelně urazili. Lidé, kteří měli podle jeho předpokladů být pokorní jako ovečky, se nechovali tak, jak měli. Co se to, krucinál, v tom světě děje? Jak to, že se všichni chovají tak iracionálně!

"Tak si myslím, zeje na čase, abych vám ukázal vaše místo, ge-nerále!"

Ještě než se však stihl pořádně rozlítit a být zlý, rozrostlo se osa-zenstvo můstku o další návštěvu. Druhou přístupovou chodbou, na-proti té, kterou přivedli Khova s Elsou, se dostavil další strážný. Ten přivedl zatčeného Marka a servisní droid za sebou táhl zhroucenou postavu, ze které čouhaly dráty a vyhořelé obvody. Byl to zničený Ray, který vypadal, jako by mu někdo rozpáral záda řeznickým dran-žirákem.

"Marku!" vykřikla Elsa, vytrhla se svému vězniteli, a než tomu kdokoliv stihl zabránit, vrhla se svému příteli kolem krku.

"Ty jsi mě přišel zachránit!"

Evidentně jí nedošlo, že na agenta Služby míří přinejmenším jedna zbraň.

"Ale ale ale," podivil se pan X. "Nějak se nám to začíná kom-plikovat."

Pobočník se strážným odtrhli zamilovaný párek od sebe a všechna rukojmí seřadili podél jedné stěny. Jednak v tom měli větší přehled a také se jim lépe hlídali. Deaktivovaného Raye položili před ně jako trofej.

"Jsi v pořádku, chlapče?" šeptl generál Markovi, když stanul po jeho boku. "Proč ses k čertu pokoušel o akci na vlastní pěst? Já bych tě..."

"Chtěl jsem vás vysvobodit," bránil se Stone uraženě. "Ta úřed-ničina, co jste mi hodil na krk, mě nebavila. Ale trochu se mi to vy-mklo."

"Lásko, jsem ráda, že jsi tu se mnou," naklonila se k němu z druhé strany Elsa. "Budeme zase čelit nebezpečí spolu. S tebou se nebojím."

"Co se stalo s Rayem?" vyžadoval odpověď generál, zatímco se Mark pokoušel Else vysvětlit, že tentokrát jsou obavy na místě i v jeho přítomnosti.

"Překvapili nás na spodní palubě. Ray to dostal. Nevím, jestli to rozchodí."

"Bylo to naprosto zbytečné!" zuřil tiše Khov. "Unie za nás vý-kupné zaplatí, a ty sis tuhle zbojníčinu mohl odpustit! Jenom to ztě-žuješ."

"Kdybyste věděl, jak to všechno je...", stihl si ještě Mark po-vzdychnout, ale to už jim pan X vstoupil do rozhovoru. Cítil oprá-vněnou potřebu převzít otěže únosu zase do svých teroristických ru-kou.

"No, doufám, že už jste všichni," oslovil rukojmí. "Nebo máte někde ještě nějaké další kamarády kteří se vás pokusí zachránit, vá-žení?"

Khov i Elsa zavrtěli hlavou.

"Kdepak jsi je našel?"

"Pod strojovnu," odpověděl kuse strážný, který Marka s Rayem chytil. "Mám i jejich vybavení. Připluli na kluzácích a pronikli k nám přes záchranné moduly."

"Máte vynalézavé podřízené, generále," ocenil Markův pokus pan X.

"Nebylo jim to nic platné."

"To máte pravdu," zasmál se. "Alespoň se nám pěkně sešla vaše rodinka."

Ne každý na můstku měl ale tak dobrou náladu jako on.

"Já bych všechny postřílel," navrhl gorilí pobočník. "Jenom dělaj trable."

"S další exekucí počkáme," zavrtěl X hlavou. "Pro admirála už dar máme."

Pan X o vlku a vlk se právě ozval.

9.

Do konce lhůty stanovené admirálem pro kapitulaci, zbývalo ještě více než třicet minut, ale vysílačka na můstku už se dožadovala pozornosti. Na hlavní obrazovku můstku se opět vyloupl admirál Neuman.

"Naše přesýpací hodiny jsou už skoro prázdné," nezdržoval se pozdravem. "Tak co, přišel jste k rozumu, nebo to

chcete dovést do extrému?"

"Jsem rád, že je ta vaše lodička vybavená tak moderním vybavením," ušklíbl se pan X. "Ale myslím, že porcijujeme bažanta, který ještě lítá po poli."

Neuman si znechuceně povzdychl nad bonmotem, který nebyl jeho.

"Díky našemu poslednímu hovoru jsem si uvědomil, že mě asi neberete moc vážně," pokračoval únosce. "Tak jsem vám připravil překvapení."

Mohutný pobočník předstoupil před obrazovku a zdvihl před se-be za pačesy dvě hlavy. Ta bývalého kapitána a Jidáše Braisona byla k identifikaci podle decentně prošeďivělých spánků s krvavým přelivem, prvnímu důstojníkovi spánek chyběl docela. Zato měl obě oči.

Šokovaný Neuman zase zalapal po dechu, ale jen ho to utvrdilo v postupu.

"Jste nemocný člověk," stanovil promptně diagnózu. "Tohle vám nepomůže."

Pan X se upřímně podívil, ale měl v zásobě ještě další divokou kartu.

"Jste tvrdý hráč, ale co řeknete na tohle?" luskl prsty na strážné, a ti před monitor dostrekli partičku sdruženou kolem generála Khova.

"Admirále," přivítal velitel SDPP policejního šéfa. "Po dlouhé době vás opět rád vidím! Konejte, prosím, svou povinnost a dostaňte nás odsud!"

"Brzy, generále. Za pár minut zahájíme útok."

"Ale tak jsem to nemyslel," zahřímal Khov. "Musíte jim přeci zaplatit!"

"Je mi líto, ale k tomu nejsem pověřen," Admirál se ošíval, ne-bylo mu to zrovna příjemné. "Prezident upřednostnil bezhotovostní řešení."

"Vy na Titanic vážně chcete zaútočit? Vždyť nás můžete poza-bíjet!"

"Mrzí mě to..."

Khov zbrunátněl a Elsa se rozeštkala. Ani jeden tomu nemohli uvěřit.

Mark opáčeného generála odstrčil a jeho pohled se střetl s Neu-manovým. Teprve teď admirál zaznamenal jeho přítomnost na Tita-nicu.

"Proč jim neprozradíte skutečný důvod toho tyjátru, admirále!"

"Proboha, Stone!" zahromoval a tentokrát poprvé znejistěl. "Co vy tam děláte?"

"To, co byste měl správně dělat vy! Snažím se zachránit občany Unie."

"Vždyť jste si utáhl smyčku kolem krku!"

"Jsem rád, že to takhle naplno přiznáváte," založil si Mark ruce na prsa. "Vám nejde o rukojmí! Ani o zásady! Snažíte se jen chránit ten projekt..."

"Mlčte!" okřikl ho admirál. "Prozrazujete bez pověření státní tajemství!"

"K čemu tajemství, když nás stejně rozstřílíte na cucky?"

"Já nejsem řezník, jsem voják!"

"Jediný obětovaný život nevyváží ten projekt!"

"Ticho! Nebo půjdete před polní soud!"

"Ale jen když budu mít štěstí a přežiju tohle vaše vyjednávání, ne?"

Pan X sledoval rozbouranou výměnu názorů se stoupajícím údi-vem. Začínal si myslet, že si s ním admirál vážně nehraje a je připra-vený zaútočit.

"Mluvíte tady o tom pohonu s konečnou rychlostí?" zeptal se nevinně.

Mark i admirál ztichli a jako jeden muž se na něj ohlédl. Tady bylo po čertech něco špatně. Jestli už únosce o pohonu věděl, tak to začne bouchat.

"Jak o něm víte?"

"Tady kapitán mluvkva se pokoušel zachránit si krk," ukázal X na jednu z hlav.

"V tom případě obětoval ten váš."

Naposledy omluvně mrkl na generála a zhroucenou Elsu a pře-rušil spojení. Obrazovka potměněla a starého vesmírného vlka na-hradil obraz jeho bojové lodi. Ta se začala od Titanicu pomalu vzda-lovat.

"On neblafuje!" pobledl X. Konečně na něj dolehla síla toho zjištění.

"Jestli jste chtěl peníze, tak jste si k teroristickému útoku vybral hodně špatný cíl," konstatoval Mark a rozhlédl se po osazenstvu můstku.

"Klid," nenechal se znervóznit únosce. "Můžeme přeci uletět pomocí toho jejich konečného pohonu. Rychle, zadejte kurs někam pryč!"

"To není možné," řekl pilot skoro plačky, protože správně tušil, že to, co řekne, se tomu muži se zbraní líbit nebude.

"Motory se musí nažhavit."

"Jak dlouho to trvá?"

"Asi dvacet minut."

"To už budeme na puzzle," neodpustil si agent SDPP obvyklý sarkasmus.

"Vzdejte se!" křikl Khov na X. "Zastavte ten útok!"

"Na to je pozdě," upozornil ho Stone. "Admirál musí chránit tajemství."

"Tak ho zastavíte vy!" napřímil se pan X rozhodně ve svém křesle a ukázal na Marka. Loď na obrazovce začala žhavit zbraňové systémy.

"Já?" podívil se. "Jak?"

"Dostaňte se na admirálovu loď a zabraňte mu v tom. Jakýmko-liv způsobem! Uděláte to pro svou krásnou milenkou, jinak zemře!"

Pobočník chytil Elsu sadisticky pod krkem a přiložil jí pistoli na ucho.

"Když ji totiž nezabije admirálův útok, zabiju ji já!"

* * *

Tentokrát na to byl Mark dočista sám.

Ray nebyl ve funkčním stavu a bylo otázkou, jestli se do něj ješ-tě někdy dostane. Od chvíle, kdy ho střelili na spodní palubě do zad elektrickou zbraní, nevydal ani hlásek a nehnul brvou. Pořád ležel jako hromádka plechu na můstku Titanicu tam, kam ho servisní droid položil.

Pobočník pana X Marka dovedl na nejspodnější palubu, na mís-to, kde byla většina únikových modulů. Právě tudy se sem s Rayem dostal a právě odtud se měl vypravit za svým sabotážním úkolem. Jeho skafandr tu byl také, pohozený na zemi hned vedle helmy a ba-tohu s kluzákem.

Tentokrát ho ale Stone překročil. Použití kluzáku nepřicházelo v úvahu, teď když se Nabuchodonozor připravoval k útoku a aktivoval zbraně i štíty.

Musel na to lstí.

Nasoukal se do záchranného modulu a připnul si bezpečnostní pásy.

"Řekněte svému šéfovi, ať admirálovi zavolá, že propouští ru-kojmí," křikl na pobočníka. "Když se do pěti minut nevrátím, tak je to na vás."

Gorila kývla, jako že rozumí, o čemž Mark pochyboval, a od-kvačila.

Kapitán Služby se podíval na hodinky, pomodlil se a zapečetil modul.

Tentokrát neměl v rukou osud žádné středověké planety, ale ně-čeho pro něj mnohem důležitějšího. Šlo o jeho ženu a nejbližší přátele.

S ševlivým vhuš opustil dvoumístný záchranný modul ústí doku a vystřelil do mrtvého kosmu mezi dvěma rozkmotřenými křižníky.

Takovéto malé čluny nejsou stavěny na dlouhé lety. Obvykle mají své pasažéry dopravit v rámci možnosti k nejbližší obyvatelné planetě, v horším případě ho držet několik dní při životě ve vesmíru, než ho někdo s pánembohem najde.

Nebo jeho konzervované ostatky.

Ani jedno nebyl Markův případ.

Nastavil trysky modulu tak, aby se přiblížil co možná nejbliže admirálově lodi, a doufal, že protřelý vojenský stratég nebude tak Primitivní uskok čekat.

A udička skutečně zabrala.

Jakmile se člun dostal na dostřel, z kanónu Nabuchodonozoru vystřelil naviják s přísavkou a zmocnil se Markova člunu. Lehce to škublo a naviják začal kořist lačně přitahovat do otevřených čelistí hangárových vrat.

Chudák netušil, že z té mřenky na konci udice se vyklube pěkná štika.

10.

Nechat se vydírat mužem, který by mohl být Fantomasovo dvoj-če, se Markovi sice ani za mák nelíbilo, ale na druhou stranu byly situace, kdy se nedalo říci ne. Ta, kdy grobiánský pobočník hlavy toho zrušovaného únosu držel u Elsiný naondulované hlavy pistoli na nosorožce, byla jedna z nich.

Série cukání a dutých ran zvenku Stoneovi prozradila, že naviják už dopravil ponorce podobný záchranný modul Titanicu do útrob Nabuchodonozoru.

Zatímco na můstku se admirál Neuman radoval z prvního úspě-chu, agent SDPP otevřel batůžek který si přinesl s sebou, a vytáhl dvě omračující elektrické pistole. Jejich zásobníky byly plně dobity. Byl čas.

Mark beze spěchu napočítal do třiceti a posléze usoudil, že bez-pečnostní tým už je zcela jistě na místě. Zadal do hermeticky uzavře-ných dveří kód, a ty se plynule rozevřely. Tak jako vždy, nemohl u toho chybět obláček páry. Neměl sice naprosto žádný účel ani nevy-cházel z nějaké konkrétní příčiny, ale technici záchranných bojů jím vybavovali všechny otevírací mechanismy. Líbil se jim jeho drama-tický účinek.

Stoneovi zase přišel vhod jeho maskovací efekt. Než se pára rozplynula, vrhl se střemhlav ze dveří ven a parakotoulem dopadl na palubu přistávacího doku mezi skupinku překvapených policistů. Čekali sice, že rukojmí budou z nově nabyté svobody nadšení, ale takový skok je ochromil a vzal jim vítr z plachet.

Pozdě si všimli připravených a odjištěných zbraní v agentových rukou.

Modré elektrické výboje, vycházející střídavě z obou pistolí, za-jiskřily hangárem a jednoho po druhém kosily těžkooděnce. Paralelní dvouruční střelecký styl, který Mark okoukal z asijských holobijáků, slavil úspěch i zde.

Přestřelka byla krátká a nevyrovnaná.

Trvala jen dvě desítky vteřin, ani ten obláček páry z modulu, který Stoneovi tak skvěle posloužil, se nestačil pořádně rozplynout do klimatizace.

Mark se zdvihl ze země a zkontroloval zásobníky.

Ještě na pár podobných přestřelkách stačily. Zastrčil zbraně do pouzder a chroptící paralyzované policisty jednoho po druhém odtáhl do modulu. Nepotřeboval, aby je tu v příštích minutách někdo našel, a s plánem, který měl, také nepředpokládal, že by měl někdo jiný čas se o ně postarat.

Když byl dvoumístný modul plný, Mark ho opět zvenku zapeče-til a odběhl do řídicí místnosti. Pomodlil se, aby byl bezpečnostní limit jako vždy vysoce podceněný, a člun napěchovaný četou policis-tů vyslal zpět do vesmíru.

"Kontrolní místnosti pět, volá můstek," zachrčela téměř okamžitě vysílačka, kterou jeden z mužů v boji upustil. "Co se tam u vás děje?"

Na Markovu chuť příliš brzy, doufal, že ještě pár minut vydrží inkognito. Zvedl ji a chvílku přemýšlel, co říct, aby se ještě nepro-zradil.

"Nerozumím," zašumloval do vysílačky odpověď, ale to už byl v běhu.

"Podejte hlášení," nenechal se odbýt kontrolor. "Proč záchranný modul opustil loď? Jsou všechna rukojmí v pořádku? Admirál je chce vidět!"

"Cože?"

"Modrý týme, rozumíte mi?"

Stone udělal pusou zvuk, jako když se muchlá alobal, a vysílačku vypnul. Zaběhl do výtahu, stiskl nazdařbůh jedno tlačítko a nechal se odvézt z místa činu.

Nevyšlo to.

Předstíranou poruchu spojení mu nikdo nesežral, a celou loď se rozezňel poplach. Klasické varovné osvětlení zalilo i koridor, ve kterém vystoupil.

Ze dveří po jeho délce se začaly vynořovat rozcuchané hlavy, a z toho Mark správně usoudil, že se nachází na palubě s kajutami pro posádku.

"Poplach! Poplach!" začal vykřikovat a utíkal dál. "Na palubě je vetřelec, který se vydává za jednoho z nás a chce nám sabotovat mi-si!"

Dezorientovaní vojáci mimo službu se začali rozespale rozhlížet.

Na konci chodby se náhle vynořil jeden z uniformovaných poli-cistů, který šel po Markovi. Tento už byl lépe vybavený, měl na sobě pancíř a helmu. Když viděl Marka přibíhat k sobě, zdvihl proti němu zbraň.

"Tady je! To je on" ukázal na něj Stone, aniž zpomalil. "Chyťte ho!"

Těžkooděnc, zmatený chováním uprchlíka, zaváhal, a to se mu stalo osudným. Nejblíží ospalci, přesvědčení Markovým suverénním chováním, se po něm vrhli, strhli mu zbraň a povalili ho bez mrknutí oka na zem.

Mark chumelenici polonahých vypracovaných mužských těl ve spodním prádle i bez atletickým trojskokem přeskočil, a než elitní absolventi policejní akademie přišli na svou chybu, byl už agent dáv-no pryč.

* * *

Lépe řečeno na cestě do strojovny, která se měla stát nástrojem jeho plánu. Krčil se teď za rohem od jejího vchodu a snažil se ne-vnímat pronikavý poplach, který mu zalézal až do morku kostí.

Díky němu se před přísně chráněné nervové centrum plavidla postavila dvojice obrů v něčem, co připomínalo brnění. Proti nim neměl šanci.

Jak moc by se mu tady hodil Ray, pomyslel si. Ale z Raye byl teď gril.

Do strojovny se Mark mohl dostat leda přes jejich mrtvolu, ale tihle kluci vypadali, že by tu mrtvolu pravděpodobně mnohem dřív udělali z něj.

A vedli spolu řeči.

"Hele," pravil první, "už jsi viděl toho našeho nového prvního důstojníka?"

"Štěně," zavrtil hlavou jako medicínbal druhý. "Prej přišel od pěchoty."

"Pch, suchozemská krysa."

"Říká se, že si ho starej osobně vyžádal."

"To bude asi nějaká buzna, ten Wagner," uzavřeli téma nového šéfa.

Stoneovi to ale stačilo.

Jestli dobře slyšel, tak jeho starý kamarád Bob Wagner, kterého si pamatoval jako mlíčňáka, udělal u Vesmírné policie docela slušnou kariéru.

Vrátil se zpátky k výtahu a chtěl využít k dalšímu postupu roz-vody klimatizace, které tu ústily, ale plány mu překazil zas ten všivák osud.

Cinklo to a z šachty vystoupil první důstojník Nabuchodonozoru Wagner. Pohledy obou se střetly, a ruce jim vlétly na pouzdra se zbraněmi.

Mark byl rychlejší.

"Dlouho jsme se neviděli, kamaráde," vzdal se Bob.

"Svíkni se."

"Počkej, zas tak moc se mi po tobě nestýskalo!" zarazil se poli-cista.

"Nezdržuj a neboj se. Potřebuju jenom tvoje hadry!" uklidnil ho Stone. Byl taky rád, že starého přítele vidí, jen by si radši poklábosil za jiných okolností.

"Co si myslíš, že děláš?" rozeplnul si Bob uniformu a podával její části jednu po druhé kapitánovi Služby. "Z lodi se přes ostrahu nikdy nedostaneš."

"Hele, věř nebo ne, dělám to jedine kvůli Else," držel ho Mark dál v šachu elektrickou pistolí. "A na podrobnosti se zeptej toho svý-ho admirála. Řekl ti vůbec, kdo všechno je na té lodi, co chcete zní-čit, nebo jen skáčeš, jak píská?" Wagner neodpověděl a sklopil pohled k zemi.

Mark uklidil zbraň do pouzdra, nevěřil, že by na něj kamarád zaútočil. Ani v této situaci, kdy byli na opačných stranách barikády, ne. Začal se oblékat do uniformy Policie, naštěstí byli s Bobem stejně velcí.

"Co si myslíš, že udělám, jakmile zmizíš za rohem?"

"Dělej, co ti svědomí doporučuje," poradil mu Stone a nechal si od něj pomoci utáhnout opasek. "Ale nezapomeň, komu dlužíš za svůj život ze Salazaru."

Vzpomínky na primitivní planetu, kde před několika lety nele-gální skládka radioaktivního odpadu z domorodců udělala bytosti nadané magickými silami a na které se tito dva muži seznámili, byly pro Boba stále čerstvé.

"A kdo tě vytáhl z Oceánie?"

Ani tady nemusel Bob přemýšlet dlouho, jeden megalomanský průmyslník se jeho a další důležité lidi pokoušel naklonovat před rokem.

"Na to nikdy nezapomenu."

"V tom případě ti poradím," položil mu Mark ruku na rameno. "Najdi si co nejrychleji záchranný modul, protože já tuhle loď zasta-vím za každou cenu."

Bob tomu pohledu ocelově šedých očí věřil.

"Hodně štěstí, příteli," popřál mu upřímně a v šatech agenta SDPP zmizel ve výtahu. Jakmile se za ním zavřely dveře, Stone se vydal znovu ke strojovně.

Oba strážní tam pořád byli, a když viděli přicházet důstojníka, narovnali se jako pravítka. Mark ovšem přišel podivně tanečním kro-kem.

"Brejtro, hoši," pozdravil je. "My se ještě neznáme, jsem nový první důstojník."

Strážní na sebe vrhli kradmý pohled typu jásemtořikal a zasalu-tovali.

"Už jsme o vás slyšeli, pane!"

"Říkejte mi Bobe," zašveholil. "Ale jen mimo službu, až půjdem na drink."

"Ano, pane."

Mark jim nabídl ruku.

"Jé, vy máte stisk, jen co je pravda," sykl, když mu jí první strážný potřásl. "Vy určitě chodíte posilovat! No jo, takovej hrana chlap, pepř a sůl země, to je na vás vidět. No nic, jdu na bojovou inspekci, můžu dál?"

Ani oficiální identifikaci a kartu vidět nepotřebovali, drby slavily úspěch.

Před Stonem se objevil prostor velký jako katedrála, uprostřed kterého stál oltář konečného i běžného pohonu. Běhali kolem něj kněží - inženýři.

Na obdiv divu další fáze vědeckotechnické revoluce nebyl čas.

"Všichni opustí strojovnu!" zahlásil. "Hned!"

"Ale pane, to nemůžeme!" odporoval hlavní inženýr. "Každou chvíli budeme přeci útočit! Je nutné, aby u zařízení byl odborný do-zor!"

"Je to admirálův rozkaz!" blýskl se Mark ukradenými peckami Bobovy uniformy zástupce velitele. "Můžete si to u něj ověřit, jestli chcete!"

Kníratý muž zamumlal něco ve smyslu, že to nebude nutné, a i se svou partičkou chlapíků v montérkách odkvačil našťavaně pryč. Mark za ním dveře zablokoval.

Ocitl se sám s chloubou Nabuchodozonoru.

"Takže," sundal si služební čepici se štítkem a pohodil ji na pod-lahu. "Počítači, zahaj kompletní autodestrukční sekvenci plavidla!"

"Prosím, vložte heslo."

S touhle zradou Mark počítal.

"ABC 123," zkusil formulku, kterou si pamatoval z jedné staré mise s VP.

Ale takoví hlupáci nebyli ani tady, už svůj oblíbený standard změnili.

"Negativní. Prosím, vložte znovu."

"Neuman alfa - beta," vystřelil Stone od boku, ale sám nevěřil v trefu.

Počítač nesouhlasně zachrochtal.

"Negativní. Protože jste dvakrát vložil nesprávný kód, jádro se zablokovalo. Prosím o kapitánův uvolňovací desetimístný kódovací klíč."

A bylo po ptákách.

11.

Zablokovaný řídící počítač Nabuchodonzoru, neznalost hesel, a z toho plynoucí neschopnost loď zastavit, to byla nejčerstvější várka problémů, kterým Mark Stone, kapitán Služby pro dohled nad primi-tivními planetami, čelil.

Několikrát pokusně stiskl různá tlačítka, ale nestalo se vůbec nic. Jen se do dveří začali dobývat inženýři a strážní, kteří prokoukli jeho trik.

Mark měl napilno.

Přehledka červených, žlutých, bílých a zelených diod, zářících po ovládacím panelu, nedávala žádný smysl. Nad ním něco zadunělo. Neuman začal střílet na Titanic.

Nic naplat, ke slovu přišel plán B. Stone měl vždycky nějaký, ale většinou je používal nerad. Hlavně proto, že mu kazily pověst.

S povzdechem uchopil do ruky těžký dvacetilibrový hasák a udeřil.

A podruhé.

A ještě jednou.

Ve chvíli, kdy ho to začalo bavit, počítač konečně kapituloval a pohasl.

"Porucha ovládání," řekl se sebezapřením. "Přepínám na manu-ál."

To chtěl Mark slyšet. Odhodil náradí a jal se rozpustile mačkat čudlíky.

"Přehřátí jádra," oznámil mozek lodi. "Exploze nastane za tři minuty."

To by mělo stačit, zapřemýšlel Mark a ještě jednou do řídící desky švihl. Tlačítka odlétla všemi směry, takže už nikdo neměl šanci věc zvrátit.

Alarm zintenzivněl a přidalo se k němu varovné odpočítávání výbuchu.

Tady Mark skončil. Otočil se jako na obrtlíku a odblokoval dveře strojovny. Kdo by se jeho maličností hodlal obtěžovat dvě stě dvacet vteřin před rozmetáním velkého křížníku na cucky, by musel být blázen.

Inženýři ani strážní blázni nebyli.

Chodba před strojovnou byla prázdná, jen na zemi se ještě chvě-la přístupová karta nějakého inženýra, která mu ve spěchu vypadla.

Stone ji překročil a vydal se do výtahu. Stiskl tlačítko na můstek a čekal.

* * *

Na můstku vládl chaos. Všichni pobíhali sem tam, snažili se zjistit, co se vlastně stalo, a nedařilo se jim to. Lidé křičeli, alarm křičel a křičel i admirál.

Ve strojovně to hřmělo.

Neuman stál zády k výtahu, ze kterého vystoupil Mark, rozha-zoval rukama a pozoroval velkou hlavní obrazovku. Byl na ní Titanic s hořícím motorem, následkem jediného výstřelu, který Nabuchodo-nozor stihl vyslat, a také se na ní počaly rojit jeho vlastní záchranné boje.

"Kde je Wagner?" soptil. "Okamžitě ho sežeňte! Požaduji vy-světlení!"

"Kvůli tomu nemusíte hledat Wagnera, milerád vám ho poskyt-nu, pane," ozval se Stone. "Troufám si tvrdit, že je velice jednodu-ché."

Do Neumana jako by uhořel blesk. Na podpatku se obrátil a čel-ně se střetl s Markem. Kdyby pohledy zabíjely, dostal by admirál Goreovo čestné vyznamenání za likvidaci přebytečného obyvatele Unie.

"Vy?"

"A co jste myslel, že se budu koukat, jak se Titanic potápí?"

"Vy jste zničil moji loď!" sípal zlostně Neuman. "Jak jste se sem dostal?"

"Tajemství šéfa kuchyně," zaculil se mu Mark drze do strnulého obličej. "Ale být vámi, moc bych se nezdržoval. Za chvíli to tady vyletí do povětří."

"Dal jste tomu zločinci zbraň, která může stát život miliony lidí!"

"Jsou i jiné cesty, jak ho zastavit."

"Vy tomu nerozumíte," vybuchl Neuman. "Jste..."

Mark se podíval na hodinky. Sedmdesát vteřin to go.

"Admirále, za normálních okolností bych tuhle filozofickou dis-putaci nepřerušoval," přešlápl na místě. "Jenže tlačí nás trochu čas."

Admirál, aniž spustil z Marka oči, nahnátl páčku palubního in-terkomu.

"Všichni muži přes palubu!" zavelel. "Okamžitě!"

Posádka na můstku se znovu rozpohybovala, tentokrát se jako jeden muž pokusili narvat do únikového výtahu.

Nebylo místa na hrdinství. Muži postupně odjížděli po várkách výtahem, až zbývali jen dva a admirál se Stonem.

"Tohle vás bud stát hlavu, Stone," zasyčel. "Tentokrát to myslím doopravdy. Ani generál Khov vám tentokrát nepomůže! To vám při-sahám!"

Na to Mark nemohl nic říct.

"Zatkněte ho!" pokynul zbývajícím dvěma policistům a napo-sledy se rozhlédl po svém milovaném velině. Chrom se mu na roz-loučenou zablýskl.

Všichni nastoupili do posledního výtahu a odjeli s jedním pře-stupem na nejspodnější palubu s moduly. Už tu nikdo nebyl, jen dva dvojmištné čluny.

Admirál přistoupil ke kontrolní konzole a aktivoval ji. Okamžik četl.

"Poslal jsem zprávu o naší situaci na velitelství a aktivoval sig-nál."

Dvacet vteřin.

"Všechny moduly se setkají na jižní straně Saturnu, v těžařské kolonii Terra Prima," řekl rychle. "Tam se seskupíme a vyzvednou nás."

Mark chtěl ale cestovat jinak.

Konzola zajiskřila a odvedla tím na zlomek vteřiny pozornost strážných.

Proč toho nevyužít?

Než mu v tom stihl strážný zabránit, zkroutil Mark policistovi ruku za záda a omráčil ho ranou malíkovou hranou do zátylku. Hodil ho do modulu a ještě stihl tasit na druhého strážného. Admirál už měl nakročeno, aby svým mužům pomohl, ale Stone využil jeho pohybu a síly a aikidovým chvatem ho poslal hlavou kupředu vstříc zbývajícímu strážnému.

Chlapi se srazili a Mark je vstřelil do člunu. Zabouchl za nimi a přes admirálovy hlasité protesty vyslal jejich modul na cestu. Neuman mu naposledy v okýnku bezmocně zahrozil a vyletěl se svistem do temnoty.

Deset vteřin.

Loď se začala otřásat přepětím potlačované energie.

Mark vpadl do posledního člunu, a ani nevěděl jak, zabouchl za sebou.

Pět.

Aktivoval pohon.

Čtyři.

Zasyčely uvolňovací úchyty doku.

Tři.

První pohyb.

Dva.

Vesmír.

Jedna.

Nabuchodonozor se přesně ve chvíli, kdy opustil výpusť, mocně otřásl a jeho vnitřek se roztrhal sérií explozí. První

bouchlo jádro ve strojovně, exploze trhala, co jí přišlo pod ruku. Řetězová reakce s sebou brala jednu po druhé další paluby kdysi pyšné lodi. Nakonec se jiskry rozlétly do vesmíru, a kdyby se vakuem šířil zvuk, jistě by to byl pořádný prásk.

Tlaková vlna odmrštila několik modulů, co se nestihly dostat do bezpečné vzdálenosti, včetně Markova a admirálova, a jejich pasažéři se tloukli o stěny hlava nehlava. Stabilizátory se zapojily teprve po několika kotrmelcích, kdy už všichni ztratili orientaci.

Stone hned zamířil k Titanicu, jímž tlaková vlna křižníku, která se během útoku manévrováním naštěstí dostatečně vzdálila, jen lehce pohoupala. Místo Nabuchodonozoru se vedle oranžové planety vznášelo velké pole trosek a jisker.

"To je teda fičák," ocenil Mark svou práci, kterou pozoroval z okýnka modulu.

Úkol byl splněn. Tak to bylo jednoduché.

* * *

Pan X pozoroval vesmírný ohňostroj a na tváři se mu rozlil blažený úsměv.

Když bylo po všem, ještě dlouho nemohl od té nádhery odhrnout oči. Sledoval, jak drobné moduly, přeživší zkázu domovského plavidla, lačně hledají záchranu na Saturnu.

Zatleskal.

"Váš přítel to zvládl mnohem lépe, než jsem předpokládal!" za-radoval se a pokynul pobočnickovi, aby konečně propustil Elsu. Ta měla na hlavě šrám z toho, jak sebou Titanic při té jediné útočné salvě zacukal.

Rozbrečela se.

"Nemusel tu loď celou zničit, stačilo ji znehybnit," ucedil Khov koutkem.

"Zřejmě vůbec nic nedělá polovičatě," zastal se agenta ničitele pan X.

Na obrazovce se jeden z modulů přibližoval, na což teroristu upozornil jeho pobočník. Byl to právě Markův člun, vracející se z úspěšné mise.

"Pachatel se vrací na místo činu," usmál se X. "Naveďte ho do hangáru."

Titanic povolal ztraceného syna zpět.

12.

Únosce se zálibně díval na velké červené tlačítko uprostřed pi-lotní konzoly. To bylo složitou soustavou převodů, vodičů, regulátorů, transformátorů a mikro i makročipů napojeno na ovládání mohutných motorů XV 1.

Jenže v tuhle chvíli to všechno bylo úplně nanic, protože celá tahle zázračná supervýkonná směs byla někde na své cestě přerušena zkratem, a pohon nefungoval, ať zpacený pilot mačkal tlačítko sebe-usilovněji.

Mohl za to útok Nabuchodonozoru, který křehké ovládání proto-typu přetížil. Posádka techniků strojovny Titanicu už však pod dozorem jeho pobočníka usilovně pracovala na opravách. Nemělo by to být nic složitějšího.

, Na můstku byl tedy zatím klid.

Braisonova posádka se poté, jak dopadl kapitán a jeho první důstojník, o nic nepokoušela, a se servilními úsměvy tolerovala ozbrojené teroristy za zády. Pomalu tu zase začala fungovat disciplína.

Na šedém koberci u výtahu, propáleném při souboji od vodopádu jisker, ležel deaktivovaný android. Nikdo neměl čas jeho ostatky někam uložit, a tak ho všichni jen překračovali jako nepotřebný kus nábytku.

Elsa s generálem už tu také nebyla. Pan X se nechtěl nechat rozptylovat jejími všetečnými otázkami a generálovým pesimismem. Tam, kde jsou teď, jim je jistě lépe.

A Mark Stone?

Ten už tam byl také...

* * *

Navzdory pravidlu rozděl a panuj neumístil pan X Marka s Elsou a generálem zpět na samotku do jejich kajut, ale aby měl partu potíživší lépe pod kontrolou, šoupl je do lodního baru. Tady byli pod bedlivým dozorem kamer.

Stone na vysoké otočné stoličce nenávidně pozoroval ostříží oko jedné z nich. Hrozby ze strany admirála Neumana a jeho nabušeného křižníku se zbavil už před několika hodinami, a od té doby tady tvrdil. Šéf únosců si potřeboval v klidu uspořádat myšlenky a upravit strategii.

Totéž by potřeboval Mark k naplánování dalších kroků své one man show.

Nebylo mu to však dovoleno.

Na Else se totiž začal velice silně projevovat stockholmský syndrom. Posledních pár hodin nejprve seděla podivně zamlklá v rohu společenské místnosti a teď se v ní zlomilo cosi, co potřebovalo rychle ven.

Postavila se před Marka, složila si ruce na prsa a propustila de-cibely.

"No, Marku, tak jaký je tvůj další plán?" začala se sarkastickou nevinností.

Tenhle tón se kapitán SDPP naučil bezpečně rozpoznat, nenávidět a obávat se ho. Za ta léta se mu ale ještě nepodařilo zjistit, jak ho porazit.

Většinou pomáhalo poslušně reagovat a pokusit se logicky od-povídat.

"Nevím. Tak daleko jsem ještě nepřemýšlel."

"Mám pocit, že jsi vůbec nepřemýšlel!" vyslovila Elsa domněnku, kterou měla už dlouho. "Celé jsi to jenom zase zkomplikoval, že?"

Tímto otázkovým ocáskem, kterému se v unijní hatmatilce říká "question tag", se obrátila pro oporu k admirálovi. Khov ale nebyl v stavu, kdy by mohl kohokoliv podpořit, naopak by sám oporu potřeboval.

Za dobře vybaveným barem s mahagonovou servírovací deskou se totiž vytrvale opíjel ze žalu nad tím, že se ho jeho nadřízení zcela evidentně pokusili obětovat. Jeho, zakladatele jedné z nejdůležitějších institucí!

"Admirál mi na přemýšlení moc času nedal," vysvětlil si Mark generálovo lihové mlčení jako souhlas. "Měl jsem snad

čekat, až vás postřílí?"

"Nemusel jsi mu ničit loď! X by něco udělal!" hájila průmyslnice teroristu. "Chce nás živé, potřebuje výkupné.

Nedovolil by mu, aby se nám něco doopravdy stalo! Takhle jsi nás odřízl od pomoci Vesmírné policie!"

"Takže jsem ti tu vlastně na obtíž?"

"Možná by to bylo bez tvé asistence jednodušší! Svět se točí i bez tebe!"

Stoneovi klesla čelist. Nevěřil vlastním uším. Měl pocit, jako by přepnul program na úplně jiný film. Ještě před chvilkou by tohle ni-komu nevěřil.

"Miláčku," začal opatrně, "můžu ti něco vysvětlit?"

Miláček bojovně vystřelil špičatou bradu a milostivě očekával vysvětlení.

"Admirál nechtěl Titanic rozstřílet jen proto, že jsem byl na pa-lubě."

Khov řihl. To bylo to nejartikulanější, co teď dokázal vypustit z úst na podporu Markova tvrzení. Za odměnu si nalil další skleničku bourbonu.

"Neuman to dostal rozkazem, protože musel tvému plešatému kamarádovi zabránit v odhalení a následném zneužití toho tajného pohonu."

Elsa vše pozorně vyslechla, ale svezlo se to po ní jako hrách po stěně. Trpěla tady stresem, a potřebovala si ho nějak vybit. Chtěla se prostě hádat.

"Tak proč jsi ho nenechal?" přešla plynule k hájení názoru, který přivedl generála za barový pult. "Teď s námi může X zmizet kamkoliv a nikdo ho nenajde!"

Tak na tohle Mark sílu neměl.

Dokázal se vzepřít admirálovi, neposlechnout generála, přelstít pana X.

Nedokázal ale bojovat se ženou, která právě procházela svými periodicky se opakujícími dny nejistoty a nervozity.

Dneska měla ženská logika pře.

Generál mu po vyleštěném pultu poslal panáka. Poznal, že ho potřebuje.

* * *

Panáka potřebovalo víc lidí.

Pan X se podíval na hodinky a zív. Opravy motorů měly být ho-tovy už před půl hodinou, a gorilí pobočník, který je měl na svou zodpovědnost, se stále nehlásil. Možná bylo na čase ho trochu popo-hnat.

Titanic totiž stále driftoval poblíž oranžové planety na místě, kde svedl nerovný souboj Davida s Goliášem v uniformě Vesmírné policie. Nějakou dobu sice trvalo, než admirálovo SOS dosáhlo uší, které by ho vyslechly, ale touhle dobou už jistě posily ze Země zha-vily motory.

Únosce odhadoval, že do několika hodin tu bude celá letka a její rozkazy budou určitě stejné jako ty Neumanovy. A tentokrát nebude mít X v ruce žádné eso nebo překvapení, díky kterému by se z toho vyvlékl.

Ne, on musel i s lodí pryč, měl jiný plán. Když mu Unie nechce dát zasloužené a poctivě vyterorizované dolsy po dobrém, půjde to i jinak. Historie byla plná příkladů, kdy se podobné chování krutě ne-vyplatilo.

A aniž by sama chtěla, dala mu k tomu ten nejlepší možný pro-středek. Pan X zálibně pohládl opěradlo kapitánova vyvýšeného sedla a zapnul vysílačku.

"Mústek strojně!"

"Tady strojovna, pane," ozval se hned jeho sidekick. "Slyším!"

"Jak to, že se tam tak flákáte?" vyštěkl na něj únosce. "Chci mít ty motory, sakra, opravené teď hned! Nemůžeme si dovolit ztrácet čas!"

"Omlouvám se, ale opravy jsou trochu složitější."

"Jak to?"

"Může za to ten podělanej prototyp," povzdychl si pobočník. "Je jenom pár lidí, kteří se v něm pořádně vyznají. Ne každé se v tom má odvahu vrtat."

X zaprskal.

"Nesmysl!" osprchoval vztekle repráček. "Musejí mít na palubě odborníky! Ať si se mnou nehrají! Pár jich poprav a zbytek bude hned spolupracovat!"

Tady se někdo rozhodl získat jedničku s hvězdičkou.

"Už se stalo," vypnul muž ve strojně pyšně hrud'. "Zjistil jsem, že je tu posádka inženýrů, speciálně vyškolená pro zacházení s touhle extra mašinkou."

"Výborně!"

"Už na tom pracují. Ale..."

Tahle spojka je vždycky zrádná.

"Co ale?"

Pobočník měl sice jenom jednotřídku, ale úplně hloupý také ne-byl. Pořádně si proto rozmyslel, jak nejlépe odpovědět. To, že byl na druhé straně vysílačky, bylo sice hezké, ale ze zkušenosti věděl, že když se jeho šéf naštvě, tak je úplně jedno, kde viník stojí. O hlavu stejně přijde.

"Ti vědátoři říkají, že to nemůžou opravit pořádně. Prej to jenom zflikujou."

"Cože?"

"Jako provizorně. Mělo by to fungovat, ale nemaj pořádný ná-dobíčko."

"Musí to fungovat," přikázal X. "Jak dlouho to ještě bude tr-vat?"

"Pár minut," ujistil ho pobočník. "Za dvacet minut můžeme star-tovat."

Únosce to vzal na vědomí a přerušil spojení. Dvacet minut byla sice cenná střepina času, ale nikoliv nenahraditelná.

Nějaký čas ještě zbyl.

* * *

Konečně!

Strojovna ohlásila, že konečný pohon je opravený, a loď je při-pravena k odletu. Nic jiného si pan X nepřál slyšet.

Konečně bude všechno, tak jak má.

Postavil se a triumfálně si založil ruce.

"Žhavte!"

Pilot tentokrát splnil povel bez odmlouvání. Posádka se usadila do svých polstrovaných křesel a všichni si zapnuli speciální bezpečnostní pásy. Věděli však, že kdyby se něco stalo a loď do něčeho nabourala v konečné rychlosti, byly by pásy to poslední, co by jim pomohlo.

Pásy prostě fungovaly jenom jako psychologické placebo proti zvracení.

"Nažhaveno," ohlásil pilot po chvilce připravenost motorů.

Pan X, který si nesedl a zůstal frajersky stát, až tady na můstku pod nohama cítil chvění v podlaze, které ze strojovny procházelo celou lodí. Ta potlačovaná síla se drala z mamutích agregátů na po-vrch.

Nikde zatím žádný zádrhel, inženýři prve jen zbytečně sýčkovali.

"Vypočítejte kurs!"

"Kam?"

"Za hranice Galaxie!"

Trvalo to jen chvilku. A pro konečný pohon to bude cesta ještě kratší.

"Vypočteno."

"Start!"

To slovo si pan X vychutnal. Titanicem to cuklo a vesmír před nimi se rozložil na složitou skládanku. Na hlavní obrazovce viděl všechno najednou. Ve zlomku sekundy spatřil Země, Měsíc, Neptun, Saturn, celou Sluneční soustavu i jiné systémy galaxie Mléčná dráha.

A pak se vesmír zase poskládal.

Byli tam

13.

Ano, byli tam. Jenže kde?

Pan X si prohlížel podivný prostor před přídělí Titanicu. Vesmír tu vypadal úplně jinak než v jeho starém dobrém solstému. Pryč byla všeobjímající temnota, prozářená jen občas nějakou tou hvězdou nebo souhvězdím v dálce.

Tady loď obklopovalo neskutečné množství jasných barev, celé spektrum od žluté přes karmínovou až po modrou.

Tvořily spolu du-hový spletenec, který připomínal upatlanou paletu malíře impresionisty. Nebylo tu vidět žádné planety. Možná byly schované někde v té barevné spleti.

Oči přecházely i posádce můstku. Něco takového ještě nikdo z nich neviděl.

Únosce se usmál pod neexistujícími vousy. Takže se to povedlo. Teď byl někde, kde ho nikdo nikdy nenajde. Získal doupě, odkud bude díky konečnému pohonu vyrážet na nejrůznější výpravy, na kterých ho nechytí.

Jak je asi daleko od Země?

"Jakou máme polohu?" houkl na zpoceného pilota u řídicího pa-nelu.

To byla správná otázka, ale pro špatného člověka. Pilot si byl jistý jenom tím, že sedí na zadku. Jeho přístroje v tomto podivném prostředí ukazovaly zcela jiné hodnoty a údaje, než by měly. Část ciferníků byla úplně mrtvá, jiné zase hlásily data, jaká se zcela vy-mykala křivkám.

"Jsme asi sto tisíc světelných let od hranic naší Galaxie," zněl jeho nejlepší odhad.

"Fascinující."

"Ale možná i o trochu dál."

"Vynikající!" zaplesal X. "Vypněte konečný pohon a přejděte na impuls!"

Pilot poslušně zadal příkazy do strojovny a začal Titanic vést hlouběji do barevné skrumáže. Tedy pokusil se o to.

Jenže loď, místo aby poslušně vyrazila vpřed, nebezpečně rychle couvala a stáčela se na bok.

"Co se to děje?" vykřikl X a musel se chytit opěradla křesla, aby nepřepadl.

"Nevím!" zmatkoval pilot a pokoušel se problém vyřešit po svém.

Tentokrát to nefungovalo.

Loď naopak ještě zrychlila a udělala veletoč. Umělá beztíže se zapnula až na poslední chvíli, ale to už vše uvnitř létalo, protože pře-stala fungovat gravitace.

Přístroje si prostě dělaly co chtěly, a povely pilota si vykládaly svérázně.

"Všechno zastavte!" zavelel navigační důstojník, který od vstu-pu lodi do nového prostoru zkoumal svůj vědecký počítač. "Vypněte motor!"

Titanic zmrtvěl a zůstal bezvládně viset v prostoru. To i šéf únosců.

"Požaduji vysvětlení," řekl hlavou dolů mrazivým tónem. "A to hned."

Odpovědi se ujal Asiat u navigace, ten, kdo vydal pokyn k za-stavení motorů. Jako jeden z mála si udržel svou pozici v křesle, a to díky bezpečnostnímu pásu. Teď už pan X pochopil, k čemu všemu slouží.

"V této galaxii zřejmě platí jiné fyzikální zákony," vysvětlil mu promptně.

"Jak to myslíte?"

"Náš pohon a vůbec veškeré zařízení, pracuje na jistých fyzikál-ních principech, starých jako lidská věda sama a ověřených staletími. V normálním vesmíru to funguje bezchybně, ale tady pracují síly, které neznáme, a neumíme s nimi zacházet. Proto jsme místo pohybu vpřed couvali."

"Můžeme být rádi, že se nestalo něco horšího," dodal pilot.

"Přesně tak," pokračoval Asiat. "Všechno tady reaguje jinak, než jsme zvyklí. Zákon přitažlivosti tu pracuje jen taktak, každá akce může vyvolat úplně jinou reakci, elektřina si dělá co chce, všechno je prostě naruby."

Pan X se během Asiátova vysvětlujícího monologu naučil pohybovat v beztlákovém prostředí, a pomocí plaveckých temp se připlaval podívat na jeho monitor.

"V tom případě naše přístroje uzpůsobte novému prostředí," rozkázal.

"To nebude tak jednoduché..."

"Nevymlouvejte se! Prostě to udělejte!" zakřičel na něj X a od-krauloval si odpočinout do své kajuty. "A ať to tentokrát netrvá dlouho!"

* * *

V lodním baru nevypadaly věci o mnoho lépe. Určitě ne pro ge-nerála Khova.

Palubní nálevna měla ze svých panoramatických oken ten nej-llepší výhled na celém Titanicu. Nacházela se totiž na samém konci promenádní paluby ve špičce trupu několik pater pod velínem.

Generál Khov, který tu společně se svým zaměstnancem Markem Stonem a jeho přítelkyní Elsou Swensonovou nuceně trávil čas za přítomnosti alkoholu, se právě probudil a dezorientovaně se rozhlédl.

Stav beztláky ho zastihl spokojeně pochru-pujícího na barovém pultu. Za jeho náhlým probuzením stála pokojně plavající láhev, která se mu odrazila od hlavy.

"Co v té whiskey bylo? LSD?" zalpal znepokojeně po dechu, když za oknem spatřil barevný cákanec. "Na bílé myšky jsem si už zvykl, ale tohle je trochu moc!"

"Porucha není u vás, pane," uklidnil ho Mark. "Chyba je tam venku. Když jste usnul, Titanic zapnul konečný pohon a uletěl do jiné galaxie."

"Takže se to tomu parchantovi povedlo..."

"Bohužel ano. Ale alespoň jsme živí a zdraví," chopil se Stone optimistického pohledu na život. "Pořád se z téhle šlamastyky můžeme dostat. Což je mnohem víc, než nám slibovalo admirálovo řešení."

"Už máš nějaký plán?"

"To víte že jo, vid' miláčku?" usmál se Mark lišácky a otočil se k Else. Ta plavala na zádech vzduchem o něco dále, zabalená do vlněné deky.

Evidentně pod ní nic neměla.

Dvojice totiž využila generálova spánku k vyřešení vlastních problémů klasickým způsobem, a jejich vztah se zbavil onoho vý-bušného napětí.

"Tak sem s ním, chlapče," ořepal se Khov z opice a promnul si pěstmi zarudlé oči. Byl dalek toho, aby seděl rezignovaně s rukama v klíně.

"OK," naklonil se k němu Mark spiklenecky. "Pozorně mě po-slouchejte, nebudu to víckrát opakovat. Nejdříve počkáme, až se pan X..."

* * *

Únoscův pobočník stále setrval ve strojně a osobně dohlížel na pokusy s novými fyzikálními zákony, které vládly v těchto nepro-bádaných končinách. To bylo, panečku, úplně něco jiného, než to, co dělal doma za garáží.

Členové speciálně vycvičeného týmu inženýrů a vědců, určení k obsluze prototypu, se zatím modlili, aby jejich provizorní oprava vydržela i pro cestu zpět do galaxie Mléčné dráhy. Nepředpokládali totiž, že by tady chtěl někdo zůstat, o to méně oni. V této chvíli zatím ale usilovně zkoumali, jak uvést do pohybu motory konvenční a jak zprovoznit další důležité přístroje.

Tady totiž bylo všechno postavené na hlavu. Nejenže obsah čtverce nad přeponou nebyl součtem obsahů čtverců nad oběma od-věsnami pravoúhlého trojúhelníku, ale úplně jinak jim tu vycházelo i pí.

Sami uznáte, že s těmito fakty se dalo pracovat jen těžko.

Přenosné stabilizátory pracovaly na plný výkon, a tak byla stro-jovna asi jediným místem na lodi, kde se dalo pohybovat jakž takž normálně.

Přesto se inženýr krácející k pobočnickovi pohyboval jakoby ztěžka.

Nebylo to ale ani tak gravitačními zákony, jako tíhou přinášené-ho sdělení.

"Mám pro vás špatnou zprávu," řekl přiškrceným hláskem.

Gorila zafuněla.

Inženýr si to vyložil jako pokyn k pokračování, a tak spustil vě-deckou hatmatilkou vysvětlení, proč tady nehoří oheň, nefungují světla a proč voda nevytéká z láhve kolmo dolů, ale v úhlu pětatřiceti stupňů stříká do zdi.

Nedostudovaný terorista z toho nerozuměl ani slovu, a tak použil zbraň.

Ani ta se s místní fyzikou nepopřála, a tak namísto smrtícího náboje jen škytla. To však talentovanému hromotlukovi nebránilo, aby inženýra neutloukl pažbou.

Druhý vědec proto své vysvětlení o poznání zjednodušil. Omezil se na tvrzení, že okolní vesmír je rozbitý, a vyzkoumat znovu všechny místní fyzikální zákony a na jejich základě přebudovat principy strojů na Titanicu je záležitost na několik málo nadcházejících let, respektive staletí.

Mohli s tím nesouhlasit, mohli proti tomu i protestovat, ale to bylo tak všechno, co s tím mohli dělat. Už mu to chtěl pobočník vysvětlit těžkou pažbou, když nebohý vědec dostal geniální nápad.

Terorista se usmál.

A pak že násilím se nic nevyřeší.

* * *

Pan X nějaké problémy při únosu Titanicu očekával, ale toto předčilo očekávání.

Naštěstí on byl tím typem, který dokáže vymáčet užitek z každé situace. No tak co, že Pozemská Unie odmítla zaplatit za jeho cenná rukojmí. Nemohl přeci tušit, že na lodi bude prototyp tak přís-ně tajného vynálezu, který prezidenta donutí raději obětovat několik set předních občanů Unie.

S jistými obtížemi si nalil skleničku lihoviny a natáhl se do vzduchu.

Být na místě prezidenta, asi by se nezachoval jinak. Konečný pohon měl opravdu nedozírnou cenu. A s plánem, který se mu urodil v lesklé hlavě, se na těch pár miliónů došlů, co by získal z rukojmí, mohl krajc cvajc.

Podíval se na zářící vesmír za oknem kapitánovy kajuty a napil se na jeho zdraví. Jen co se jeho lidé přizpůsobí novým okolnostem, bude to ještě lepší.

Svět je přece jenom krásný.

14.

Pan X odložil skleničku a zapojil si počítač. Ulevilo se mu, když se monitor rozsvítil a nabídl mu důvěrně známý operační systém Mackosoftu. Přeci jen v galaxii, která operovala se zcela odlišnými fyzikálními zákony, si nikdy nemohl být jistý, že toaleta opravdu spláchne.

Vyhledal si v jeho systému databázi hvězdných map a ponořil se do jejich studia. Ve stelární kartografii nikdy nevyňikal, a tak mu nějakou chvíli trvalo projít všechny systémy, ve kterých planeta, ja-kou měl na mysli, mohla být.

Jakmile našel, co hledal, nechal si při-slušný systém zvětšit a vytisknout.

Neměl totiž trojrozměrné družicové holomapy. Nevyznal se v nich, chyběla mu prostorová představivost. Už v dětském domově se raději naučil orientovat podle starých papírových map, které mu sto-procentně vyhovovaly.

Tiskárna zabručela a vyprodukovala dlouhý kus papíru.

Pan X ho vyjmul z podavače a připnul ho připínáčkem na ná-stěnku.

Pak odplaval kousek dál a zadíval se na svůj vysněný cíl z větší dálky.

Jestli byl únos Titanicu vysokou školou, tak tohle byla Harvard-ská univerzita. Lysohlavý únosce se totiž rozhodl uskutečnit loupež milénia.

Nikdy si ještě nikdo netroufl vyloupit planetu s prozaickým jménem Fort Knox.

Na této kamenné oběžnici uprostřed jednoho z nejbezpečnější střežených systémů Pozemské unie byly uloženy tak velké zásoby zlata, jaké si člověk nedokázal ani představit. Zlato a jiné drahé kovy ze stovek planet tohoto sdružení tu byly naskládány v nedobytných trezorech a hlídány početnými strážemi. Každý trezor se ale dá ote-vřít a každá stráž podplatit.

Důvod, proč si na Fort Knox ještě nikdo nikdy netroufl, byl jed-noduchý.

S tak těžkým lupem se totiž nedalo daleko uniknout. Systém tří planet byl navíc střežený Ussurijskými maraudary, jednou z nejsil-nějších ras, jaká k Unii patřila. Tito profesionální lovci byli známí svou ctí a tvrdohlavostí.

Neexistoval nikdo, kdo by před nimi dokázal dlouho prechat a schovávat se.

Oni se nikdy nevzdávali.

S konečným pohonem, jaký měl ale teď X ve své moci, se po-dobná loupež zdála stejně náročnou jako zcizení žvýkačky školákovi.

Maraudaři ať si třeba škubnou. Než se rozkoukají, bude Titanic pryč, ani nezjistí, kdo to byl. A i kdyby, nikdy ho nenajdou v jeho skrýši na kraji Galaxie.

Na tomto precizním plánu nedokázal pan X najít ani jedinou chybičku.

Posádka bude jistě nadšená, až se o něm dozví. Zisk bohatě pře-vyšoval cokoliv, co kdy budou schopny utratit desítky generací jejich potomků.

Právě ho volali, že mají problém. Cítil, že si dokáže poradit se vším.

Vrátil se na můstek, aby nový problém vyřešil a aby jim to řekl.

* * *

Zlato a jiné drahé kovy jsou sice pěkná věc, ale na můstku teď měli zcela jiné starosti. Jako by trablů s vesmírem, který neposlušoval, nebylo dost, k lodi se přibližovalo cosi velmi zvláštního, co nikdo z posádky, ať už teroristické nebo profesionální, nedokázal pojmenovat.

Vypadalo to přibližně jako ryba.

Tahle ryba byla asi desetkrát tak velká jako Titanic a na pozadí řvavě veselého vesmíru působila jako tmavě hnědá kaňka v barevném poli.

Měla tři hlavy, ošklivě rozšklebenou jizvu na boku, přes celá záda se táhly dlouhé střapaté ploutve a na prostřední hlavě měla cho-chol z čehosi, co vypadalo jako páví pera. Celkový dojem středově-kého šlechtice s helmou podporovaly zlatavé šupiny na hrudi, připo-mínající brnění.

"Proboha, kde se to tu vzalo?" vydechl X, když dorazil do velína a na hlavní obrazovce spatřil tuto nestvůra. "Proč jste mě hned nezavolali?"

"Ale my jsme vás volali," řekl překvapeně pilot. "Dokonce jste nám odpovídal!"

"Nelžete mi, chlape!" rozčílil se X. "Teď jsem byl na promenádě. Mluvil jsem s tím tlustým rukojmím. Tak mi koukejte vysvětlit, kde to sakra jsme a kde se tu vzalo tohle?"

Pilot s asijským navigátorem si tázavě vyměnili překvapené po-hledy.

"Ale pane," vmísil se do debaty jeden z X-ových pistolníků, kte-ří tu měli dozor. "Já jsem fakt slyšel, jak s námi mluvíte. Hned jak se to zvíře objevilo na senzorech, což je asi pět minut pozemského času."

"Blbost."

"A pak," pokračoval opatrně pistolník, "na promenádě jste být nemohl. Už dvě a půl hodiny jste ve své kajutě. Prý jste tam pracoval na počítači."

Než si stihl únosce zaklepat na čelo a říct, že to by o tom musel teda vědět, otevřely se opět dveře na můstek a do nich vplul zachmuřený X.

Znovu.

Pan X, který tu už byl, se na něj připitoměle podíval. A najednou si uvědomil, že je něco šeredně v pořádku. Že je něco jinak. A že on taky visí ve vzduchu.

Zabít sám sebe, to chce koule.

Později dorazivší X ty koule měl a také měl v ruce nožik na ote-vírání korespondence. Obě písmena na konci abecedy se pozorně prohlédla a to s nožikem zaútočilo. Hodilo ho čepelí napřed, a s jistou dávkou lítosti pozorovalo, jak se stříbrný kus oceli zabodl přímo mezi oči holohlavce.

Ten zachroptěl, oči se mu sjely ke kořenu nosu a sesunul se mrtev na podlahu nedaleko deaktivovaného androida Raye, kterého ještě neměli čas vyhodit.

Na rozdíl od něj se ale tento mrtvý pan X okamžitě po dopadu rozplynul.

"Museli jsme se ocitnout v nějaké časoprostorové distorzi," řekl pan X, ten pravý, jediný a současný, své poněkud vykojené posád-ce. "Cestou jsem sám sebe potkal už třikrát, pokaždé v jiném věku. Jednou jsem byl batole."

Pistolník polkl otázku, zda se svou mini já verzí jeho šéf zatočil stejně jako s tou o pár desítek hodin mladší, a raději se soustředil na monstrum na monitoru.

Pan X sebral ze země nožik a o rukáv si otřel zbytky krve a poš-tovního lepidla.

"Jaké máme možnosti?" zeptal se konverzačním tónem šikmoo-kého vědátora.

"Obávám se, že nulové," pokrčil Asiat rameny. "Zatím nic ne-funguje."

"Strojovna?"

"Pracují na tom," přidal se pilot. "Mají nějaký plán, který bude fungovat, ale v těchto ztížených podmínkách je problematické ho uvést v chod."

"Chápu," odtušil únosce. Stiskl tlačítko interkomu a začal něco křičet.

Ryba na obrazovce se totiž přibližovala. A to na boku nebyla jizva, ale tlama.

* * *

Na pobočníka nebylo třeba křičet. Ten urputnost situace chápal víc než dobře.

A jeho inženýři ve strojovně makali ze všech sil, až se z nich kouřilo. Tedy, kouřilo se jen z jednoho z nich, z toho, který před chvilkou uhořel. V tomto prapodivném vesmíru se totiž voda ve sty-ku se zlatem vznála a hořela, a když to dozorce díky jednomu inže-nýrovi se zlatými korunkami v zubech náhodou zjistil, vybral si onoho inženýra jako odstrašující příklad.

Na další, kteří by nepodávali takovou výkonnost, jakou si před-stavoval, čekal hodnotný dárek v podobě zlaté tablety a sklenice vo-dy.

Nápad vyvinout generátor silového pole, který vrátí všechny fy-zikální zákony v jeho nitru na správnou cestu, se zdál být jednodu-chý.

Sestrojit ale něco tak složitého v těchto podmínkách jednoduché nebylo. Nakonec se tedy vědci rozhodli, že pouze rekalibrují existu-jící obranné štíty lodi.

Už to skoro bylo.

Pobočník vyslechl požadavky svého hysterického šéfa a začal se modlit.

* * *

Bezzubá ústa s nazelenalými dásněmi už byla přes celou obra-zovku. Nebylo pochyb o tom, že tvor z této galaxie se rozhodl prub-nout, jak chutná cizokrajně vypadající chuťovka.

Díky jeho velikosti pro něj Titanic představoval pouze větší jed-nohubku. Ryba tlamu rozevřela na maximum, kam až jí panty a volná hnědá kůže dovolovaly, a začala do sebe obří loď hladově soukat.

Pan X s hrůzou sledoval měkký jazyk, porostlý jakýmsi lišejní-kem, jak špičkou zkoumá plášť lodi, a přibližující se jícen. Nemohl ale nic dělat.

Všechno se třásl. Posádka ve velínu, inženýři ve strojovně i ru-kojmí uzavření ve svých kajutách. Ti naštěstí od doby svého zajetí nevěděli, co se děje, a tak si to vysvětlovali jako záchrannou misi a těšili se ven.

Kdyby tak tušili, že se právě stali potravou megatuňáka z jiné galaxie.

Tvor však naštěstí neměl zuby, a tak potravu nerozkousal.

Luxusní křižník sklouzl po slizu krkem do obrovského žaludku a šplouchl sebou do nazelenalé tekutiny. Byla to žiravina, která potravu rozkládala a získávala z ní živiny a ty poté rozesílala po celém těle.

Titanic se do ní pomalu ponořoval, a bylo jen otázkou času, kdy se agresivní tekutina dostane přes jeho silný titanovo-duraniový plášť.

Stal se však zázrak.

Doutnajícím inženýrům se podařilo zprovoznit slibovaný gene-rátor, a ten s temným hučením naskočil. Jakmile se ozvalo pulsování energie a ukazatele výkonu potvrdily jeho funkčnost, pobočník za-plesal.

Nejprve dal jednomu z inženýrů spolknout zlatý prášek, a když po zapití vodou muž nezačal hořet, mohl konstatovat, že se úkol po-dařilo splnit.

Zbraně naskočily.

X k tomu měl pouze jediné slovo.

"Pal!"

Udělal to něco jako puf.

Nasycená vesmírná ryba se v jednu chvíli spokojeně pohupovala v barevném vakuu, a najednou se to stalo. Její břicho nabralo během okamžiku tvar balónu a pak tlaková vlna nahnědlou kůži rozpárala s talentem Jacka Rozparovače.

Jonáš v břiše velryby by měl radost.

Kdyby měl totiž tenkrát k dispozici dvoufázové raketometry, vy-padalo by moře stejně jako nejbližší okolí Titanicu.

Panu X to maně připomnělo vánočně vyzdobené ulice Teranie XL a stánky s vyku-chanými kapry.

Někdo na můstku měl stejně voňavou asociaci a pozvracel se z toho.

Hlavním motivem obrazovky na můstku teď byla střeva. Obalo-vala osvobozený křižník s mateřskou naléhavostí a automaticky se ještě pokoušela udržovat soudržnost s masovou tkání. Dlouhé, kilo-metrové šňůry střev se vlnily vesmírem a vydávaly své další poklady.

Ještě že se nicotou nešíří vzduch.

Loď se však z objetí vítězně vymaňovala a drala se z krvavé kaše ven.

Byl to pěkný pocit stát opět pevně na nohou a cítit pod nimi chvění pulsujících motorů. Fyzikální zákony uvnitř lodi opět fungo-valy.

Zapíjala vysílačka.

"Vyšlo to?" zeptal se ze strojovny X-ův pobočník na pozadí já-sotu svých inženýrů. Chlapcům dole už znovu vycházely v rovnicích správné výsledky.

"To si piš!" zahlaholil nadšeně pan X. "Teď už nás nikdo neza-staví!"

"Všechna zařízení fungují v rámci normálních parametrů," ohlásil Asiat.

"Motory jsou už také funkční," doplnil hlášení pilot.

"Výborně, chlapci," pochválil posádku únosce. "Naše spolupráce konečně začíná fungovat. Tak a teď co nejrychleji pryč z tohoto bohem zapomenutého místa!"

"Kam?"

"Tak odkud jsme přišli," mávl X neurčitě rukou do prostoru. "Blíž k domovu, někam, kde nás bude poslouchat fyzika!"

A pak na Fort Knox!"

"Planeta Fort Knox?"

"Ano." olízl si X lačně rty. "Potřebuji si něco vyzvednout z ban-ky."

* * *

"Už jsme tady zavření celou věčností," zanařikala Elsa a kopla do dveří.

Neotevřely se.

Marka ta rána ale vyrušila ze soustředěného zamyšlení, v kterém už nějaký čas setrval. Zdvihl hlavu a roztržitě se na svou rozohně-nou přítelkyni zadíval.

"Klid, miláčku," pokoušel se ji uchlácholit. "Musíme být trpěliví."

"Už to trvá příliš dlouho! Měla to být klidná plavba, a je z toho zlý sen!"

Opravdu to byl zlý sen. Stoneova družina prožívala pobyt v ci-zím vesmíru ještě hůře než posádka na můstku, ti nahoře byli alespoň připravení a mohli něco dělat. Marka, generála a Elsu absence fyzi-kálních zákonů zastihla nepřipravené, a sotva si na to zvykli, nečeka-ný návrat pravidel pana Newtona jim připravil pěkných pár modřin.

Mark to prožíval ještě hůř. Při útoku hladové obří formy života si připadal jako zvíře uvězněné v kleci a ve chvíli, kdy je spolkla, myslel, že zešílí. Naštěstí dříve než Elsa stihla propadnout své ob-vyklé hysterii, pukly kolem jejich oken vnitřnosti, a oni byli opět volní.

"Pověď mi o tom," povzdechl si Mark ve chvíli, kdy mu hlavou proběhly podobné myšlenky, složil znovu hlavu do dlaní a protřel si spánky.

Posledních pár minut totiž myslel na Raye.

Snad se jeho věrný android dá ještě zachránit, Stone by neváhal obětovat veškerý svůj majetek na to, aby ho nějaký šikovný technik spravil.

Zatím se pokoušel ho kontaktovat pomocí jejich telepatického spojení.

V éteru ale bylo už příliš dlouho ticho.

Mark znovu a znovu vysílal němou prosbu, ale Ray bezvládně složený na podlaze můstku vedle výtahu odpovědět nemohl. Jeho pozitronický mozek toho v současnosti prostě nebyl schopen. Jedi-nou, avšak důležitou známkou toho, že se v něm skrývá ještě trocha životodárné energie, bylo slabé pulsování jednoho skrytého čipu. Ten ale nikdo neviděl.

Moc toho neviděl ani generál.

Seděl u okna baru, vypořádával se se svou opicí a zadumaně hleděl ven.

Lépe řečeno koukal do blba.

Od té doby, co ho Mark seznámil se svým plánem, přemýšlel o tom, nakolik je realizovatelný. Chtělo to v každém případě trochu štěstí, ale jeho podřízený už mnohokrát dokázal, že tuto komoditu si umí obstarat bez problémů.

Jak jinak by bylo možné, že po tolika misích a úkolech tu oba stále jsou.

Vesmír připomínající Las Vegas v dobách největší slávy neono-vého průmyslu mu nedovoloval myslet. Něco tak nepřírozeného jeho rozjitřenou mysl jen dráždilo, ale pořád to byl lepší výhled než ten, který se mu naskytl během krátkého působení Titanicu coby jedno-hubky.

Uklidnit ho nedokázali ani jeho přátelé.

Hyperaktivní Else dělalo problémy zůstat sedět v klidu na zadku a Mark se naopak propadl do jakéhosi transu, během něhož získával energii k dalším činům. Khov mohl být jen rád, že jeho dřívější pokus o útěk, který hodlal se slečnou Swensonovou naplánovat pomocí interkomu, nevyšel.

Náhle jeho pozornost připoutal nějaký pohyb za oknem. Když přestal s tříděním pochmurných myšlenek a soustředil se, uvědomil si, jak se plete.

Za oknem se nepohybovalo nic.

Naopak, pohyboval se jejich luxusní křižník a stále nabíral na rychlosti.

"Zase se pohybuje!" upozornil Marka. "Podívej!"

Stone s Elsou k němu hned přispěchali a naklonili se přes jeho ramena, aby měli lepší výhled. Opravdu, pole mimozemšťanových vyhřezlých vnitřností už se ztratilo z dohledu a barevný vesmír začal připomínat rozmazanou duhu.

"To bych rád věděl, kam si to zase šineme," zasakroval Mark.

"S tím bláznem to může být kamkoliv," počítal generál s krizo-vým scénářem. "Měli bychom se asi raději připravit na to nejhorší."

"Myslíte, že to může být ještě horší?"

"Má zlatá, za ta léta jsem se naučil, že vždycky to může být ještě horší."

Slova zkušeného náčelníka Služby pro dohled nad primitivními planetami Elsu příliš neukonejšila. Právě naopak, po nich prožívala pohyb lodi neklidněji.

Tak jako prve, vesmír se rozpadl na malé střípky a promíchal se do nevzhledného mišmaše, ve kterém přestal existovat čas i prostor. Ve zlomku okamžiku navštívili milion různých světů a jeden z nich si vybrali jako konečnou výstupní stanici.

Stroje se zastavily a Titanic se objevil nad modrozelenou plane-tou s atmosférou plnou nadýchaných bílých mraků, která mohla být dvojčetem matičce Zemi.

I vesmír kolem vypadal povědomě, jen soustava tří sluncí v dálce naše cestovatele vyvedla z omylu, že se jedná o návrat na rodnou hroudu.

Pryč byl barevný spektakl jiné galaxie, tady to vonělo mnohem povědoměji.

Ale ještě to nebylo to pravé ořechové.

* * *

Titanic vznešeně vyplul do mezihvězdného pole a posádka na můstku si užívala známého pohledu. Nikdy by je nenapadlo, že se jim bude stýskat po mrazivém vesmíru. To ale neměli zkušenosti s galaxií, která jela na halucinogenech.

"Jsme sedmdesát tisíc světelných let od Země," vypočítal pilot Polohu lodi hned po přistání. "Toto místo je známé jako delta kvad-rant naší Galaxie. Lodi s běžným pohonem sem trvá cesta asi sedm-desát let."

"Skvělé," zammul si pan X dlaněmi. "Ani moc daleko, ani moc blízko."

"Mám zadat kurs na Fort Knox?"

"Ne, ještě ne," zavrtěl X hlavou. "Nejprve se musíme zbavit zá-těže."

Posádka lodi zbystřila. Na Titanicu nebylo moc věcí, které by mohli postrádat. Jídlo a vybavení pro tři sta padesát cestujících, nebo řekněme v současné situaci rukojmích, přece jen prostor zabere.

"Co je to za planetu?"

Volně hozenou otázku zvedl jako rukavici šikmooký vědecký důstojník.

"Ještě nebyla katalogizována, žádná loď Pozemské unie tak da-leko nebyla."

"Dá se na ní dýchat?"

Asiat se sklonil ke svému senzoru a rychle provedl několik zá-kladních měření a pozorování, jakých byl na takovou dálku schopen.

"Ano, má kyslíkovo-dusíkovou atmosféru podobnou Zemi. Zdá se neobydlená, ale jsou na ní pozorovatelné nějaké formy života a vegetace."

X se usmál a rozhlédl se po svých ozbrojených pochopech na můstku.

"Sežeňte všechna rukojmí do nákladního hangáru," přikázal jim spokojeně. "Je na čase, aby se naši hosté seznámili se svým novým domovem!"

16.

Z původního počtu odborníků, nasazených na palubu Titanicu kvůli monitorování prototypu konečného pohonu XV 1, zbyli už je-nom tři inženýři.

Bylo to zejména kvůli likvidační politice pravé ruky velitele te-roristů, mohutného muže s gorilím obličejem, který měl na starost poslušnost ve strojo-vně.

Před tímto pobočníkem pana X teď pozůstali inženýři přešlapo-vali a z barev v jejich obličejích by se dal bez problémů sestavit se-mafor.

"Co mi tím jako chcete říct?" lálel právě samozvaný velitel strojo-vny.

Zelený inženýr se pro podporu ještě více přitiskl k rudému a oranžovému kolegovi a pokusil se schovat za jejich třesoucí se rame-na.

"Konečný pohon přestává udržovat integritu," zopakoval své nervózní varování. "Jak jsme prve říkali, útok Nabuchodonozoru poškodil některá relé natolik, že se musí vyměnit. A protože jsme neměli náhradní díly k dispozici, opravili jsme to jen provizorně. Varovali jsme vás."

Proti tomu nemohl tyran nic namítat.

"Jak dlouho to ještě vydrží?"

Inženýři dali hlavy dohromady a chvíli se tlumeně radili. Po zvážení všech pro i proti se od dopravního semaforu opět oddělila nazelenalá hlava.

"To si netroufáme odhadovat," zvolil diplomacii. "Ale doporu-čujeme motor moc nepřepínat. Mohl by zkolabovat

každým okamžikem."

"Merde!"

Francouzská nadávka popustila pobočnickovi trochu páry. Jeho mohutné obočí se zkrabatilo námahou, jak se pokusil usilovně přemýšlet. V této prchavé chvíli vítězství si nedovolil zkazit svému velitelovi náladu, a rozhodl se nechat si tohle varování pro sebe. Musel jen doufat, že motory ještě vydrží alespoň tak dlouho, aby X stihl realizovat svůj plán. "Udělejte všechno pro to, aby to ještě chvíli vydrželo, jinak uvidíte," křikl na utápnuté inženýrky. Sám ale věděl, že kdyby se to opravdu pokazilo, podle zákona padajícího lejna by trest pana X padl na něj.

A tak se, po všech těch letech, kdy opustil sirotčinec, dal opět na katechismus.

* * *

Jak pan X řekl, tak jeho pochopové udělali.

Stone se v lodním baru zrovna rozhodoval, jestli načne láhev staré aldebaranské whiskey nebo bílého rumu z Valašského Meziříčí, když tu se dveře jejich vězení rozletěly a dovnitř napochodovala tříčlenná skupinka pistolníků.

"Hej, vy tam, okamžitě všeho nechte! Půjďte s námi," přikázal jeden z nich po vojensku a svůj rozkaz podpořil výmluvným máchnutím zbraně.

Mark se nenechal vyrušit a uložil butelku se vzácným likérem zpět do fochu.

"Co chcete?"

"Do toho ti nic není," okřikl ho voják. "Drž hubu a krok, pak se ti nic nestane!"

Na podobné jednání nebyl Stone zvyklý, ale raději doopravdy zmlkl. Nechtěl přidělovat problémy a stresovat ještě víc vynervovanou Elsu. Bylo mu víceméně jasné, co asi bude následovat. Planeta, jasně zářící pod okny vyhlídkové paluby, jasně naznačovala cíl střelené vycházky.

Vojáci Marka, Elsu i generála seřadili do zástupu, jeden pěkně před nimi a druhý v závěsu. Společně vyšli z lodního baru na chodbu a zamířili pryč.

Koridory Titanicu zářily jasným světlem.

Únosce s nejvyšší šarží šel napřed a cestou se zastavoval ještě v dalších kajutách. I z nich hrubě vyháněl další nebohá rukojmí a pasažéry.

Když bylo ve skupince asi patnáct lidí, mezi nimiž Elsa spatřila spoustu známých tváří z horních deseti tisíc Pozemské unie, nastrkali je vojáci bez dlouhých řečí do výtahu a odvezli na nejspodnější patro lodi.

Byl to nákladní hangár.

Rukojmí vystoupila z výtahu na jeho horní plošinu a vojáci začali organizovat jejich postupný sestup na dno, kde byly přechodové komory.

V hangáru byla tou dobou shromážděna už drtivá většina rukojmích a s příchodem poslední skupinky okolo Marka byla kom-pletní. Nakonec sem přivedli i dalších sto padesát členů posádky, stewardů a komorných, které do této chvíle drželi pod zámek na spodním patře. X si k ruce nechal jen inženýry a pilota s vědeckým důstojníkem na můstku, které potřeboval, než se naučí konečný po-hon ovládat sám.

Všech tři sta padesát vězňů a stovku sloužících hlídalo asi deset X-ových vojáků, kteří ihned po kompletaci stáda začali rukojmí po dvou nakládat do mohutných přepravních kontejnerů. Těch bylo několik, a aby se do kovových krabic početná skupina lidí vešla, museli se tam všichni pořádně namačkat.

Mark si připadal jako na výjevu z nastupování do Noemovy ar-chy.

Trpělivě čekal, až na něj dojde řada, a usilovně při tom přemýšlel, jak se z tohohle dostat. Jeho plán s vyloděním rukojmích nepočítal.

Nebylo mu ale dopřáno klidu.

Dole pod plošinou se ozval křik.

"Zacházejte se mnou slušně," dožadovala se tam lepšího zacházení jakási stará hraběnka s natupírovanými vlasy.

"Nejsme žádný dobytek!"

Voják s jízvou přes neoholenou tvář o ní měl ale jiné mínění. Pohrdavě si ji přeměřil nenávisným pohledem a odplivl si před ní páchnoucí močku.

"Podle mě přesně to jsi, ty stará krávo!"

"No dovolte," roztáhl se jí rozčilením podbradek. "Vyprošuji si, abyste mě urážel!"

"Prosit klidně můžeš, ale nebude ti to nic platný! Alou do pře-pravníku!"

"To je Lady Belthamová," šeptla Markovi Elsa. "Děsně nepřijemná ženská, táta ji úplně nenáviděl. Ale takhle by se k ní chovat neměli."

To tedy neměli, rozhodně ne v blízkosti Marka Stonea, kapitána SDPP a ochránce žen jakéhokoliv věku, stavu i společenského postavení.

Tomu se zatmělo rudě před očima, a než si stihl své chování rozmyslet nebo mu v tom mohl kdokoliv zabránit, přeskočil zábradlí plošiny a seskočil dolů.

Dopadl na záda neslušně se vyjadřujícího vojáka a srazil ho na podlahu.

"Kurva, co si to...", začal se povalený hromotluk rozčilovat, ale to už mu Mark ubalil pod bradu levý hák, a muž společně se směskou tabákové močky a krve vyplivl i zub.

"To tě doma neučili, jak se chovat k dámě?"

"Marku, neprovokuj ho!" předklonila se přes zábradlí nahoře Elsa.

Voják s rozseknutým rtem se na ni podíval, otřel si kapičku krve, která mu stékala strništěm na bradě, a poťouchle až smílně se rozchechtal.

"Dámy...", vycedil přes zatnuté zuby a svlékal ji pohledem. "Nebo nedá mi?"

Pochop, co hlídal Elsu s generálem Khovem, chytil na vojákův nevyřčený rozkaz Markovu přítelkyni a zkroutil ji ruce za

zády. Vy-křikla bolestí, ale její přátelé ji nepomohli. Zabránilo jim v tom několik kusů zbraní, které proti nim jako jeden muž obrátili všichni vojáci v hangáru.

"Nech ji být!"

"Pán je džemtlnem," uchechtl se zas.

"Říká se gentleman, nedouku," opravil ho Mark. "Nauč se lid-sky."

Kolem obou mužů se nenápadně, přesto rychle vyprázdnilo ko-lečko. Schylovalo se viditelně k něčemu, u čeho nikdo nechtěl být moc blízko.

"Ty mě chceš opravovat, srabe?"

"Chci ti rozbít držku," upřesnil Stone své úmysly.

Vojákovi kolegové odjístili zbraně a připravili si ukazováčky na kohoutky.

"Nestřilejte!" zastavil je hromotluk. "Vysvětlím mu to sám!"

Vyhrnul si rukávy blůzy, přikrčil se do zápasnické pozice a začal kolem Marka kroužit. Cenil u toho zuby a vyplazoval jazyk. Vojáci na okanzík zapomněli na transport vězňů a uzavírali mezi sebou sázky na vítězství.

Rukojmí skandovali Markovo jméno.

"Sto-ne, Sto-ne, Sto-ne!"

Povzbuzen mohutnou podporou, vrhl se Stone na protivníka.

Ten útok čekal, a lehce se mu vyhnul. Mark setrvačností udělal několik kroků navíc, a voják mu během té chvíle stihl udělit pěstí ránu do zátylku.

Stoneovi se zamotala hlava.

Hrubíán se zase rozchechtal a začal se teatrálně klanět svým fa-nouškům.

Mark zaútočil podruhé.

Pravda, skok zezadu na záda nepatřil k nejčestnějším chvatům, ale na morálku nebyl čas. Musel tomu chlapovi ukázat, zač je toho loket.

Voják se překvapeně zakymácel, a pokusil se nepřítele shodit jako obtížný hmyz. Jenže kapitán Služby také nebyl žádné tintítka, a jen tak se setřást nedal. Držel se jako klíště a začal škrtit vojákův šlachovitý krk.

Muž se kolem sebe oháněl pěstmi jako kladivy, a Mark visící na jeho zádech měl co dělat, aby se jim stihl vyhýbat.

Párkrát sice dostal jednu za ucho, ale údery postupně slábly a Stone cítil, že pomalu vyhrává.

To se nelíbilo ostatním vojákům.

Když jejich kamarád začal sinat a obracet oči v sloup, jeden z nich to nevydržel a srazil Marka z jeho zad dobře mířenou ranou pažby své pušky.

Stone odpadl, a hromotluk popadl dech.

Tentokrát už agent vstát nestačil. Přiškrčený terorista se proti němu rozběhl a vši silou ho nakopl do břicha. Mark se v obraně in-stinktivně schoulil do klubička, a tak další kopance vysokou koženou šněrovací botou s okovanou špičkou schytl do hlavy.

Okolní svět se mu rozplynul před očima a zvuky přicházely v ozvěně.

Poslední, co slyšel, bylo, jak Elsa na někoho cosi hodně sprostě-ho křičí.

* * *

Probral se až v kontejneru. Ležel hlavou v Elsině klíně a generál mu vlhkým kapesníkem otíral šrámy na obličeji a boule. Všude kolem nich byly namačkány desítky dalších lidí.

"Kde to jsme?" zeptal se a cítil, že v krku má jako ve vysušené troubě. Navíc ho bolela hlava a cítil, že pravou polovinu tváře má otekrou.

"Když jsi omdlel, naložili nás všechny bez dalších cavyků do pěti kontejnerů," vysvětlil mu Khov. "Vezou nás dolů na tu nezná-mou planetu."

"Chtějí nás tam asi nechat a zmizet. Ach, Marku, tady nás nikdo nenajde!"

"Mělo by se něco udělat," navrhl kdosi, koho ležící Mark nevi-děl.

"Určitě by se tu mělo vyvětrat," řekla jedovatým hlasem ona hraběnka s fialovým přelivem, které se Mark zastal, a přivedlo ho to do bitky s teroristou. "Páchne to tady jako v konírně. Říká vám něco slovo antiperspirant?"

Ten, na koho byla ironická otázka mřířena, neuznal obstarožní šlechtičnu hodnu odpovědi, a stísněný kovový kontejner se ponořil do ponuré ticha.

Markovi rotovaly bolavou hlavou myšlenky. Věděl, že to něco musí udělat on.

Kontejner najednou svůj pohyb zrychlil. Stone z vlastní zkušenosti poznal, že přepravník právě vstoupil do atmosféry neznámé planety.

Několikrát to jimi hodilo a pak tvrdě dopadli na zem. Po chvilce čekání se zvenčí ozvaly zvuky hermetických zámek a někdo poklop otevřel.

Dovnitř padl kužel ostrého denního světla a oslepil potlučená rukojmí.

Mark se vyškrábal ven jako první.

Nejdřív uviděl namířenou zbraň svého soka, který řídil transport vězňů.

Za ním stály zbylé kontejnery, z nichž už vystupovaly skupinky celebritoidních rukojmí z Titanicu a bázlivě se rozhlížely po nezná-mém světě.

A pak spatřil modrou oblohu, širokou zelenou louku a hustý pra-les.

Z pralesa vykukovaly oči místních obyvatel. Odhadoval je na Homo Erectus, vývojový stupeň doby kamenné.

Štěbetali tu ptáci a v dálce prolétl pteranodon.

"Je to sice hodně primitivní planeta, ale vy se tu jistě zabydlíte, pane Stone," řekl mu voják a pokynul svým mužům, aby vyvedli ven ostatní.

Mark musel připustit, že na tohle by kvalifikaci měl.

Nedávno totiž o podobné planetě četl v hlášení výsadku SDPP a tehdy ji odložil jako tu nejnudnější věc na světě.

Kdyby to tušil, vě-noval by jí víc pozornosti.

17.

V dálce zahalekal brachiosaurus.

Dezorientovaná smetánka se seznamovala s prostředím Jurského parku, ale zatím se neodvažovala příliš vzdálit od místa přistání a od kontejnerů.

Kolem nich stála ozbrojená skupinka X-ových žoldáků a hlídala, aby se někdo nepokusil do přepravníku vrátit. Nový domov se totiž rukojmím moc nelíbil.

Lidé z jejich příjmové skupiny byli sice svým způsobem excent-rici, kteří měli rádi nečekané zážitky a adrenalinové sporty, ale tohle na ně bylo moc. Mnozí z nich se pod představou, že by na podobném místě měli strávit dobu delší než několik hodin, ostentativně hroutili.

"Ale já opravdu nutně potřebuji svůj kosmetický kufík a parfémované kapesníčky," dožadovala se návratu na Titanic lady Belthamová, známá svým citlivým nosem. "Opat z Cantenbury šlápl do tyranosauřího enóna a děsně to zapáchá. Panu Britu Pettovi se z toho udělalo nevolno!"

"Kuš, babo!" okřikl ji hlídač a postrašil ji nebezpečně vypadající puškou.

Hraběnka se lekla, a raději už ho neotravovala. Vrátila se na louku, rozprostřela si na ní svůj šátek od Versaceho, zvysoka usedla a dál předstírala, že je na jakémsi výstředním, špatně organizovaném pikniku.

Celý výstup zpovzdálí soustředěně pozorovala trojice našich protagonistů.

"Takhle to nemůžeme nechat," zašeptal Mark a sledoval přitom, jak partička vojáků vykládá z jednoho kontejneru hromadu zásob a stanů.

"Souhlasím," sykl generál. "Musíme se dostat stůj co stůj zpátky na loď."

"Vykládání jim bude trvat tak tři hodiny," odhadl Stone postup prací podle nepříliš rychlého tempa vojáků, otrávených manuální prací. "Pak hnedka odletí. Do té doby se jim musíme dostat na ko-bytku."

"Sami je ale nepřepereme," usoudila Elsa. "A tihle nám moc ne-pomůžou."

Ačkoliv byla sama příslušnicí unijní smetánky, sama o vládnoucí třídě vysoké představy neměla, a iluze o tom, že by se pánové s manikúrou rvali s četou vycvičených teroristů, si nedělala.

"To máš recht, krásko. Tihle paňácové jsou na draka. Pro pomoc musíme jít jinam."

"Jenže kam?" rozhodil rukama generál.

"To nechte na mě," usklíbl se Mark tajuplně a po anglicku někam zmizel.

* * *

Doba, jakou Mark odhadoval k dokončení vykládky, zásob, se pomalu chýlila ke konci, a on stále nikde. Naštěstí si žádný z vojáků jeho absence nevšiml. Od doby, co se ztratil v nedalekém pralese, po něm ale nebylo ani vidu ani slechu, a Elsa s generálem Khovem se už o něj báli.

Na této planetě toho bylo tolik, co se mohlo přihodit i starému mazákovi, jako byl on. Předně to byl prales a jeho prehistoričtí oby-vatelé.

Každou chvíli se z bujného a nepřehledného porostu ozývalo di-voké řvaní místní zvěře, které dávalo tušit, že se nejedná zrovna o králický.

A nebyla to jen fauna, které se měl bát.

Nešťastný opat z Cantenbury, který si šel na kraj lesa očistit obuv obřím lopuchem, už nebyl mezi živými. Svatý muž si totiž jako pomůcku vybral masožravý druh této flóry, a když se vojáci rozeběhli za jeho křikem, našli už jen jeho krvavě červenou čepičku a pečetní prsten.

Lady Belthamová z toho dostala hysterický záchvat, ale protože si jí nikdo nevšímal, brzy ji přešel. Každý tu měl svých vlastních problémů dost.

Rukojmím došla tvrdá realita, a většina obyvatel paloučku se proto ponořila do trudnomyslných myšlenek. Nedokázala je povzbudit ani roztomilá barevná ještěrka, která se na nové sousedy přihop-kala podívat.

Jediný, kdo si jí všiml, a začal na ni nerozvážně šišlat, byl Elsin bratranec Henry, budoucí dědic obřích čokoládových závodů pana Wonky.

"Jé, to je ale loztomilá ještěrčička!" cukroval na vyplašené zví-řátko intonací, jaká byla podezřelá každému policistovi, hlídkujícímu před základní školou. "Pošém, pojď ke stlejdovi, stlejda ti dá bonbó-nek!"

Vytáhl z kapsy lesklý alobal s nugátovým pyré a rozbalil ho.

"Máš lada čekuládu?"

Možná měla, možná ne, to se nikdo nedozvěděl.

Na alobalu se totiž zaleskl mocný paprsek poledního slunce a ještěrku vyplašil. Její obranné instinkty reagovaly jediným způsobem, jaký znaly. Zvířátko zasyčelo, na místě, kde savci mívají uši, jí vyskočily velké vějířovité blány, které měly nepřítele zastrašit, a pak na Henryho plivla.

Nebyla to ale slina obyčejná, byla to slina, která se skládala pře-vážně z kyseliny sírové, a její leptavý účinek připravil chudáka chlapce o nos.

Šišlat se prostě nemá.

Nástrah, které číhaly na nově přichozí obyvatele, bylo nepřeber-ně.

Od tohoto posledního incidentu se proto raději nikdo od skupin-ky neoddaloval, a všichni s panickým strachem odháněli sebemenší mušky.

Vykládka zásob Titanicu skončila, a rebelující Mark pořád nikde.

"Nemohlo se mu něco stát?" naklonila se Elsa ke Khovovi, když si voják nechal rukojmí svolat k sobě. "Bojím se, že se tak dlouho nevrací."

"Je zkušený agent, a v takovémhle prostředí se cítí jako ryba ve vodě," uklidnil ji. "Ale jestli rychle něco neudělá, tak přepravníky odletí a my tu zůstaneme uvězněni nadobro. A ta vyhlídka se mi moc nelíbí."

To nikomu, což žoldák, který Marka před odletem zmlátil, kvi-toval s potěšením. Ustrašené tváře vězňů mu působily ohromné potěšení.

"Vy, lidi!" oslovil všech tři sta padesát lidí minus jednoho cti-hodného světce a jednoho pihovatého pršáku. "Tímto vás oficiálně vítám na planetě, kterou jsme nazvali Isla Sorna. Je to váš nový do-mov, tak se tu chovejte slušně!"

"To přeci nemůžete!"

"To řekl kdo?"

"No já," přihlásil se nejistě kdosi uprostřed davu.

"A vy jste kdo?"

"Předseda nejvyššího soudu Pozemské unie!"

Jízlivost byla něco, co mají podobné typy rovnou v základních genech.

"Těší mě. Takže proč bysme vás tu jako nemohli nechat, pane soudce?"

"Na to jsou paragrafy! A zákony!"

"Je mi líto, vaše cti-hodnosti, ale tady běžné zákony neplatí," oznámil mu voják. "Tady teď platí slovo mého šéfa, a až odletíme, tak zákon džungle."

Pan soudce zmlkl, a možná by to pro něj tím skončilo, ale voják si ho začal prohlížet pozorněji. Něco ho upoutalo na jeho ostrých rysech a výrazném obličejí.

"Tak mě napadá," studoval hromotluk soudcovu tvář, "neviděli jsme se už někde?"

Muž v perfektně padnoucím obleku si prohlédl ustupující čelo, idiotské oči a široké nozdry teroristy. Měl pravdu, ten pohled nebyl neznámý.

"Už vím!" rozjasnila se náhle vojákova tvář nad radostnou vzpomínkou. "Vy jste soudil moji první vraždu! Vyfasoval jsem za ni patnáct let!"

I právník se rozpomněl. "Skutečně!" plácl se do čela. "To už je tak dávno?"

"Ne, utekl jsem," prozradil mu terorista s odzbrojující upřímností. "Ve vězení jsem se toho spoustu naučil. Vždycky jsem vám za to chtěl poděkovat."

"Rádo se stalo."

"Kdepak, co jsme si, to jsme si," odmítl muž zapomenout na sta-rý dluh a bez rozpakování ho chytil za klopy saka a vši silou ho kopl mezi nohy.

Soudce se sesul s fistulí na zem.

"Děkuji," splnil žoldák slib a vrátil se k davu. "Ještě další otáz-ky?"

"To se jako máme prát o potravu?" využila možnosti mladá dív-ka, jejíž populární píseň Proč mě nikdo, kurva, nemá rád útočila na žebříčky všemožných hitparád a srdce mnoha dospívajících nadrže-ných chlapců.

"Říká se tomu právo silnějšího. Jestli to nevíte, tak zabíjet zna-mená přežít."

"To jako máme lovit?"

"Jo."

"Ale já jsem vegetariánka," založila si panovačně ruce na sili-konová prsa. "Jím jenom rostliny a hamburgery. Něco, co pochází ze zvířete, bych nikdy nepožila!"

"A odkud se asi berou hamburgery?" zeptal se jí hromotluk me-dově.

"Přeci ze sámošky," odpálkovala ho se svou neotřesitelnou jisto-tou, která znejistila i nedostudovaného teroristu a donutila ho sklopit pohled.

Raději jen rezignovaně mávl rukou, zamumlal neurčitě něco o konci debaty a vytáhl z kapsy kalhot vysílačku. Vyladil frekvenci a odkašlal si.

"Výsadek volá Titanic!"

"Titanic slyší," vyloudil se z repráčku vzdálený hlas samotného pana X.

"Hlásím, že všechna rukojmí jsou vysazena a zásoby vyskladně-ny."

"Dobře. Vraťte se na palubu. Jakmile budete zpátky, hned vyrá-žíme!"

"OK," potvrdil terorista rozkaz a zavelel svým ozbrojencům k ústupu.

Ti naskákali do kabin přepravníků a jeden po druhém se vznesli k obloze. Lodě při startu vířily prach na louce a řev jejich motorů přehlušil i divoké zvuky pralesa. Čtyři přepravníky i s kovovými kontejnery zmizely a na planetě zbyl jen poslední, který řídil hromo-tluk.

"Támhle máte nějaký materiál a nářadí, ze kterýho si můžete stlouct chýše," ukázal špinavým prstem skrz prach k hromadě zásob. "Abyste vo nás neřekli, že jsme nelidové, co vás tu nechali všemu napospas!"

Pak se vyhoupl na schůdky člunu a naposledy se rozhlédl po věznicích.

To neměl dělat.

Do hlavy ho zasáhlo cosi jako bumerang a srazilo ho to do bláta cizí Země.

Z pralesa se s bojovým hurónským pokřikem vyřítla tlupa ne-andertalců, vedená Markem. Poměrně rychle překonali vzdálenost ke skupince a Stone šlápl teroristovi na krk dřív, než popadl dech a stihl tasit pistoli.

"Tak se ukaž, když tu nemáš kamarádky," přidusil ho podráž-kou. "Uvidíme, jakéj frajer budeš teď, když tu mám kámoše já!"

Podrážka drtící jazyku a omezující přísun vzduchu do hromotlukova krku ho připoutala na zem a nedovolovala mu sebemenší pohyb. Mark si pozici síly vychutnával, protože s tímhle konkrétním žoldákem měl nevyřízené účty.

Partička domorodců se zatím rozptýlila mezi rukojmí a zvědavě je očuchávala.

"Marku!" vrhla se mu kolem krku Elsa. "Už jsem se o tebe moc bála!"

"Chvilku trvalo, než jsme s náčelníkem našli společnou řeč," vysvětlil jí Stone, a aniž spustil vrtícího se muže z očí, věnoval jí polibek.

"Jak se ti s nimi podařilo navázat kontakt?" zeptal se Khov, kte-rý za ruku přiváděl kolébajícího se, orangutanovi podobného náčel-níka neandertálců.

"Mají vesnici tady nedaleko. Teda spíš několik jeskyní," opravil se Stone. "Naznačil jsem jim, že potřebuju pomoc s nepřítelem, a dal jim za to zapalovač."

Na důkaz jeho slov se náčelník podrbl na hlavě, řihl si, škrtl zapalovačem a s úžasem sledoval plamének ohně. Jeho tlupa se hned kolem něj seběhla a klaněla se mu.

"Uvědomuješ si, že jsi kontaminoval jejich prostředí a přirozený vývoj?"

"Nemyslím, generále. Za pár hodin jim dojde náplň a oni ho za-hodí."

Nebyl ale čas na další přátelské tlachání. Na orbitě planety na osvobození ještě čekala celá loď se supertajným experimentálním pohonem.

Stone důrazně přišlápl žoldákův krk.

"Hele, blbečku, teď budeš hodnej, koukej sekat latinu," řekl mu kamarádsky. "Tady náčelník Tvrdá Pěst tě pohlídá, než se vrátím, je to jasný?"

"Chrrrjo."

Neandertálec zahuhlal, hodil si kyj na rameno, a když Mark sundal nohu z hromotlukova krku, okamžitě se na něj postavil on. Jeho noha sice nebyla okovaná, ale docela dost smrděla. Žoldák ra-ději rychle omdlel.

Stone ho odzbrojil, vzal si jeho pušku a odepnul mu i opasek s nožem a granátem. Pak se protlačil davem šťastných rukojmích k čekajícímu člunu.

Každá celebrita si s ním chtěla potřást rukou, ale on je musel všechny odstrčit. Ještě nebylo vyhráno, nahoře bylo dalších asi dva-cet teroristů.

"Vrátím se pro vás co nejdřív, generále," rozloučil se Mark s Khovem. "Postarejte se tady zatím o všechny, domorodci vám po-můžou."

"Teď už věřím, že budeme v pořádku," stiskl mu ruku. "Jen na sebe dej pozor, Marku. Kdyby se ti něco stalo, tak tady zkysneme nadosmrti."

"Nehraj si zbytečně na kovboje," dala mu Elsa ještě jednu pusu a Stone rychle nastoupil do přepravníku. Motor zařval a loď se odlepila od země.

Mířila za dalšími čtyřmi na mateřský křižník Titanic.

* * *

Kdyby pan X tušil, že Mark použije k návratu na křižník trik podobný tomu, jakým se nedávno dostal na Nabuchodonozor, jistě by se tak sebevědomě a přezíravě neusmíval.

Sledoval na obrazovce, jak se první čtyři přepravníky, kterými se zbavil teď už nepohodlných a nepotřebných rukojmí, vracejí zpět do hangáru.

Po krátké pauze následoval i poslední, pátý. Nechal primitivní planetu za zády svých trysek a zaplul do hangáru jako miminko do povijanu.

"Co vás zdrželo, pětko?" zavolal mu X vysílačkou.

"Ukazoval jsem rukojmím, kde mají zásoby," odpověděl mu Mark změněným hlasem. "Měl jste vidět ty jejich kamenný ksichty, pane!"

Terorista se zasmál a vysílačku vypnul.

"Hangár uzavřen a vrata doku zapečetěna," ohlásil pilot. "Jsme připraveni ke startu."

"Zapojte XVI!"

"Nažhaveno!"

"Kurs Fort Knox!"

"Nastaven!"

"Start!"

Titanic vystřelil směrem k vysněné planetě a vesmír kolem něj se rozložil ve známém efektu konečného pohonu. Pan X si mohl mnout ruce. Za několik málo minut bude bohatý. Všechno šlo jako na drátku.

* * *

Všechno vlastně ne. Ve strojovně právě ten drátek, co si ho X tak pochvaloval, začal dělat nemalé problémy. Místnosti se rozšířil podivný štiplavý zápach spálených obvodů a rozezněla se varovná signalizace.

"Sakra, já to říkal!" vykřikl vědec u kontrolní konzoly a snaživě mačkal různá tlačítka v touze přesměrovat energii pro motory jinou cestou.

"Problémy?"

"Ty naše provizorní opravy nevydržely," odsekl vědec přes ra-meno svému hlídači. "Kdybyste nás poslouchali, nemuselo k tomu dojít. Relé se přehřívají a hrozí, že kvůli tomu vyhoří hlavní ovládací jádro!"

"Udělejte něco!"

"Není co."

Počítač začal jiskřit a kvůli zuřivě blikajícím červeným světélkům vypadal jako vánoční stromeček. Skla ciferníků popraskala a na zem popadaly střepy z jejich skleněných krytů. Někde začal syčet proud páry.

"Musím odstavit počítač, jinak loď exploduje!"

"To ne, to se nesmí stát," zoufale drmolil pobočník a zapomněl na vše kromě toho, že jestli se motory a počítač opravdu pokazí, bude to maslo na jeho hlavě. "Konečný pohon musí pracovat za každou cenu!"

"Človče, neblázněte!" pokoušel se ho vědec odtáhnout. "Tady nejde už jen o nějaké motory, takhle může klidně explodovat celá loď!"

Na lodi začala panika.

"Ne!" zakřičel gorilí pobočník šíleně a muže odkopl. "Já to spravím!"

A pak to bouchlo. Bohužel si počítač ulevil přímo do jeho obličeje.

Strojovna se zahalila mrakem krvavého kouře.

* * *

Vesmírem si to šinula ohromná ledová kometa a zanechávala při tom za sebou úžasně krásný ohon zmrzlých krystalů. Putovala takhle už několik desítek tisíc let, a nepříjde-li jí něco do cesty, možná to dotáhne i na milion.

Kdybychom se ale postavili na její špičku a z toho bodu vedli trajektorii předpokládané cesty, velice brzy bychom dorazili k místu, kde se hvězdné pole podivně zavlínalo.

Časoprostorový úkaz zdeformoval vnímání okolního prostoru a z jakéhosi vortexu vypustil luxusní vyhlídkový meziplanetární křižník Titanic.

Byl sice ještě hodně daleko od svého vytyčeného cíle, ale jinak to prostě nešlo. Počítač i konečný pohon selhaly, a z jeho gondol po-honu se kouřilo. Třicet palub o nemalé hmotnosti se rozhodlo, že už toho mají dost.

Loď se prostě neovladatelně řítila vstříc své ledové zkáze.

* * *

Stonea to podivné cuknutí překvapilo v nakládacím hangáru. Nacházel se zrovna uprostřed potyčky deset proti jednomu. Deset bylo teroristů, což představovalo prakticky kompletní armádu X-ových mužů, a jeden byla jeho maličkost.

Hrknutí, když bouchl počítač ve strojovně, a Titanic vstoupil do normálního vesmíru, přišlo Markovi vhod. Většinu ozbrojenců sice zlikvidoval momentem překvapení a dalších pár granátem, pořád tu ale ještě byli tři, kteří se dožadovali osobního přístupu, a stále se brá-nili.

Zásobník pistole už vystřílel, a teď se jen kryl za kontejnery před střelami nepřátel. Snažil se využít jejich špatné koordinace a přezbrojit, zatím ale měli střelci štěstí, a dařilo se jim ho blokovat od pásu se zásobníkem.

Ten ležel odhozený opodál.

Setrvačnost srazila všechny na podlahu a smazala výsadní po-stavení přesily. Markovi to navíc dalo čas vrhnout se parakotoulem pro náboje. Rychle znovu nabil vystřílený zásobník.

Přesně to potřeboval. Teď už jen stačilo třikrát přesně zamířit a bylo po problému.

Puf.

Puf!

Puf! - vedle

Puf!

Jediná špatně mířená střela, ale pro Stonea to stejně znamenalo vítězství. Teroristé už se se zvedáním z paluby nenamáhali, obranu lodi přenechali někomu jinému. Jenže v hangáru už nikdo jiný, kdo by Markovi mohl v čemkoliv zabránit, nebyl.

Zdvihl se z kleku, ve kterém střílel, a přeběhl k počítačovému panelu.

Přesně jak si myslel.

Loď byla někde na půl cesty k Fort Knox a nereagovala na po-vely. Počítač ve strojovně byl deaktivovaný a ve strojovně nikdo živý. Asi je zabila ta exploze.

Naštěstí v tu dobu byli všichni už na planetě, a jediné signály ži-vota přicházely z můstku.

Tam Stone vyrazil. Předtím ale znovu nabil zbraň. Bude ji po-třebovat.

* * *

Kdyby měl nějaké vlasy, určitě by si je rval vzteky.

Celý můstek Titanicu se ponořil do narudlého šera, jen z hlavní obrazovky zářila na pana X velká ztvrdlá sněhová koule. A letěla přímo proti němu.

"Kde jsme?" zeptal se. Ani už na pilota nekřičel, na to neměl dostatek sil. Ten zbytek energie, který měl, si schovával na udržení duševního zdraví.

"Asi dvacet tisíc světelných let od cíle," řekl pilot. "Motory se-lhaly a nedokázaly udržet chod. Počítačová relé, poškozená útokem VP totiž vyhořela. A vypadá to, že teď už je dohromady jen tak ne-dáme..."

"To vidím."

X ukázal před sebe.

"A co je tohle?"

"Kometa třídy beta, ledové skupenství, rychlost deset tisíc kilo-metrů za sekundu," řekl vědecký důstojník. "Bohužel, pohybuje se na kolizním kursu s Titanicem."

"Vyhne-me se jí?"

"Ne," polkl pilot. "Loď je neovladatelná, navkomp nereaguje na kormidlo."

"Jak je velká?"

"Dvacet kilometrů v průměru. Rozmačká nás napadrť, ani si toho nevšimne."

Ke cti zdeptaného teroristy bylo, že se stále ještě nezhroutil. Přese všechny okolnosti tohohle opravdu smolného únosu se dokonce i ušklíbl.

"Chcete mi říct, že vesmírný křižník Titanic narazí na ledovou kru?"
Osud má někdy dost sadistický smysl pro humor.

19.

Mark vstoupil na můstek zrovna ve chvíli, kdy se tři hromádky neštěstí rozhodly, že je načase opustit potápějící se loď. Z lodního ampliónu hrála hudba a pan X s pilotem a asijským vědcem mířili k záchranným modulům.

Když ale rezignovaný terorista na ústupu před neodvratnou srážkou spatřil mezi dvěma živého a zdravého Marka Stonea, celý pookřál a zaskřípěl zuby.

"Stone!" vykřikl. "Vy jste pořád ještě tady? Jak jste se sem do-stal?"

"Výcvik SDPP."

Plešoun si pomalu svlékl vestu a odhodil ji. Zatmělo se mu před očima.

"Za to můžete vy!" obvinil ho vztekle. "Byl jsem jen takovýhle kousek od svého cíle, a pak jste se zase objevil vy a všechno jste to pokazil!"

"Přeceňujete mé schopnosti," odbyl ho Mark a namířil na něj pistolí. "Tuhle bryndu jste si uvařil sám, když jste unesl loď s mou přítelkyní a šéfem!"

"Vy jste zkazil život mně, já vám," mlel si dál terorista svou. "Lodní počítač nefunguje, a Titanic i s prototypem pohonu se za pár minut srazí s ledovou smrtí. Vypadá to, že nám oběma se brzy zúročí životní pojistka!"

Pilot s Asiítem se rozhodli nečekat, jak se hádka vyvine, a rychle opustili můstek zadním východem. Bylo to naposledy, co je někdo spatřil.

"Ale víte, co mě neskonale těší?" pokračoval X. "Co je můj bo-nus?"

"Ne."

"S koncem téhle lodi skončí i naděje vašich blízkých dostat se z té neobjevené planety! Žádná jiná loď se tam během příštích sto let nedostane!"

"Povídali, že mu hráli!"

X se zachechtal a zbraň nezbraň vyrázil šíleným výpadem proti Markovi.

Nastal čas na pořádnou přesdržku.

Blikající potměšlý můstek na pozadí ledové komety s roztržtým ohonem se svými gejzíry jisker a namodralými elektrickými zkraty byl skvělým prostředím pro souboj dvou tak výrazných osob-ností.

Smyčkové kvarteto hudebníků v éteru propůjčilo bitvě větší dramatictost.

Údery to byly tvrdé, ani jeden z nich protivníka nešetřil. Mark teroristovi splácel bolest všech rukojmí a X si vybíjel svůj zmařený sen o Fort Knoxu.

Byl Stoneovi důstojným protivníkem. Coby dítě ulice byl pěst-ními souboji vychovaný, a neštítel se žádné špinavosti, která mu zís-kala výhodu.

Kometa se stále blížila. Mark to odhadoval ještě tak na pět mi-nut, a bude to.

Nemohl X-ovi dovolit tu satisfakci.

Levý hák střídal pravý, mlátili se lokty i koleny, byl to boj bez pravidel a zatím i bez jasného vítěze. Oba byli už vyčerpaní a krev jim tekla z nosu i uší.

Na chvíli přestali, aby popadli dech.

Z jednoho nástěnného panelu vytryskl další proud jisker a spadl na podlahu. V okamžiku, kdy ozářil okolí výťahu, Mark spatřil tělo svého přítele.

Nikdo si ho zatím ani nevšiml. Mark musel zapátrat v paměti, jak dlouho tu už Ray vlastně leží? Bylo to pár hodin, nebo dokonce dní?

Úplně ztratil pojem o čase.

Uvědomil si ale jednu věc. Díky androidovi na podlaze nemohl prohrát.

Nemohl prohrát kvůli Else. Kvůli generálovi.

Nemohl prohrát s tímhle plešatým šmejdem, co si hraje na Bin Ládina.

Zmobilizoval veškeré své síly a rozeběhl se proti panu X. Ten pořád ještě rychle dýchal, a nestihl na Stoneův útok zareagovat. Do-stal ránu do břicha, jen hekl, že to nebylo fér, a přeletěl přes pultík řídicího stanoviště.

Mark panel přiskočil za ním a chytil ho za flígr.

"To ti nikdo neřekl," přitáhl si jeho obličej až ke svému, "že život není fér?"

Pak se jeho obličej znetvořil do spravedlivě rozhořčené grimasy a do následujícího úderu vložil Mark sílu všech ochránců zákona svobodného světa.

Terorista odletěl a hlavou narazil do hlavní obrazovky. Kometa získala prasklinu, ale dál se svou nezměnnou rychlostí nevzrušeně řtila na Titanic. Holohlavec se sesunul na podlahu a zůstal nehybně ležet.

"Stejně sis tím ničím nepomohl," zaskřehotal X vysíleně. "Loď nezachrániš."

A omdlel.

Mark se nad něj postavil a pozoroval ho. Nemohl připustit, aby měl pravdu.

Jenže ani on nevěděl, jak opravit palubní počítač. Když nedoká-zalí přehřátá relé opravit speciálně vycvičení vědci, těžko by to do-kázal on se svým základním kurzem mladého technika a fanouška stavebnic Merkur.

Překročil poraženého teroristu a postavil se ke kapitánskému křeslu.

Byla tu rozvodná skříň.

Odklopil panel hlavního počítačového jádra, které propojovalo můstek se strojovnou a řídilo všechny funkce lodi včetně motorů, řízení a podpory života.

Vypadalo to tu jako po výbuchu. Všechno by se ale dalo zpro-voznit, kdyby mohl něčím nahradit počítačový čip

uprostřed hlavního jádra.

Ztratil další drahocennou minutu tím, jak rychle a usilovně pře-mýšlel.

A pak další tím, jak si nebyl jistý, že to není myšlenka přitažená za vlasy.

Neměl ale co ztratit.

Přeběhl k rozbitému androidovi a odklopil mu čelní kryt. Pod umělou pokožkou stále jemně zářil Rayův řídicí mikročip, podobný tomu v mozku Titanicu.

Stone se s tím nepáral, prsty ho vydloubl a přítelovo tělo zase odložil.

Získaný čip vyměnil za ten vyhořelý z jádra a několik vteřin po-čkal.

Čip se znovu rozzářil.

Rayi? vyslal Mark na telepatických vlnách otázku a doufal v od-pověď.

Marku! ozvalo se mu v hlavě stejným způsobem. Kde to vlastně jsem?

Bože, jsem tak rád že žiješ, ani nevíš jak!

Cítím se nějak divně..., zjišťoval překvapený android. Co se sta-lo? Naposledy si pamatuji, jak jsme se dostali na Titanic, a pak už nic!

Dostal jsi to zezadu, řekl mu Mark. Poslyš, teď ale není čas na povídání, vysvětlím ti to později. Potřebuju, abys pro mě něco důleži-tého udělal.

Proč mám tak velké oči? Skoro jako senzory?

To počká.

A proč mám místo nohou konve? Vypadají jako gondoly pohonu nějaké lodi.

Rayi, soustřed' se! Nemáme čas!

Marku..., já pluju vesmírem? Kde jsi ty?

Uvnitř tebe. Mark si uvědomil, že bude rychlejší, když bude spolupracovat.

Já jsem loď?

No právě.

A řítí se na mě kometa!

Bingo. Můžeš se jí vyhnout?

Pokusím se, pomyslel si Ray, ale nejprve musel přijít na to, jak se co ovládá. Ten signál mozku, který normálně ovládal servomotorky v rukou, ovládal světlo-mety.

Kometa dostala zásah dálkovými přímo do špice a pokusily se ji zastavit i blinkry.

Dál se ale natahovala k Titanicu a hodlala ho bez milosti smést z cesty.

Už to mám, kormidlo ovládám nohama! vykřikl android. Drž si klobouk!

Těsně před tím, než mělo dojít k srážce dvou Titánů, se křižník vzpamatoval a uvolnil elegantní zatáčkou koridor ledovému obrovi. Tenhle Titanic se potopit nehodlal.

Jsou nějaká další přání? zeptal se Ray pyšným hlasem. Zase to bylo na něm, aby zachránil situaci. Být umělou formou inteligence bylo tak osvěžující.

Jo, změň tu hudbu na můstku.

A tak zatímco inteligentní křižník za zvuku techna, které nahra-dilo smyčce, odplouval a nechával si dopodrobna vysvětlit všechny předchozí události, ledová kometa se dál mírumilovně valila černým vesmírem.

20.

Na travnatý palouček uprostřed pralesa dosedal přepravníkový člun s připojeným kontejnerem a noví obyvatelé planety s napětím čekali, kdo z něj vystoupí.

Celebrity se zatím s různým stupněm manuální zručnosti poku-sily postavit si stany, zanechané tu žoldáky pana X, a to vše za pode-zíravých pohledů místních domorodců, kterým jejich konání přišlo velice směšné. Ale to asi každému, kdo má rád večerníčky s populární dvojicí Pat a Mat.

Plavidlo dosedlo a pilot chvilku počkal, až se usadí zviřený prach.

Pak vystoupil.

"Marku!" rozběhla se k němu nadšeně Elsa, zatímco rukojmí mu nadšeně začala provolávat slávu, jak ta z řad posádky Titanicu, tak cestující.

"Loď už čeká na orbitě, aby vás odvezla domů," oznámil jim Stone, což vyvolalo takovou salvu radostných pokřiků, až si neander-tálci museli zacpat uši.

"Tak jsi to zase dokázal," přišel svého nejlepšího agenta přivítat i generál Khov.

"Přemoci teroristy bylo to nejmenší," usmál se Mark skromně. "Ale problémy, které nastaly potom, to byl oříšek! Rozbil se totiž lodní počítač, a chvíli to vypadalo, že skončíme jako hromada trosk i s prototypem pohonu. Nebyl nikdo, kdo by mi poradil. Naštěstí jsem to ale zvládl, a jsem tady."

"Ještě že tak!" vydechla Elsa, i po těch letech ohromená jeho úžasností. "Jen mi nejde na rozum, jak jsi tak složité zařízení dokázal opravit úplně sám."

"Nemohl jsem vás tu přeci nechat," přivinul ji Stone k sobě.

"A řekněme, že řešení jsem měl přímo před očima, měl ho tam celou dobu i pan X."

Generál zdvihl obočí, ale dál nevyzvídal. Zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu a usmál se na náčelníka primitivů, který stále hli-dal přemoženého vojáka.

Mark jeho pohled sledoval.

"Naložte ho do kontejneru, nahoře ho dáme k jeho kumpánům do cely."

Khov přikývl a odkudsi vytáhl vonící flákotu masa a začal ji žvýkat.

"Když se tak zamyslím, tak se mi tu dokonce i líbí. Je to lepší než Idilia!"

"Dokonce jste se za tu chvilku i opálil. A kde jste vzal ten bif-tek?"

"Kluci pekli mamuta," pokrčil generál rameny a zamával na skupinku domorodců opodál. "Musím říct, že těch pár hodin, co jsem tu byl, jsem si docela odpočinul. Škoda, že už to končí... Jednou bych se sem rád vrátil."

"Vy jste se nebál, že tu zůstaneme navěky?" zeptala se Elsa, stále se jako klíště držící svého přítele superhrdiny. "Já umírala strachy!"

"Ne," zavrtěl hlavou generál. "Věděl jsem, že Mark Stone to zvládne."

Pět set osadníků planety Isla Sorna se pomalu balilo a začalo pl-nit kontejner. Ten bude muset letět pětkrát, aby všechny přepravil, a už před ním vznikala fronta, jak každý chtěl být na luxusní lodi co nejdřív.

Domorodci se také rozloučili a jeden po druhém mizeli mezi stromy.

Poslední odešel náčelník, kterému odnesli vězně, a na rozlouče-nou Markovi a Else věnoval přívěšek s nějakým ostrým zubem.

Mark nasedl do člunu, aby odvezl první várku osvobozenců, a zadíval se na zapadající slunce nad prehistorickým světem. Nedivil se, že se tu generálovi líbilo. Škoda, že to bylo tak daleko, že už se sem sotvakdy dostane.

Na schůdky se mu vyhoupla Elsa a dala mu ještě jednu pusu na cestu.

"Už se těším, až budeme doma!"

"Taky, miláčku. Ray nás domů dostane cobydup. Jen se stavíme na Jupiteru pro můj astronef. Doufám, že tam pořád je, že ho někdo neukradl."

"Ray je v pořádku?" podivila se. "Myslela jsem, že je po něm, když jsem ho viděla naposledy! Byl úplně zhroucený na palubě můstku u té hrozné gorily!"

"Není úplně ve své kůži, ale jakmile projde generálkou, bude to OK."

"Co vlastně uděláme s tím teroristou? Ten člověk je nenapravitelný. Dokud bude mezi námi, vždycky bude hrozbou pro společ-nost!"

Mark se zamyslel.

* * *

Pan X otevřel oči. Byl v ráji.

Přesně takovýhle ostrov si chtěl koupit, kdyby se mu povedlo dostat se k penězům. Pro dítě ze sirotčince bylo soukromí tím největ-ším pokladem. Všude kolem rostly krásné, mohutné stromy, pod jejichž stínem bude trávit siesty se skleničkou dobrého archivního vína!

V dálce zurčel potůček. Čistá voda bylo také něco, co lidé vy-chovaní na Teranii XL neviděli moc často a chodili se na to koukat do expozic Národního muzea.

Pan X byl rád, že se mu zdá tak krásný sen, a otočil se na druhý bok.

V dálce zavrčelo nějaké zvíře.

Náhle si terorista uvědomil, že nespí a že by měl být úplně jinde.

Ležel na jakémsi zvaleném paloučku pod oblohou modrou jako šmolka.

Po Titanicu nebylo ani památky. Posadil se a zmateně si sáhl na temeno. Sykl. Tam, kde měl svou jízvu, byla teď navíc i ohromná boule.

Pak si vzpomněl, že se na můstku popral se Stonem a boj prohrál.

Pak už si nepamatoval nic.

Na rameno mu káplo. Setřel to rukou a přičichl k tomu. Tohle do ráje nepatřilo.

"Zatracení ptáci!" zahromoval. "Vystřilet je. Srát na mě nebu-dou!"

Přes hlavu se mu mihl stín.

Pan X zdvihl oči a zesinal. Padalo na něj několik kilogramů ka-šovitě hmoty z téže substance, kterou měl na ruce. Guáno dopadlo a poslalo ho zase do limbu.

Pterodaktyl z planety Isla Sorna mávl blanitými křídly a letěl dál.

Vysoko nad ním Ray-Titanic právě opustil orbitu a zamířil domů.

21.

Všechno se vrátilo do starých kolejí. Rukojmí byla doma, Titanic v zabezpečeném doku na tajném místě v Pozemské unii a Elsa na svém zámku v Antverpách.

Také generál Khov se vrátil do svého oblíbeného koženého kan-celářského křesla za vyleštěnou deskou mohutného stolu a dnes, ne-celý týden po vzrušujících událostech, provázejících první cestu křížníku, si jednu po druhé pročítal zprávy z doby Markova krátkého úřadování ve Službě.

Musel uznat, že ten chlapec má talent. On sám by akvizici 567-B tak rychle nedostal. Zatím netušil, že úplně na spodku stohu vy-rovnaných hlášení leží to, které celním úředníkům tak rychle rozvá-zalo ruce.

Stone seděl naproti němu a hypnotizoval generálovu mysl, aby kontrolu nechal na později. Nejlépe až tu Mark nebude. Nejlépe až bude na jiné planetě.

Povedlo se.

Khov odložil papíry a pohodlně se opřel. Koutkem oka zazna-menal, že za okny se vznášá smog, a lítostivě si vzpomněl na slunnou planetu.

"Je všechno v pořádku, pane?"

"Ano, Marku," rozehnal generál chmury a usmál se na svého přítele.

"Starali jsme se tu s Peggy o všechno, jako by to bylo naše vlastní."

"Díky, žes mi to tu pohlídal. A kdo ví, třeba to jednou bude tvo-je..."

"Při vši účtě, generále, radši ne," obrátil Mark oči v sloup. "Je to práce stvořená pro vás, a nedokážu si představit, že by ji dokázal dělat někdo jiný."

"Však já se zatím také do žádného důchodu nechystám. To byl jen žert."

"To je jediné dobře."

"Včera u mě byl prezident Clifton," načal Khov soudek s deba-tou, která byla trochu ožehavá pro obě dvě strany.

"Admirál Neuman tě zažaloval za zničení Nabuchodonozora a vystrojil ti polní soud."

"To se dalo čekat. Jsem připraven čelit jeho obviněním při sly-šení."

Generál otevřel spodní šuplík svého stolu, kde Mark předtím na-šel schovaný bourbon. Generál zkontroloval rysku, kterou si na láhvi udělal, než odletěl, a na Marka spiklenecky mrkl. Čekal, že jí ubude mnohem víc.

"Nebudeš muset," řekl mu a vrchovatě oběma nalil.

"Jak to?"

"Vysvětlil jsem panu prezidentovi, jak se věci mají," napil se generál zlatavé tekutiny. "Jen díky tobě se totiž Titanic dostal zpátky i s prototypem XV 1 a rukojmími. Loď Vesmírné policie je malá cena za to všechno."

"To jen tak uznal?"

"Nic jiného mu nezbylo," pokrčil Khov rameny. "Jinak bych pustil ven jeho vyjednávací taktiku, a už by si o něj nikdo neopřel ani kolo."

"Já ho stejně už volit nebudu."

"To já taky ne. Ale pumppl jsem ho o pěkně štědrou dotaci pro Službu."

Mark se spokojeně zašklebil.

"To bude bengál, až se starej admirál dozví, že jste to všechno ztopil!"

"Ať si třeba trhne, na toho mám taky pěknou píčku."

Generál láhev s alkoholem zase schoval do spodního šuplíku a zamkl.

"Mimochodem, volal mi profesor Ebola," pokračoval Markův nadřizený. "To je vědec, který vyvinul XV 1. Už z lodi extrahovali Rayův čip a teď ho odborníci na Gomézově univerzitě dávají dohro-mady. Během několika dní bude Ray jako nový. Všechno platí vlá-da."

"A Titanic?"

"Bude dál sloužit jako výletní loď. Jen s konvenčním pohonem. XV 1 bude muset projít ještě sérií dalších testů. Vyvíjejí místo ní XV 2."

"Jsou to nepoučitelní pošuci," zhodnotil Mark jejich snažení.

"Máš pravdu," zdvihl se generál z křesla a odvedl Marka ke dveřím. "Ale oficiální stanovisko SDPP to není. No, já se vrátím pomalu do práce."

"A co teď čeká na mě?"

Khov otevřel a vyšoupl Stonea ven.

"Teď máš týden placenou dovolenou, tak buď s Elsou," rozloučil se s ním. "Ber to jako poděkování. A pak? Něco pro tebe zase vymyslíme!"

Generál Markovi před nosem zaklapl dveře a nechal ho stát venku. Peggy, sedící za svým stolem, plným monitorů, se na něj mile usmála. Bude tu i zítra a příští týden, stejně jako generál a jeho ne-možné úkoly.

Ten týden dovolené se Markovi vlastně docela hodil.